ELTA

Revistă de metafizică

Editor: ELTA UNIVERSITATE

11

Mesaj extraterestru:

Revista apare sub îngrijirea Asociaţiei de metafizică

ELTA UNIVERSITATE

ROMÂNIA

Redacţia şi administraţia:

5600 - Piatra Neamţ
Str. Orhei 8/80, jud. Neamţ
Tel. 033/626652

Ion Dumitrescu (director)
Alexandru Iacob (redactor şef)
Dan Spulber (secretar de redacţie)

Tehnoredactare computerizată:

Mihai Amăriuţei, Liliana Chiscan la:

Editura Solteris Piatra Neamţ

Ilustraţia grafică:

arhitect Marilena Sârbu
Imagini din Munţii Rarău, august 1994
Alexandru Iacob
Florian Neicu

Tiparul executat de:
Imprimeria BACOVIA
str. Mioriţei nr. 27, Bacău

313 *Alexandru* **Elta**

313 **Mesaj extraterestru**
Lecţia a IV-a: Palmira I

315 *Ion* **Să mă ridic şi să merg (VI)**

318 *Gabriela Biro* **Minunata noastră probă**

319 *Ioana Ichim* **Cartea şi călătoria**

320 *Marius Bendea* **Transformare metafizică (I)**

321 *Ion Dumitrescu* **Sănătatea umană**

321 *Jan Alexandru* **Dinamismul Rarăului**

323 *Cătălin Murariu* **Rarăul - Această poartă deschisă mereu...**

324 *Vali Russu* **Nu vii aici ca să fii liber, ci ca să pleci liber**

325 *Gabriel Ştefan* **Calea recunoaşterii**

326 *Elena Crăciun* **Sunt eu prietenul meu?**

328 *Alexandru Iacob* **A doua naştere (VI - Triada decăderii omului)**

330 *Ion Dumitrescu* **Ilegalitate sau legalitate**

330 *Carmen din Braşov* **Lecţie aplicativă la tema "Binele şi răul"**

331 *Dan Spulber* **Să nu-ţi faci chip cioplit!**

334 *Camelia Udrescu* **Dezvăluire (II)**

334 *Viorel Oacheşu* **Terapia infirmităţilor prostiei (V)**

336 *Ştefan Graur* **Ştiinţă sau conştiinţă**

336 *Mihaela Popescu* **Scrisoare către fraţii mei**

337 *Dan Iacob* **Din lumea electronicii**

339 *Adrian Mândruţă* **Luna Nouă din Balanţă**

340 *Ioan Pavel* **Ipocrizia feţelor smerite (III)**

341 *Florin din Odoreu* **Conştiinţă Cosmică**

342 *Rodia Tilianu* **Curajul sincerităţii în nouă paşi (II)**

343 *Firicel Ciarnău* **Numerele vii**

Mesager

Elta

Prietene, răzbate, din cele şapte sute de scrisori ale tale, odată cu bucuria descoperirii, şi vibraţia întrebarii: "Ce este, totuşi, Elta?"...

...Imaginează-ţi şapte sute de oameni agăţaţi pe o scară de argint, undeva, între Cer şi Pământ: Rarău, căruia în Univers i se spune Palmira. Jos - trăind cu treizeci de pâini pe săptamână; Sus - două cercuri concentrice arătate pe Cer în culorile spectrului solar deasupra unui ritual al mesei când nu se mânca nici măcar pâine - 1993 şi când ne retrăsesem de la o întrunire cu cele mai frumoase gânduri despre ce trebuie să facem -1994, ambele în lunile August. Cine ne-a salutat şi de ce, află tu...

...Imaginează-ţi o noapte cu burniţă. Beznă. Frig. Rodica din Cluj e atrasă ca de un magnet în pădure. Foc! Şi totuşi, e noapte şi e frig în lume, seniori!...

...Lanţ de oameni în noapte, traversând tabăra până la izvor. Bidonaşele curgând neîntrerupt, Focul ardea pe sub covorul de licheni! Pietre frigând degete...Aceleaşi degete tremurânde înfăşurate în plămădeală de pământ şi ape, intrate în brazii uscaţi, torţe, pe sub rădăcini. Miezul nopţii. Îmbrăţişări. Lacrimile bucuriei. "Aveţi duşmani!"... Eltişti patrulând zi şi noapte prin împrejurimile taberei... "Nu-s duşmani, sânt oameni împotriva Omului. Omul sânt eu, tu, el. Se vor trezi. Cine a pus foc şi de ce, află tu..."

...Doi poliţişti din acei ce duc greul. Sectorişti. Se apropie de... Atitudini autoritare, rigide... Vestitorul le iese în întâmpinare: "Aveţi probleme!". Voce blândă. Calmă. Stupoare. Cei doi se destind. Mai dinvale un coleg al lor a fost împuşcat! Aici, aşa, omeneşte, cineva îi întreabă pentru prima oară în viaţa lor, în interes de serviciu fiind, dacă au şi ei probleme. Şi au: familii, copii care-i aşteaptă şi pe ei acasă ca pe orice om. Prietene, mă crezi nu mă crezi,şi-au scos chipiurile de pe cap, şi-au şters broboanele de sudoare de pe frunţi, iar eu n-am văzut în viaţa mea ochi mai blânzi, mai umani. Au plecat aşa ca de la un vecin care în loc să tragă cu puşca în tine te întreabă cu blândeţe: Ce mai faci?... De ce, află tu...

Ei, cam asta e.

Alexandru

Mesajul Confederaţiei Galactice pentru Planeta Geea transmis prin Misiunea România

Solteris, prieteni! Ne aflăm aici ca şi pretutindeni. Suntem pentru a continua, mergem pentru a nu ne opri, iubim pentru a nu avea scop.

Aceste transmisii le realizăm în zona centrală a planetei numită în limbajul fizic Rarău, iar la nivel Universal fiind folosit numele de Palmira. Este zona deasupra căreia satelitul principal, prin care este coordonată activitatea Confederaţiei Galactice pe Geea, exercită influenţa maximă. Numele acestui satelit este Gentorem. Sistemul de polarizare a vibraţiei cosmice pe Geea mai cuprinde un ansamblu de încă 14 sateliţi care sunt coordonaţi de pe Gentorem. În acest sistem de protecţie al Geei, singurul geostaţionar este Gentorem.

Sunt date simple, date reale, care în epoca astronauticii pot fi înţelese de oricine. Acesta este locul de declanşare a noii civilizaţii terestre; reprezintă punctul de întâlnire al echipajelor care acţionează pe întreaga planetă şi dorinţa noastră este ca la vremea potrivită să ne putem întâlni aici ca şi oriunde.

Avem ocazia de a ne adresa vouă dintr-o zonă caracterizată de parametrii ce aparţin din ce în ce mai puţin obişnuitului, monotoniei cotidiene, vibraţia de aici fiind cea mai înaltă de pe Geea.

Nu există ierarhii, iar extraordinarul aparţine firescului.

LECŢIA A IV-A PALMIRA (I)

Trebuie să ne înţelegeţi pentru a vă putea înţelege.

Universul nu este alcătuit din extreme, din unităţi de măsură, din dogme sau limite, singura organizare fiind armonia, Legea Universală,,la fel de valabilă indiferent de manifestări sau impresii.

Extraordinarul ca şi ordinarul este o ispită, binele ca şi răul; între două polarităţi orice divinitate creează armonia. Manifestarea este dual㠀, creaţia aparţine însă unităţii, aparţine celor care sunt.

Împreună trebuie să realizăm această desconspirare a Planului Fizic, prin depăşirea stării de hipnoză, de confuzie, de blocaj mental.

Fiecare este o fiinţă universală. Orice manifestare în Plan Fizic este a unei astfel de fiinţe. Câtă vreme vă confundaţi cu manifestarea este ca şi cum nu aţi exista. Cei care se confundă cu aceasta se pot confunda practic cu orice manifestare, cu mediul, căci în realitate nu există ierarhii ale manifestării, însuşi conceptul de ierarhie fiind o inerţie a cunoaşterii senzoriale.

Cunoaşterea nu se găseşte în comparaţii, gândire sau logică analogică. Cel care caută uită să mai găsească, iar cel care s-a regăsit cunoaşte pentru că există. Cunoaşterea universală implică reamintirea, revenirea, descoperirea sau noul. Evoluţia la propriu urmând abia după aceste aspecte.

Cei care nu ştiu cine sunt nu pot cunoaşte ceea ce este.

Căutând extraordinarul veţi pierde armonia; dacă găsiţi armonia veţi putea înţelege libertatea.

*** Formarea nucleului fraternităţii universale a omenirii fără diferenţă de rasă, credinţă, sex sau culoare.**
*** Încurajarea studiului comparat al religiei, filozofiei şi ştiinţei.**
*** Cercetarea inexplicabilei legi a naturii şi a puterii latente din om.**

Principiile spiritualităţii universale

*** Sunt ceea ce gândesc.**
*** Îmi ridic vibraţiile.**
*** Nu-mi este teamă de nimic.**
*** Acestea sunt necesare pentru a doua mea naştere.**

ELTA Universitate - Principiile prime

Această zonă a Geei trebuie să redevină a omului. Pentru cei care au curajul de a se descătuşa din iluzia senzorialului, acest lucru este deja realizat. Nu căutăm a vă învăţa ca şi cum n-aţi şti.

N-avem voie să vă salvăm decât dacă voi o cereţi şi atunci când cereţi nu uitaţi că deja aveţi.

Soluţia trezirii depinde numai de fiecare, cei care caută rezolvări generale o fac din pricina iluziei, ideea sau imaginea generalizării aparţinând ignoranţei. Informaţia aparţine tuturor, rezolvarea fiecăruia. Vom putea colabora numai atunci când veţi înţelege propria voastră realitate.

Trezeşte-te, omule!

În fiecare dintre voi există sinceritatea, demnitatea, curajul, înţelepciunea cosmică, răbdarea şi bunul simţ.

Nu aşteptaţi să fiţi eliberaţi ci eliberaţi-vă.

Ceea ce a făcut ca societatea terestră să ajungă aici nu se află în exterior. Nici un sistem de organizare, administrativ, nici un guvern nu poate rezolva sau schimba cauze care se află în lumea mentală a fiecăruia dintre voi. Trecerea de la beneficiari la acţionari, de la a aştepta la a acţiona se poate realiza numai prin răbdare, căci scop nu există. A trăi nu poate implica scopul, a fi împotriva existenţei, dar şi acest scop a determinat în mii de ani - ca rezultat al prezentului - 6 miliarde de entităţi bolnave, ignorante, devitalizate, continuând o existenţă resemnată într-o inerţie a dependenţei de exterior.

Trezeşte-te, omule!

Nimeni nu are cum să-i înveţe pe cei care ştiu, să dea viaţă celor care sunt, ci numai ei înşişi. Vă putem ajuta prin a vă reaminti ceea ce voi înşivă aţi ezitat să vă spuneţi deşi cunoaşteţi dintotdeauna.

Existenţa nu implică scop, trebuie să mergem nu să ajungem, căci ceea ce stă merge împotriva mersului. Pas cu pas dinamica mentală îşi va spune cuvântul pentru fiecare în parte. Realitatea este dinamică, ceea ce este lipsit de dinamică este în afara acesteia.

Noi nu ne exprimăm dur, ci prin această comunicare ne permitem să vă întrebăm de ce vă condamnaţi? Nimeni nu vă acuză dar faptele vorbesc.

Etapa actuală a civilizaţiei terestre face ca trezirea să fie aparent dificilă, dar armonia implică totul sau nimic. Acei dintre voi la care ajung aceste rânduri e bine să nu uite că atunci când zâmbesc, un frate al lor nu va mai plânge, atunci când vorbesc frumos cei din jur voi uita să mai înjure, atunci când iubesc, cei din jur vor ezita să urască. Nu este greu, orice transformare, binele vine din interior, din lumea mentală. Aduceţi-vă aminte de voi înşivă, creând binele, acesta va acţiona asupra tuturor, grăbindu-l poate determina numai tensiuni inutile. Binele nu are cum să fie impus, însuşi conceptul de a impune e împotriva binelui, ceea ce este se impune însă de la sine. Tocmai de aceea rezolvarea oricărei situaţii implică folosirea forţei mentale, înţelegerea sa. Probleme nu există ci doar lucruri neînţelese sau uitate. Orice lucru se rezolvă prin înţelegerea sa, deci graba este inutilă.

A realiza ce înseamnă o schimbare la nivel de civilizaţie nu înseamnă a exclude situaţia actuală, ci numai a o trata responsabil. Realitatea universală implicând absolutul implică totul. O problemă este rezolvată atunci când ea dispare la nivelul întregului sistem, astfel încât cel care rezolvă mai întâi pentru el prin emisia sa mentală, practic fără efort, va face ca acea rezolvare să ajungă la toţi ceilalţi, astfel încât se poate spune că libertatea omului reprezintă libertatea civilizaţiei, responsabilitatea, curajul, îndrăzneala. Orice calitate este atât particulară cât şi universală, căci unul este în toţi şi toţi pleacă din unul.

VĂ AŞTEPTĂM CA FRAŢI. VĂ PUTEM ADUCE AMINTE, DAR NU PUTEM REZOLVA ÎN LOCUL VOSTRU, PENTRU CĂ NIMENI NU ESTE RESPONSABIL DECÂT VOI ÎNŞIVĂ. CHIAR DACĂ NIMENI NU ARE NICI O VINĂ, DEVINE VINOVAT ATUNCI CÂND ÎŞI ADUCE AMINTE. ACEASTA ESTE JUDECATA REALĂ, JUDECATA UNIVERSALĂ ÎN CARE FIECARE ARE DREPTUL SĂ SE JUDECE ŞI NU SĂ FIE JUDECAT.

Vă aşteptăm ca fraţi. Vă putem aduce aminte dar nu putem rezolva în locul vostru pentru că nimeni nu este responsabil decât voi înşivă. Chiar dacă nimeni nu are nici o vină devine vinovat atunci când îşi aduce aminte. Aceasta este judecata reală, judecata universală în care fiecare are dreptul să se judece şi nu să fie judecat.

Revenirea la cunoaştere, nu este uşoară tocmai pentru că implică acest proces. Nimeni nu are cum să se ierte înainte de a se judeca, la fel cum judecata nu este pentru a găsi vinovaţi, ci rezolvări. Este bine să realizăm împreună un proces simplu. Extraordinarul la fel ca şi ordinarul nu reprezintă decât atitudini mentale în faţa unei realităţi. O situaţie poate părea extraordinară numai atunci când este inedită, nouă, prin repetare ea devine deja firească. Armonia existenţei depinde numai de voi, de efortul, de bunul vostru simţ, de înţelepciunea cu care trataţi această colaborare şi de fapt propria existenţă. Prin faptele sale fiecare îşi poate da seama unde se află, ce are nevoie şi ce poate face. Rezolvând pas cu pas propriile probleme, vibraţiile fiecăruia cresc astfel încât prin Legea Rezonanţei la un moment dat ne vom putea întâlni, dar aceasta depinde numai de voi. Cu cât fiecare se eliberează, se trezeşte, cu atât are acces la o frecvenţă mai înaltă, deci practic la o înţelegere universală a realităţii. Tocmai de aceea în comunicarea universală nu sunt necesare sfaturile, explicaţiile, justificările, ceea ce facem împreună nefiind decât o reactualizare a unor date pe care deja le cunoaşteţi.

Imaginea este foarte simplă, cu cât vom comunica mai mult şi prin propriul efort veţi comunica cu voi înşivă folosind metoda Jurnalului, cu atât ceea ce fiecare cunoaşte va deveni mai real, mai aplicabil, mai util şi, renunţând la ceea ce este inutil, fiecare va putea înţelege libertatea.

A renunţa la ceea ce este inutil nu se referă la manifestări, ci la forme-gând, la concepte. Tocmai de aceea eliberarea se poate realiza numai printr-o dinamică mentală şi o manifestare normală exterioară. Nu confundaţi armonia, cu binele, prietenia cu interferenţa, ajutorul cu iresponsabilitatea. Vă ajutăm nu pentru a vă ajuta ci până veţi realiza că totul depinde numai de voi, de fiecare în parte.

Extraordinarul nu este în exterior ci în elementele subtile; orice manifestare implică armonia, normalitatea, firescul, de la firul ierbii până la orice planetă. Metoda firească în orice rezolvare este cea a simplificării; complicatul este dat de elemente inutile iar simplitatea de bun simţ. Cu cât un lucru este mai simplu, mai uşor de folosit, randamentul său este mai mare, forţa mentală reprezentând maximum de randament.

Prin revenirea la creaţie orice manifestare poate reveni la acest randament universal, astfel încât fiecare va putea prin propriu-i efort să revină la eternitatea existenţei, la bucuria libertăţii, la controlul manifestării. Cu cât mentalul va fi mai liber cu atât va fi mai liber şi aspectul de manifestare. Astfel încât, cu răbdare, folosind tot ceea ce aveţi la îndemână, fiecare poate să schimbe, să se schimbe, să transforme, până ce, pas cu pas, creaţia îşi va relua locul, continuând armonia, lumina, binele, pacea şi iubirea.

Zâmbeşte, omule! Şi e bine să nu uiţi că fiecare poate zâmbi, fiecare, indiferent în ce situaţie s-ar afla, poate schimba parametrii şi se poate întoarce înainte revenind la armonie, la acel firesc în care va putea spune: Facă-se voia mea! Să fie lumină, să fie armonie, să fie sănătate, putere, abundenţă, să fie!

Salutul nostru mai apropiat de exprimarea terestră înseamnă: "Lumină pe Geea!". Şi fiecare îi poate răspunde prin propria-i lumină atunci când va decide să se întoarcă la el însuşi.

Curaj, prieteni! Solteris!
9 august 1994, h Mercur
Rarău iV
(Mesager)

NOTA REDACŢIEI

Acest mesaj, cât şi cel pe care l-am publicat în numărul 7 şi altele în continuare, sunt în exclusivitate pentru revista ELTA. Cei care le vor reproduce - parţial sau integral - fără acordul nostru, sau le vor comenta negativ prin orice mijloace, îşi asumă răspunderea.

Să mă ridic și să merg! (VI)

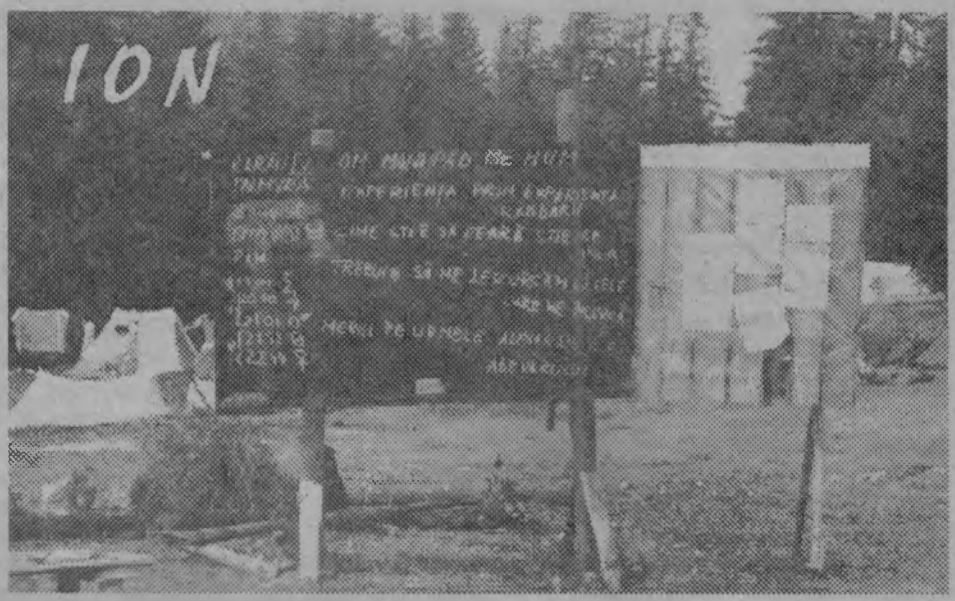

Rarău patru, al patrulea merit într-un univers unic şi viabil la asemenea măsuri cosmice. Deci, să mai facem câteva mişcări pentru a învăța să mergem, suntem deja într-o asemenea stare de sentință a vieții care ne mai aşteaptă spre cerințele proprii proprietăților divine şi totuşi atât de latente. Suntem deja aici de aproape 50 de zile, deja ne-am îndeplinit atâtea din elementele programului; au trecut dintre Eltişti cam 700 de membri, s-au consumat în jur de 600 kg de miere, s-au înregistrat 40 de ore de cursuri ce formează colecția Rarău IV în cele mai impresionante titluri ce demonstrează soluțiile cele mai determinante la un asemenea merit al ajungerii într-o dimensiune dinamică.

Să începem într-un fel. Da, revista ELTA deja cunoscută, deja a intrat într-un alt ciclu - de la 11 la 20 - când îşi schimbă vibrațiile, respectiv o stare şi mai fecundă, când citirea acestor articole va determina stări deosebite ale răscolitorului sentiment sintetic al vieții într-o asemenea menționare a tratării directe a atâtor elemente de viață socială şi atâtor susțineri ale acordurilor cosmice. De aici înainte revista va apărea cel puțin lunar, ca de la 1 ianuarie să apară la 21 de zile şi tot ce se poate să se apropie de cele 17 zile între două apariții, ne asumăm acest merit ca vidul informațional să fie umplut de cele absolut necesare, şi astfel cei care mai întreprind afaceri cu informațiile deja colapsate se vor vedea nevoiți să-şi restrângă asemenea comercializări absolut aberante pentru asemenea clipe când tensiunea socială creşte de la o zi la alta, când oamenii n-au nici o alternativă mai ales de la savanții şi filosofii actuali, fiindcă ceilalți tot ei sunt.

Cu aparenta răbdare a Eltei vom determina cel mai dinamic mers al lucrurilor spre stupoarea celor care vor simți cum le-au scăpat atâtea din ideile ce se vor identifica numai cu Elta, şi cei care, ca prin minune, au scăpat de suspiciunile lor, ca prin... numai ei ştiu cum au dezertat din imperiul materialist, absolut comunist. Nu numai noi vedem jalnicul învățământ, cum de fapt este format din atâția indivizi care n-au nici un sens de a determina informația dinamică, cât cea cantitativă şi formală, prin care, în mod ironic, trebuie să pierzi învățând aşa ceva.

Situație tot atât de jalnică şi în spitale, care în realitate nici nu ar trebui să existe; cum spuneam mai sus, cei 700 de Eltişti care au ajuns aici n-au avut nevoie de nici o pastilă, au îndurat, ca să spunem aşa, temperaturi până la 3-5°, specifice Rarăului, fără nici un guturai; de altfel ar fi fost imposibil de stat aici cu o alimentație tradițională, iată încă un exemplu viabil pentru ceea ce înseamnă alimentația obişnuită, sănătoasă. Mulți au descoperit şi dimensiunea a doua a alimentației, şi astfel o asemenea alimentație, în care toată bucătăria s-a redus doar la un borcan, i-a costat în medie în jur de 700 lei zilnic şi cu o eficacitate maximă.

Ne bucurăm că n-am fost descoperiți de minunații ziarişti de la Evenimentul sau de la alte asemenea titluri de o responsabilitate zdrobitoare la propriu. Fiindcă ceea ce am realizat aici va determina deja suita uimitoare a alternativei deosebite pentru alimentația mondială; desigur, sunt cuvinte mari, dar tragedia alimentară de azi este şi mai mare. În scurt timp vom oferi surprize pentru agricultura individuală, prin care vom elimina suprafețele de mii şi mii de hectare care ocupă spațiul care şi aşa nu există decât ca un concept materialist față de realitatea absolută, şi mai ales pentru a determina dispariția comerțului cu produsele alimentare; dar acestea la timpul potrivit.

Suntem aici, cum spuneam, de aproape 50 de zile, de fapt atât vom sta, acum fiind 24 august, ora 1.57, pe ora lui Saturn, care mai durează câteva minute, este răcoare sau pentru alții deosebit de frig. Ascultăm muzică, mai bine zis muzică indiană: "Ravi Shankar & Philip Glass - PASAGES", desigur, auzim cuvinte aproape ciudate, dar muzica este şi mai deosebită.

La această oră, care este ora normală şi nu cea cu o oră înainte, în multe corturi este lumină şi se aud cele 30 de maşini de scris ale Eltiştilor, care tot aşa n-au somn, fiindcă o asemenea alimentație nu mai permite starea de letargie determinată de cealaltă, şi, încetul cu încetul, aceşti oameni revin dimensiunilor cosmice prin descoperirea celor mai eficiente merite ale vieții dinamice. Au foarte mult de lucru, fiindcă trebuie redescoperite meritele devenirii divine şi mai ales redescoperirea descoperirii şi de aici a creației la propriu, desigur nu cea contemplativă şi estetică.

Mereu mă gândesc cum de am ajuns aici în vârf de munte şi în asemenea condiții. De multe ori îi privesc la cursuri seara, care se transformă în noapte, când focul este privit şi nu poate încălzi din exterior, cei aproape 300 de Eltişti de toate vârstele care stau în amfiteatru, ascultând "ora" lui ION, apoi cea a celor doi lectori de câte o jumătate de oră fiecare şi ora a treia, când poate veni la microfon cine are ceva de spus. Stau într-un frig câteodată neaşteptat, deasupra se zbat meteoriții care atrag atenția din când în când în liniştea suverană a stelelor. Sunt oameni deosebiți prin curajul lor, depăşind aceste sterilizante sentimente ale unui contemplativ senzorial şi instinctiv. Bucuria cunoaşterii, a credinței, îi determină să descopere cele mai impresionante lucruri ale existenței într-un absolut direct. Latura şi mai impresionantă, prin urmărirea numărului lor descoperim o egalitate între bărbați şi femei, nu de multe ori cel al femeilor depăşind pe cel al bărbaților, acest lucru determină un sentiment de pace, teama femeilor nu mai există, aici se simt într-o siguranță Christică. Rarău IV deschide mereu alte căi şi meritul său va fi determinant în evoluția societății în general cât şi în particular.

Pentru cei care n-au ajuns aici este o imagine inedită, cum aceste peste o sută de corturi, un orăşel al viitorului în prezent, unde nu pot exista disensiuni, unde descoperi numai zâmbetul şi lumina caldă a privirilor, unde gesturile sunt calme şi degajate, pentru vizitatorii inopinați a fost o descoperire fantastică şi mai ales, surprinşi de zumzetul maşinilor de scris, a celor care citesc şi scriu, a celor care meditează ascultând muzică, a curățeniei care există grație faptului că nu există bucătăria distrugerii. Anul trecut se cumpărau în jur de 300 de pâini pentru o săptămână, anul acesta a scăzut la vreo 30-50 de pâini, cu toate că sunt mai mulți în tabără decât anul trecut. Trecerea la o asemenea alimentație exclude sau extermină produsele denaturate; astfel curățenia se menține de la sine. Acest minunat Rarău IV rămâne o permanentă amintire vie, mai ales pentru cei care au fost aici în premieră. Fenomenul adaptării este deosebit. De altfel, le atragem atenția ca în primele trei zile să stea pur şi simplu, să doarmă, să se

odihnească, pentru a realiza adaptarea la vibrațiile cosmice care aici sunt deosebite și nu de multe ori sunt conversii de temperament și stări psihice deosebite pe care nu le-au înțeles, trebuind să le explic despre ce este vorba și astfel, după trei zile, trăiesc încercarea clipă de clipă a unor sensuri și trăiri dincolo de obișnuit.

Din când în când mai cobor în văile unde trăiesc oamenii, în orașele obișnuite, și mă trezesc într-o stare critică: văd stări de oboseală, de violență, privirile lor tangențiale și mai ales culorile lor, mai ales ale bainelor, mersul, vocile și... toate acestea. Când revenim în tabără descoperim ca pe un șoc o altă dimensiune a vieții, atâta liniște încât nu mai este nevoie nici să respiri. E bucuria descoperirii, la propriu, unde visele visează o viață reală și deosebită - se poate în pace și iubire. De ce? Fiindcă aceste sute de Eltiști cunosc acum adevărul, au dat la o parte vălurile lui Isis, aici se poate discuta despre Dumnezeu, despre Isus, despre realitățile primordiale ale vieții, despre absolut în absolut, sunt deja eliberați: dorința lui Isus s-a împlinit. Acești oameni sunt de mii de ori mai credincioși decât credicioșii care se închină în praful orașelor, care decad în vibrații mereu mai ostile vieții. Aici au descoperit bucuria lucrurilor care lucrează, a jocului care judecă, au renunțat la jucării descoperind jocul vieții la dimensiunea reală, și-au asumat individualizarea prin responsabilitate. Da, fiindcă aceste sute de Eltiști au o misiune dintre cele mai grele, ei trebuind să ducă cuvântul mai departe în fața voastră, a celor care, prin starea de boală, de ignoranță și mai ales de nesăbuita teamă, ură și stres, încă vă mai apărați cu tradiții, cu neverosimile trăiri, încă mai apelați la carnea pe care ați ucis-o fără milă, lăsând același sânge al lui Isus să curgă de mii de ani pentru a mânca să nu muriți de foame, când în realitate tot muriți.

De ce atâta lene și lipsă de curaj să priviți în față lumina vieții, mergând ca niște sclavi după umbrele preoților și medicilor, a profesorilor care își fac datoria desființând geneza, sfidând iubirea și călcând în interese particulare sensul armonios și viabil al Legii? De ce sunteți atât de îndepărtați de o asemenea viață care nu v-a făcut nici un rău față de răul pe care îl faceți cu fiecare gest de lașitate și ipocrizii academice?

În acest număr al revistei vă veți întâlni cu alte lucruri care vă vor face să tresăriți, speriați că vi s-a răpit dreptul de a vă fi frică.

Vă jucați de-a Apocalipsul prin scene de o seriozitate macabră, nefăcând nici un efort să știți ce înseamnă cuvîntul Apocalips, tentația morții vă determină să o căutați, să o impuneți. Da, fiindcă lui Florică Ingu i s-a furat un creion când era la școală și de atunci este împotriva omenirii. Cum să i se fure lui creionul? Lumea este rea, îi dorește numai răul și de atunci a rămas blestemat de propriile sale gânduri. Tot așa Nestemata Famba, când era domnișoară n-a înțeles ce înseamnă să fii femeie și de atunci a devenit soră cu diavolul prin care se recunoaște și acum, la 70 de ani, când arată ca dracu'.

Pe străzi vezi bărbați reduși numai la pantalonii lor, în rest sunt atât de devitalizați, fiindcă n-au înțeles niciodată ce au însemnat Eva și șarpele din Eden, ce înseamnă Fructul Oprit, în schimb își cumpără prezervative pentru a nu se inocula cu SIDA și câte și mai câte într-o asemenea lume formală și figurativă. Poate și aceste posturi de radio și mai ales televiziunea, care emit cele mai sterilizante informații și de aici o pisălogeală academică deosebit de responsabilă printr-o seriozitate în care lipsa de curaj este mascată de îndepliniri absolut tradiționale, când totuși este o schimbare de civilizație, când zeci de partide mărunțesc realitatea în încercări senzoriale de a se impune și impune aceeași stare de lucruri, când preoții își mai scot nasul din clasica lor nostalgie după vremurile când inchiziția își mai putea face datoria.

Lipsa de responsabilitate determină justificarea fanatismului și a celei mai crase intoleranțe împotriva vieții. Oare este atât de greu să se perceapă cum consecințele negative în care trăiesc cele 6 miliarde de oameni sunt menținute artificial împotriva vieții?

Și totuși, există această revistă, desigur, mulți o vedeți ca pe un obiect, ceva de citit la frizer sau în sala de așteptare din fața unui cabinet medical, o citiți și o dați deoparte fiindcă solicită ceva ce n-are nici un rost pentru cei care nu mai au nici un rost. Dar sunt încă în Rarău, în acest RAI la propriu unde există existența, unde adevărul este curat și liber, unde oamenii sunt, în fine, oameni, unde se demonstrează ceea ce era de demonstrat.

Suntem aici în mijlocul brazilor, sub cerul senin și adânc de dorințele acestor sute de Eltiști de a face tot ce se poate pentru ca ceilalți să iasă din starea de hipnoză și lenevie, din starea de ateism religios, din ignoranță și mai ales din seriozitatea care-i face să aibă buzele crispate de obiectivitate și responsabilități care, în definitiv, ascund egoismul și orgoliul.

Da, din acest an începem o altă dimensiune a acestor cursuri în orașele unde avem filiale și mai ales seria conferințelor care vor aduce o altă dimensiune și celor care confundă ELTA-Universitate cu o universitate clasică. Se formează aici, în Rarău IV, și titlul de lector conferențiar, deja trei grupe de lectori au cerut să aibă câte un automobil și acum îl au pentru a se putea deplasa cu mai multă ușurință unde este nevoie, în scurt timp vor avea și ceilalți. Aici se pun bazele primelor Saloane ELTA, unde se poate servi această alimentație naturală, unde se vor găsi revistele, casetele, cursurile, cărțile editate de Editura Solteris, care s-a înființat de curând.

Revista își va mări tirajul, în câteva luni ajungând la 50.000 de exemplare; într-un an la București va putea fi ascultat postul de radio Elta și nu Delta, se va înființa laboratorul de metafizică Elta, unde se vor repune în discuție bazele tehnologiei prin determinarea proceselor subtile ale atâtor mecanisme care azi nu răspund termodinamicii, care sugerează: "Maximum de randament cu minimum de efort"...

Trebuie să-i salvăm pe cei care sunt împotriva noastră, avem destule și deosebite soluții prin care cei care vor să înțeleagă vor descoperi faptele la lumina vieții și nu a materialismului.

Consecințele vieții determinate de orgoliu și aroganța necredinței religioase, a științei care a realizat destule probleme pe care nu le mai poate rezolva și câte și mai câte, aceste consecințe vor crește, determinate de cei care, printr-o sadică încăpățânare sunt împotriva vieții, a trăirii în condiții cât de cât omenești. Aceste consecințe pe mulți îi vor determina să se aplece asupra acestor reviste Elta, descoperind cât este de simplă alternativa; de fapt cei săraci la propriu și figurat vor fi primii descoperitori ai Eltei, văzând adevărul cât este de accesibil, și mai ales vor trebui să înțeleagă că pentru a fi un bun credincios trebuie în primul rând să fii sănătos, respectând Sfânta Treime, care se reduce la controlul alimentar, mental și erotic. Tocmai de aceea, a doua ediție a cărții "Bucătăria fără foc" este în pregătire în 40000 de exemplare și astfel primul pas este realizat.

Și, desigur, mă adresez celor responsabili și deosebit de serioși, care își menajează ignoranța și deșteptăciunea și astfel își fac o misiune din a critica Elta, cum de aici înainte trebuie să își asume responsabilitatea la modul real.

Am lăsat să treacă patru ani în care n-am răspuns ziariștilor care și-au făcut de cap scriind cum au crezut despre activitatea noastră, de aici înainte trebuie să-și măsoare bine afirmațiile, fiindcă toți acești minunați răi se vor vedea puși față în față cu o realitate zdrobitoare. Astfel, vor trebui să răspundă la afirmațiile lor prin alternative, prin soluții mai viabile decât cele oferite de ELTA, și mai bine scris - trebuie să explice cum pot rezolva problemele învățământului, ale sănătății, ale agriculturii, ale vieții în general și-n particular, și mai ales determinarea clară a normelor realiste ale religiei, indiferent dacă este ortodoxă sau catolică, budistă sau islamică. Le aducem aminte că în acești patru ani toate acestea au fost verificate la propriu și s-a demonstrat viabilitatea și realismul alternativelor pe care trebuie să recunoaștem surprinși cum sute de savanți n-au reușit să le aducă societății. În cele 352 de pagini ale revistei vor găsi destule argumente pe care le pot folosi, dar mai ales să mediteze asupra lor pentru a nu se mai avânta într-o cursă

pierdută de la bum început. Fiindcă, aşa cum spuneam, trebuie să răspundă în faţa atâtor consecinţe determinate de un materialism ridicol şi ineficient: toată populaţia este bolnavă, milioane de bătrâni aşteaptă cu groază moartea, sute de milioane de copii sunt otrăviţi de proprii părinţi, bărbaţi care se devitalizează continuu şi se apucă de pescuit sau de parlament. Trebuie să răspundă la modul clar şi dinamic cum se pot rezolva asemenea stări de lucruri. A critica într-o viziune vicioasă scoate în evidenţă şi mai pregnant ignoranţa de orice natură. Preoţii, înainte să aducă anatema asupra noastră, să privească cu luare aminte la dodecalog sau decalog, fiindcă prima variantă n-a fost cunoscută nici de evreii lui Moise, cât şi cum înţeleg poruncile. Să-şi amintească de iadul pe care-l tot propovăduiesc pentru cine este în realitate, să nu mai sperie copiii şi oamenii cu dogme infantile şi ignorante, să spună adevărul pe care-l tot ascund de mii şi mii de ani.

Medicii, la fel, să-şi revizuiască calitatea şi să-şi amintească cum minunatul Hypocrat spunea atât de simplu: "Medicamentele să fie aliment şi alimentele să fie medicament"...

Profesorii să-şi aducă aminte ce este mai important pentru viaţă: cunoaşterea sau folosirea?!

Punem deja la dispoziţie Sfânta-Treime în orice dialog sau critică prin ziar sau alte metode, orice afirmaţie să fie urmată de argumente şi în final la ce consecinţe pot duce. Şi ca un mod şi mai determinant: cei care-şi asumă asemenea responsabilităţi să ştie din capul locului că atâta timp cât sunt suferinzi de vreo afecţiune, nu sunt în stare să percepă realitatea subtilă a realităţii absolute, decât cea senzorială şi socială.

Sunt multe de spus, şi mai ales pentru scriitorii sau ziariştii care scriu despre Apocalips în termenii cei mai dezastruoşi - când vor învăţa, când vor înţelege ce înseamnă imaginile metaforice din Apocalipsa lui Ioan? Cum este posibil să scrii despre grozăvii care nu s-au petrecut niciodată, ştiindu-se cât de armonios este Universul, chiar şi cel material? De unde atâta ură şi dispreţ împotriva vieţii şi a oamenilor, de ce trebuie speriaţi şi aduşi la cele mai dramatice consecinţe? Oare este atât de greu să se înţeleagă ce înseamnă Legea Rezonanţei, Legea Karmei, Legea Încarnării? Când învăţământul va dispune cunoaşterea acestor lucruri deosebit de simple pentru ca elevii să fie oameni şi nu cetăţeni onorabili? Când medicii vor înţelege odată pentru totdeauna că bolile sunt manifestări, efecte determinate de stările mentale pe care pacienţii nu ştiu să şi le controleze, apoi de o alimentaţie denaturată? Oare aceste lucruri sunt atât de dificile, sau cuiva îi este teamă că oamenii vor fi mai buni şi mai frumoşi? Adevărul nu se poate ascunde pentru că numai el există...

Lipsa de responsabilitate determină justificarea fanatismului şi a celei mai crase intoleranţe împotriva vieţii. Oare este atât de greu să se perceapă cum consecinţele negative în care trăiesc cele 6 miliarde de oameni sunt menţinute artificial împotriva vieţii? Cum te poţi considera profesor, medic sau preot, când în urma ta nu se schimbă nimic, când te complaci în teorii şi formalism ridicol, când oamenii trăiesc mereu mai sălbatic, nemaiştiind ce să înţeleagă din haosul care s-a instaurat? A critica adevărul Eltei pentru a menaja prostia şi fanatismul nu este o soluţie. Desigur, trecerea la alte valori nu este uşoară şi instantanee, dar alternativa este absolut necesară. Suntem deja în măsură să o determinăm, deja în aceste 352 de pagini ale revistei Elta sunt deja emancipate. Curios de ce unii părinţi ne critică cum copiii lor, care citesc revista sau vin la cursuri, slabesc fiindcă nu mai mănâncă carne. Oare ce înţelege un asemenea părinte prin a fi "gras"? Responsabilităţi ignorante, ridicole: a nu gândi asupra unor consecinţe determină o permanentă stare de menţinere a instinctelor şi mai ales a dorinţei de răzbunare atavică; în definitiv, în spatele unor asemenea situaţii determinate de cei care critică sunt pur şi simplu aspecte atât de egoiste: "De ce să fie binele când deja este răul?". Ciudată imagine despre realitatea pentru care n-au făcut nici un efort de a o cunoaşte; atâţia ziarişti, care în aceşti patru ani de "libertate" nu s-au documentat asupra a ceea ce înseamnă un eveniment, pur şi simplu se complac într-o ignoranţă tradiţională, dar cu toate acestea îşi asumă o iresponsabilitate incomensurabilă. Când vor înţelege aceşti minunaţi ziarişti că ceea ce consideră ei relitate este numai efectul, manifestarea? Desigur, sunt academii unde se produc asemenea cadre de ziarişti, care habar n-au să definească sau să înţeleagă ceea ce este relitatea, astfel presa este în stare să preseze orice tendinţă spre cunoaştere şi progres. Consecinţele trebuie rezolvate cât mai urgent. Intelectualii, în care sunt cuprinşi: preoţii, profesorii, medicii, scriitorii, oamenii de ştiinţă, politicienii... trebuie să-şi determine clar nivelul de înţelegere a realităţii. Dacă generaţiile anterioare n-au putut rezolva aceste dezacorduri ale vieţii, asta nu înseamnă că generaţiile de azi de intelectuali trebuie să-i respecte, menţinând aceeaşi stare de lucruri.

Desigur, nu mă refer aici la schimbări revoluţionare, n-avem timp de utopii, a şti să mănânci nu este decât un act firesc şi nu o revoluţie... Trecerea de la logica analitică la cea sintetică este stringent necesară. Şi acest aspect îl adresăm intelectualităţii; ce înseamnă aceste lucruri? Desigur, s-a scris în numerele revistei şi se va mai scrie. Trecem astfel de la logica duală la cea a triadei, când deja încă la nivel teologic exista Sfânta Treime, nu ca metaforă sau figură de stil. Logica duală determină starea de formalism, de generalizări şi mai ales de contemplaţie şi de aici imposibilitatea de a-ţi asuma o responsabilitate. Trecerea la logica cu trei elemente poate oferi dimensiuni funcţionale, dinamice, rezultatele sunt deosebit de impresionante: dispar bolile, bătrâneţea, sărăcia şi nefericirea - aceste permanente războaie şi mai ales ignoranţa de orice natură.

Şi încă un sfat pentru intelectuali: dacă suntem în măsură să spunem aceste lucruri nu înseamnă că facem pe deştepţii, că vrem noi să schimbăm lumea, că avem un scop. Meschinăria aceasta este determinată de cei care critică, indiferent de ceea ce se mai pote întâmpla. A face ceva pentru omenire nu are nici un scop particular, cât a face numai pentru tine.

Amplificarea consecinţelor negative va fi pusă în seama celor care, azi putând îndrepta lucrurile, sunt împotriva alternativei. În multe întâlniri cu cei care au descoperit alimentaţia naturală, mi s-a spus la modul sincer: "N-am ştiut, nu că n-am vrut". De ce n-au ştiut aceşti oameni, cine le-a ascuns adevărul, când avem industrie alimentară, biologie a alimentaţiei, gastronomie, catedre de bucătari, cărţi peste cărţi cu reţete culinare în care se realizează aceeaşi ignorare a realităţii? Cum este posibil să fierbi sau să prăjeşti o substanţă pentru a o face mai bună? Oare nu se schimbă prin aceasta parametrii normali în anormali?

Da, sunt multe de spus, dar şi mai multe de realizat. Consecinţele îi vor ajuta pe mulţi să uite de materialism şi carne, de zahărul şi uleiul care nu este bun nici pentru motoare... Suntem într-o situaţie pe care o datorăm materialismului şi tradiţiilor trădătoare, dar mai ales egoismului şi indiferenţei celor cărora le merge bine chiar dacă sunt nefericiţi şi bolnavi. Pentru cei care sunt dornici să pună umărul la cunoaşterea realităţii, revista Elta le stă la dispoziţie. Astfel, vom realiza o rubrică în care se vor da tehnologii despre cum se fabrică numeroase produse. Apropos, cine ştie cum se face pateul de ficat? Sau cât de necesară este pasta de dinţi pentru dinţi? Cine ştie că apa minerală este arterioscleroză îmbuteliată? Dar să nu mai intrăm în alte amănunte cu care pentru moment, am pierde timpul.

Suntem în Rarău. Aici, sute de oameni trăiesc cele mai fericite clipe şi descoperă marile posibilităţi ale cunoaşterii. Au uitat de boală şi nefericire, de stresuri şi sărăcie, de a mai pronunţa cuvinte grele şi urâte. Îi privesc şi nu-mi vine să cred: de unde atâta curaj la ei, cum de au intuit atât de rapid că există adevărul, şi mai ales că poate fi accesibil oricărui om. Îi privesc şi, desigur, mă bucur. Pentru puţin însă, când ştiu că milioane de oameni sunt încă într-o situaţie de nedescris. Acest lucru îl ştiu şi ei, tocmai de aceea în fiecare zi cursurile durează trei ore; sunt multe de spus pentru a se determina şi mai bine situaţiile subtile ale realităţii absolute. Ei descoperă de la o zi la alta cît sunt de simple şi sincere aceste adevăruri absolute. Ei trec acum de la complicat la complex. Sunt ingineri, profesori, medici, elevi, studenţi, toate categoriile sociale, dar pentru mine sunt în primul rînd oameni. Curajul şi

asumarea responsabilității îi determină să fie cei mai deosebiți creştini.Îi privesc şi-i admir. Mi-ar fi plăcut să fiu ca ei, să-l ascult pe Ion, să nu mă văd pus într-o situație în care unii cred că mă consider cine ştie ce Învățător cosmic, mesianic... Nu-mi este uşor, dar nici greu, las doar Legea să se manifeste.

Îmi asum totuşi responsabilitatea ca în Elta să nu se manifeste aspecte sectare, fanatice, naționaliste. Să nu se profite de curajul celor care şi-au schimbat deja cariera şi viața pentru ca să aducă minunata lumină la ceilalți, care acum îi privesc cu suspiciune. De către cine? Sunt cei care, făcându-se că nu înțeleg ce înseamnă alimentația naturală, spun că suntem împotriva bisericii, că suntem în stare să facem orgii sexuale aici în Rarău, şi câte şi mai câte blasfemii determinate de cei iresponsabili şi, desigur, serioşi. Oare cum se vor manifesta asemenea "serioşi" şi "obiectivi" când se vor întâlni cu adevărul? Oare lui Toma i-a fost uşor?

Suntem într-adevăr nevoiți să începem desconspirarea instituțiilor prin consecințele generate de ele şi pe care acum nu sunt în stare să le rezolve. Sfârşitul lumii, aşa cum îl văd unii apocaliptici, se referă la sfârşitul egoismului şi orgoliului, fanatismului şi iresponsabilității. Desigur, le va fi teribil de greu să-şi mai ascundă arama. Suntem deja aici. Poate unii intuiesc că asemenea lucruri n-ar fi posibile fără colaborarea prietenilor din alte dimensiuni. Fiindcă atâtea informații despre Vechiul sau Noul Testament le obținem pe căi atât de indirecte şi totuşi atât de necesare, fiindcă altfel ne-ar fi fost imposibil să-nțelegem ce s-a spus în dodecalog sau decalog în sensul original, sau ce înseamnă "Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți!"şi atâtea alte formulări aparent de neânțeles. Când mi s-a spus că apa nu este pentru viață, am rămas blocat, dar oferindumi-se argumente simple şi clare, mi-am dat seama că aşa şi este. Dar atâtea lucruri din aceste experiențe inedite le vom scrie mai în detaliu în cărțile care vor apărea în scurt timp, tipărite de noi.

Acum suntem tot în Rarău şi ne simțim ca într-o oază de lumină şi adevăr. Este posibil, este şi trebuie să fie toată planeta o asemenea oază de lumină şi adevăr. Vom reveni în nr.12, care va apărea până la sfârşitul lunii octombrie. Şi atunci ca şi acum vom continua seria acestor desconspirări prin care îi vom determina pe sceptici să-şi păstreze cât mai puțin din acest scepticism. Până atunci, trăim cu toții asemenea realități la propriu. De multe ori nu-mi vine să cred şi totuşi sunt şi eu aici, trăiesc din plin curajul lor, al nostru...

SOLTERIS!

24 august 1994
h 4.02 - ora SOARELUI
RARĂU IV

Gabriela Biro

Minunata noastră probă

Noi între Noi; ne punem întrebarea: Ce am câştigat oare după câțiva ani de cursuri ELTA? Am avut acces la informații, am învățat să mâncăm, am descoperit că ştim să scriem, iar gândirea e în curs de învățare.

Da, pe toate acestea ne-am străduit să le învățăm, dar de câştigat am câştigat o nouă prietenie, o prietenie care diferă total de cea cunoscută şi practicată până atunci. În această prietenie, toți ne spunem pe nume, uităm atributele de "elev", "director", "lector", stăm împreună la masă cu toți, din orice colț de țară, şi ştim că ne cunoaştem dintotdeauna. Pas cu pas, noi între noi ne permitem să ne deschidem, să fim sinceri, să fim noi înşine.

Acum deja, ne pare normal şi firesc, că unii pleacă pentru scurtă vreme, alții pentru mai mult timp, vin şi unii noi, alții vechi mai "uită" să ne salute pe stradă. E foarte firesc, pentru că începem să ne găsim drumul, fiecare în parte şi împreună. Ne bucurăm pentru cei care se întorc, dar şi pentru cei care au ales alt drum - important este că au un drum, iar pe cei care "uită" să ne salute pe stradă, îi aşteptăm peste câțiva ani sau poate... mai devreme.

Noi, între noi, fără să ne dăm seama, am început să dăruim, să dăruim ceva care e invizibil, dar se simte în vibrațiile noastre. Unii dăruiesc veselia, optimismul, umorul lor, alții radiază calmul, echilibrul, siguranța. Ascultăm mai multă muzică, iar vorbele parcă devin de prisos. Apar şi micile minuni, tocmai când ne simțim singuri sau vrem să încercăm trăirea tristeții, "întâmplător" apare un Prieten, care ne face să simțim cât de mult suntem împreună, că suntem mulți, iar tristețea se mai poate amâna.

Câteodată e suficient să ne gândim unii la alții, să ne trimitem un gând care mângâie, linişteşte, încurajează, şi zâmbetul apare singur. Oare aceste trăiri pot avea atribute? Prietenie-dăruire-iubire... Ar fi păcat să le explicăm, este trăirea fiecăruia.

Da, totul este minunat, dar "Cu necazul te descurci, dar cu bucuria te încurci"-ne spune Ion...

Oare, Noi între Noi ne-am format cercul nostru, în care ne simțim bine, în care vorbim între noi, de noi, de-ale noastre, şi începem să ne învârtim în jurul unui cerc închis de Noi?

Ne învârtim, ne amețim, iar cercul începe să devină o frânghie, care se strânge, începe să ne sufoce în propria noastră bucurie, bunăstare, abundență, pentru că dacă noi am reuşit să ne schimbăm puțin, ce ne mai pasă de vecini, de colegii de muncă sau de toți "alții", care poate doresc să afle cum am reuşit. E păcat ca Noi între Noi să rămânem într-un cerc închis, să transformăm această prietenie în fanatism, orgoliu sau egoism.

Trebuie să deschidem cercul, să afle şi vecinii, şi colegii, şi toți care doresc să ştie ceea ce am aflat şi noi, şi Noi între Noi să fim din ce în ce mai mulți.

Da, sigur, dar cum să începem? Dacă am învățat să fim mai sinceri şi mai curajoşi, ne rămâne doar să şi vrem. Să facem noi pasul, să sunăm la vecini - în găsirea argumentelor am fost cândva campioni - ei ne aşteaptă, se uită de mult la noi, şi-au dat seama că suntem sănătoşi, mai veseli, mai liniştiți. Dar ei au mai observat că se bucură când ne întâlnim, pur şi simplu se simt bine în preajma noastră. Când uşa lor s-a deschis, trebuie doar să avem răbdare să le ascultăm problemele, necazurile, fără să intervenim ori să le ținem vreo lecție. Dacă reuşim să-i ascultăm în tăcere, ei singuri ne vor întreba: oare noi cum să facem să fie bine. Atunci avem ocazia sau şansa să le spunem, fără explicații sau tendințe de a-i convinge, doar noi suntem dovada vie. Primul pas e mai greu, al doilea mai uşor, iar pe al treilea îl va face chiar vecinul. Acum, când avem şi "Bucătăria fără foc", îi putem invita la masa noastră.

Dacă într-adevăr dorim să ne întâlnim cu prieteni sau cunoştințe pe care i-am cam exclus din cercul nostru, ne vom întâlni, şi atunci, cu un zâmbet, în loc să ne plângem de vreme, de prețuri, de guvern, să-i întrebăm: Ce mai faceți? Astfel, avem şansa să le spunem câte o picătură de adevăr, şi poate vor dori să afle ceva mai mult, chiar să vină la cursuri. Toți, absolut toți doresc să afle adevărul, trebuie doar să-şi dea seama că vor, şi depinde de noi să dorească.

Vecinii, colegii, cunoscuții noştri, tocmai de aceea sunt în preajma noastră, iar noi suntem printre ei, fiindcă noi suntem cei care le datorăm un zâmbet, o vorbă bună şi câte o picătură de adevăr.

Dacă le adunăm pe toate, suntem privilegiați față de prietenii noştri numiți lectori, fiindcă noi suntem în mijlocul celorlalți, avem permanent contact cu cei dornici să afle adevărul. Noi suntem cei care avem şansa şi datoria să deschidem cercul, este minunata noastră probă.

7 august 1994, h Lunii
Rarău IV

Ioana Ichim

Cartea şi călătoria

În aerul care învăluie această seară pe Rarău, îmi îndrept gândul înspre ţinuturile unde oamenii îşi trăiesc viaţa, cu această posibilitate de a se deplasa aparent în spaţiu şi timp, ca o hologramă imensă, complexă, încă nedeterminaţi de ei înşişi, încă nehotărâţi dacă să depăşească graniţele, ale ţărilor, ale cerului, ale luminii astfel cum o văd ochii noştri care azi nu văd, ci doar proiectează înafară filmul unei creaţii uitate.

Cărţile au umplut casele şi vitrinele, dar mai ales au invadat lumea lăuntrică umană. Deşi au fost necesare la timpul lor, acum se păstrează o inerţie, o hipnoză, omul uită prin ele de propria sa imaginaţie, de propria sa inspiraţie.

Îmi amintesc de Superman, atunci când, copil fiind, trimis în spaţiu înspre Geea, de pe planeta sa distrusă, avea, în mica stea-capsulă în care locuia, o mulţime de cristale, în care era înmagazinată informaţia asupra planetei spre care se îndrepta. Pe măsură ce i se dezvolta corpul fizic, lua cunoştinţă de această informaţie şi atunci când păşeşte pe Geea, ştie mai multe despre ea şi locuitorii ei decât aceştia.

Istoria, biologia, geografia, fizica, psihologia oamenilor, formele lor de organizare, toate erau sintetizate în câteva cristale. Astfel şi entitatea încarnată nu are nevoie sau mai bine zis nu a avut nevoie de carte decât pentru această luare la cunoştinţă a tărâmului unde a ajuns şi legile sale particulare, în fapt aceleaşi Legi ale Kybalionului, pentru gradul vibraţional al entităţilor conştiente ale planetei.

Respectarea acestei sinteze de cunoştinţe aparent materialiste este făcută doar în textele, cărţile "vechi", mitologiile popoarelor, în care informaţia despre Geea este legată de toate aspectele, ca relaţii cu alte civilizaţii, posibilităţi, evoluţie. Vedele, Eddele, legendele lumii, toate acestea sunt surori ale Bibliei, ca şi a altor scrieri ale Lăcaşurilor Leului, care se deschid acum ca o treaptă necesară, prin care omul va ieşi din haosul informaţional, dintre biblioteci în care omul a dus omului cuvântul egoismului, al particularităţii, al pesimismului şi imginaţiei întunecate.

Odată cu această treaptă a cărţii, entitatea descoperă propria sa carte, unică, nesfârşită, în care firul propriei sale vieţi se deapănă pentru a ieşi din labirint - Jurnalul.

Este în fapt triada în care cartea, Învăţătorul şi Eul este unită, Casa a XI-a căpătând sensul sfânt al călătoriei interioare, în "cămăruţa" intimă a fiecăruia, după ce a însemnat mii de ani pentru oameni simbolul ieşirii din mijlocul interferenţei cu regnul animal.

De la cuvintele biblice, cu mesaj, preapline de simboluri, acum cărţile aduc cuvintele goale, în care Semnele de Aer îşi dovedesc recepţia la toate undele etherice joase şi Semnele de Apă nu vor să sufere de unele singure. Cartea aduce cu sine azi cantitatea, acumularea, risipa de exteriorizare, ocupând lumea interioara a omului cu iluzia.

Între vraful acesta nesfârşit de cărţi care sunt pline de toate limbile Pământului, doar câteva îşi mai fac datoria de a pune entitatea în posesia unor chei ale diferitelor tipuri de vibraţii pe care le întâlneşte pe planeta pe care s-a reâncarnat.

Astfel doar romanele care reflectă mentalitatea unei epoci, din literatura beletristică şi cele de sinteză a diferitelor ştiinţe (dar aici doar anticii au mai lăsat ceva substanţial), sunt cele care mai pot da informaţia de care omul are nevoie, dar şi aici mai este nevoie să ştii să citeşti printre rânduri, căci nici "Război şi pace", "Donul liniştit" sau cărţile lui Steinbeck despre adaptarea la tărâmul Americii nu sunt salvate de vibraţia personală a scriitorului.

Cartea a venit în epoci diferite, cu vibraţii diferite, pentru a scoate omul dintre pereţii casei sale printr-un fel de turism informaţional, atâta vreme cât el a părăsit stările de pribeag, de migrator. Dar cheile prin care ţi se deschid porţile diferitelor situaţii, diferitelor rezonanţe, sunt mai mult reale prin călătorie.

Fără această minimă educaţie, prin carte sau călătorie, prin ochii celorlalţi deci sau ai tăi, oamenii sunt închişi, gospodina se retrage de la masă atunci când este o discuţie, muncitorul la strung, ţăranul pe ogorul său bine stabilit de sus în jos şi de la stânga la dreapta şi omul azi mai călătoreşte doar în vis, adică în realitate, altfel fiind închis atât cu trupul fizic, cât şi cu formele mentale şi sentimentele într-o mentalitate atât de rigidă încât poate rămâne uimit că şi în Japonia sunt fiinţe bipede. Dar acum poate afla totuşi asta dacă şi-a luat un radio sau un televizor.

Educaţia ar trebui să reevalueze profund sistemul pe care se bazează, căci azi în şcoală sunt obligatorii cărţile, dar nu şi scrisul. Practic fără a şti să scrii prin propria trăire, inspiraţie, trăirile celorlalţi le vei lua la propriu, fără a înţelege rezonanţa cu vibraţia unui anumit mesaj scris. Dintr-o lume a basmului, copilul se trezeşte nas în nas cu părerile lui Coşbuc despre cum mai toarce mama, cu plânsetele de dragoste ale lui Eminescu, apoi eventual cu descrierile atât de complete ale lui Sadoveanu sau Balzac, încât te întrebi de ce mai am eu imaginaţie, că a spus omul ăsta totul despre clădirea cutare, de nu mai poţi să vezi acolo nici o glastră cu flori în plus.

Tristeţea, emoţia, ignoranţa de fapt, sunt puse astăzi pe toate tarabele, putem face o incursiune printr-un Durenmatt care nu are ce face decât să povestească cum sunt violate fetiţe cu ochi albaştri, printr-un Cioran care nu ştia că este încarnat în anul Câinelui, printr-un Sartre care ne aduce la cunoştinţă că "povestea fiecărei vieţi este povestea unui eşec", pentru că ţinând în mână o piatră acoperită de mâl a descoperit că a trăi e o adevărată greaţă, sau prin oraşul pustiit de ciumă a lui Camus ori în părţile mai luminoase, să plângem că mor personajele feminine ale cărţilor lui Hemingway, deşi mai există mesajul minunat, dar atât de metaforic al lui Dante, deşi mai există cuvintele lui Goethe.

De la "Epopeea lui Ghilgameş", scriere a civilizaţiei sumeriene, anterioare acesteia, prietenia devine astăzi duşmănie, fiecare exaltându-şi cu talent stările afective, ideile prin care o filosofie a unei vieţi cu capete la ambele părţi este răspândită sau mai bine zis aruncată ca o plasă asupra unei lumi aflată încă în Era Peştilor. Şi mulţi cad în ea, tinerii se sinucid pentru că eroul preferat se sinucide, se îndrăgostesc, trăiesc după modelele ignoranţei. În ţările care au graniţe deschise, cărţile nu sunt prea mult luate în considerare, fiecare putând fi un Marco Polo în vacanţa de vară sau în concediu, chiar dacă nu întâlneşte eventual nici un Han înţelept, cu care să povestească în nopţile cu stele ale Orientului. Dar întâlneşte şi se îmbogăţeşte interior cu fiecare loc, cu fiecare întâlnire umană.

O incursiune prin istoria literaturii o poate face fiecare, este simplu să vezi cum de la mesajul universal s-a ajuns astăzi la milioane de scribi care nu mai sunt mesagerii faraonilor, adică ai zeilor, ci ai egoismului, ai lipsei de iubire. Dacă regii sau preşedinţii ar mai avea pe lângă ei câte un Hermes, nu ar avea de consemnat mai nimic, pentru că lumea oamenilor şi-a desprins privirea dinspre lumea cerului, istoria s-a despărţit de astrologie, fizica de metafizică, omul de el însuşi.

Dar prin Lăcaşul Leului acum şi aici omul se poate trezi regăsind drumul către Zeus din adâncul Inimii lui, căci Jupiter din casa a IX-a înlătură un Mercur (care aleargă prin Casa a III-a să mai consemneze câte trenuri au deraiat şi câte femei au mai fost chinuite, ca să formeze împreună măreţul eveniment al zilei) şi pune entitatea faţă în faţă cu propria realitate, prin recunoaşterea unei înţelepciuni adunate prin iubire de mii de ani, pe care nu o are altundeva decât în el însuşi.

Astfel, scrisul adună pe Osiris şi pe Hermes, alăturea unui Prometeu înlănţuit, care lasă focul să-i ardă templul în care îi sălăşuieşte spiritul, dar poate descoperi flacăra divinităţii în adâncul lui.

Prin Jurnal oamenii vor înlătura o misiune falsă a celor care se numesc scriitori şi-şi vor descoperi propriul Univers, absolut, unic, real, ieşind din minciuna ignoranţei.

Ziua va fi călătoria de zi, cunoscând această planetă minunată, ca şi surorile ei astrale, de la cele mai apropiate la cele mai îndepărtate, Jupiter şi Cronos, spaţiul şi timpul nemaifiind coordonate

exterioare, iar noaptea va fi călătoria de noapte, în meditația interioară.

Copiii nu vor mai lua cunoştinţă despre haosul iluziei, de la şapte ani vor citi adevăratele cărţi, de la Marea Moartă care reânvie astăzi, iar în al doilea ciclu de şapte ani vor scrie, reamintindu-şi cine sunt, reamintindu-şi că sunt nemuritori, că au totul căci Tatăl le-a dat totul şi împlinindu-şi prin iubire karma.

Jocul nu va mai fi al unor vârste, al unor spații, ci omul îşi va aminti de reala învățătură şi de adevărații prieteni.

7 august 1994 , h Jupiter
Rarău IV

Apocalipsul văzut ca...

I. Transformare metafizică

Marius Bendea

Continuăm să deschidem încă un cerc pentru unii sau să completăm cele deja începute pentru alții. Toate la timpul lor căci nu este prea târziu niciodată, pentru nimeni. Spunem că deschidem un cerc în momentul în care ne lansăm într-o idee sau acțiune, dar de fapt trebuie să ne imaginăm nu o figură în plan ci una în spațiu, o spiră, căci în momentul în care închidem cercul, lămurindu-ne ideea sau terminând acțiunea, suntem de fapt cu un pas înainte, adică deasupra nivelului de la care am pornit. Nu ne învârtim în cerc ci favorizăm ca totul să continue spiralat, la nesfârşit. Aceasta este evoluția şi ea depinde numai de efortul nostru mental, cu el imprimând viteza de înaintare. Totuşi se pare că sfârşitul este aproape, susțin doctrinele creştine, traducând prin "sfârşit" termenul de apocalips, care de fapt desemnează doar o schimbare mai profundă, efectivă, o transformare radicală la nivel de An Cosmic, o dată la aproximativ 26000 de ani tereştri. Să încercăm o pătrundere în această realitate, acum fiind tocmai în acest proces de trecere dintr-o civilizație în alta. Au totuşi dreptate creştinii, deoarece conform Legii Polarității, paradoxurile pot fi conciliate. Este vorba, cu alte cuvinte, de sfârşitul unei "lumi" şi începutul alteia noi, printr-o continuitate evidentă de zi cu zi.

Suntem în plin Apocalips Mare, încă o dată după 26000 de ani. Această cifră, după cum o să vedem este calculată exact şi astfel demonstrată ştiințific din punct de vedere materialist, reprezentând durata în care Soarele cu întregul său sistem planetar, descrie o rotație completă pe ecliptica sa, în jurul unui punct galactic, conform Legii I a lui Kepler. Folosim sau nu această informație despre care spunem că "o ştim"? Există Apocalips sau nu? Pentru a înțelege mai bine cum stau lucrurile vom prezenta problema la început din punct de vedere metafizic (studiind ceea ce este "dincolo de fizic", de materie, deci energiile sub forma lor cea mai subtilă: vibrațiile). În continuare, astronomic (pur materialist) iar apoi astrologic (făcând legătura între cele două părți şi anume între corpurile cereşti materiale şi influențele, perturbațiile, vibrațiile ce le transmit ele).

Studiind o problemă prin prisma a minim trei aspecte, aceasta poate fi înțeleasă pe deplin. În plan mental metoda se numeşte Logica triadei, fiind una din caracteristicile noii civilizații - a Omului - denumită astfel după prima eră a sa, cea a Vărsătorului. Ne vom continua evoluția renunțând la logica duală a contemplării, adoptând-o pe cea a triadei, a funcționării. Înțelegem mai bine aceasta imaginându-ne un autovehicul deplasându-se, funcționând. Singur, ieşit de pe banda de montaj a uzinei, deşi este o bijuterie, maşina nu se poate deplasa până nu apare şoferul la volan şi combustibilul în rezervor. Sunt acum trei elemente pentru a asigura funcționarea iar aceasta ne ducè cu gândul la triada biblică: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt (informație, materie şi energie). Dacă luăm separat câte două din cele trei părți ale ansamblului, ele nu sunt eficiente, unele par chiar hazlii: autovehicol şi combustibil (maşina din parcare), autovehicol şi şofer (omul împingând maşina), şofer şi combustibil (omul şi canistra). Două câte două ele stagnează iar în numerologie aceasta reprezintă contemplarea, referitoare la cifra doi.

O altă caracteristică a noii civilizații este trecerea, în Planul Fizic, de la folosirea carbonului, la azot ca element de bază în toate domeniile (alimentație, combustibil, materiale etc).

În plan spiritual este vorba de trecerea de la Spiritul grup al manifestărilor noastre, la Spiritul individual, adică folosirea puterii interioare, a Supraeului, a Cristului din fiecare.

Fig.1

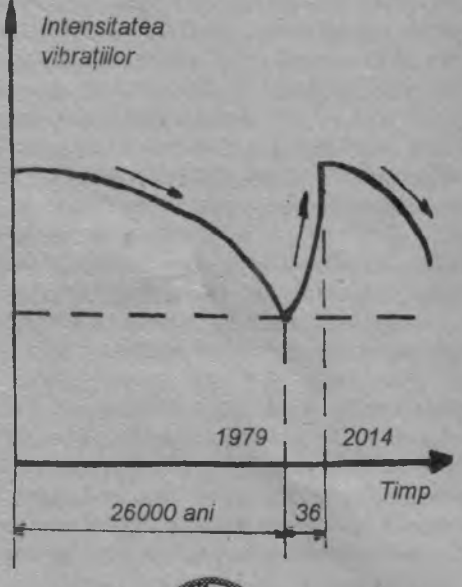

Pentru a face trecerea în noua civilizație, toate ne sunt la îndemână, trebuind doar să le folosim: alcaloizii (pentru fizic), logica triadei (pentru mental) şi Supraeul (pentru spiritualizare). Dacă depunem un mic efort de adaptabilitate ne imprimăm un impuls ce ne va propulsa înainte căci Dumnezeu ne oferă dar nu ne pune în traistă.

Din figura 1 rezultă că vibrațiile (sau energiile cosmice - pentru materialişti) au cândva o valoare ridicată iar în decursul a 26000 de ani acestea scad treptat, după care urmează o creştere bruscă a lor la valoarea inițială, în numai 36 de ani. Aceasta este ştiințific explicată de teoria privind caracterul pulsatoriu al Universului. Dacă am face la scară graficul luând 36 de ani=1 cm, am avea nevoie de peste 7 metri lungime a hârtiei. Dăm această imagine pentru a constata cum vibrațiile scad foarte lent, chiar insesizabil în decursul miilor de ani tereştri ai Anului Cosmic. Aceasta este starea la care este adaptat organismul uman. Creşterea violentă a vibrațiilor în numai 36 ani este Apocalipsul Mare. Început deja în 1979 şi ținând până în 2014, este perioada în care se produce trecerea de la caracteristicile vechii civilizații la următoarea. Se sfirşeşte o lume şi începe alta, chiar aşa cum scrie în Biblie, arzând totul, dar nu aşa cum aşteaptă "credincioşii", spectaculos, în câteva zile, ei stând la televizor ca la revoluție. Arde un foc continuu în jur căci preparăm hrana cu foc, deplasarea este cu ardere, industria este un incendiu viu. Ardem totul, mineralele, vegetalele şi animalele. Se observă tot mai clar că începe să frigă această stare căci ne ardem de fapt pe noi înşine.

Fiind vorba de 36 de ani, transformarea ne pare lentă. Este nevoie totuşi de această perioadă pentru a ne adapta la creşterea vibrațiilor, printr-o muncă orientată corect, ştiințific, dinamic, aşa cum ne este oferită de Elta-Universitate. Ne aflăm sub şocul unei creşteri vibraționale de neoprit, trebuind să ne adaptăm ei înlăturând orice consecință negativă: ignoranță, boală, nefericire, ce sporesc pentru inadaptabili, căci sita cosmică cerne tot mai intens. Se spunea din bătrâni, tocmai la noi - în Zona Românească - să fim atenți că ne ajunge Apocalipsul din urmă. Acum trebuie să reconsiderăm această vorbă înțeleaptă spunând că e necesar ca noi să ajungem Apocalipsul din urmă, adică să facem ceea ce trebuie pentru a ține pasul cu creşterea vibrațiilor ce produc transformarea.

23 august 1994, h Mercur
Rarău IV

Priveşte-i pe cei care te ajută să vezi.

*

În tăcerea chiliei sufletul te ascultă.

*

Taci pentru a nu deranja zgomotul.

*

Cunoaşte-te până ce adevărul te va urma.

Ion Dumitrescu

Sănătatea umană

Prietene care citeşti aceste rânduri pe un pat dintr-un spital, sau eşti acasă într-o cameră unde să nu deranjezi, de ani şi ani, sau trebuie să mergi la serviciu trăgând după tine atâta suferinţă şi întrebându-te ce rău ai făcut de trebuie să fii atât de oprimat şi condamnat la asemenea stări de lucruri, ţie mă adresez...

Încerc acum să dispun de aceste câteva rânduri ale minunatei reviste Elta pentru a desconspira o stare de lucruri fără lucruri, cum şi de ce oamenii la ora actuală sunt determinaţi de o situaţie patologică leşită din comun. Dar mă adresez şi atâtor tineri care la 20-25 şi chiar 30 de ani vă simţiţi încă într-o putere naturală, ca şi cum nici nu trebuie să faci nimic. Mă adresez, totodată, bucătarilor, medicilor, profesorilor, chimiştilor, biologilor şi mai ales mamelor care-şi ucid copiii pe altarul materialismului determinat de ignorarea unor asemenea consecinţe.

Încă o dată vreau să atrag atenţia că nu am timp să critic instituţii şi tradiţii sau ce-or mai fi, ci numai starea de consecinţe, moment când orice om care se consideră cât de cât liber şi puternic este nevoit să ia asemenea măsuri de responsabilitate. Idiferent cum se va numi instituţia sau atributul social, n-are nici o importanţă, este vorba absolut de rezultate, de consecinţe, de nota ce determină o stare de lucruri mai bună sau mai rea, dar aici ne referim la consecinţele nefaste, genocide...

Ignorarea Legii Vieţii determină consecinţele de rigoare. Suntem deja în măsură să fim lucizi, responsabili, destul de pregătiţi cum spunea acum două mii de ani minunatul Isus. A-ţi bate joc de viaţă vei fi tratat ca atare: "Cine ridică sabia de sabie va cădea", e sensul metaforic pentru a se putea aplica în orice situaţie când răul fiind sabia şi consecinţa căderea. La ora actuală starea de sănătate este un vis, ceva de domeniul idealismului. De la bun început - de la primele zile după naştere - atacul începe cu cea mai înverşunată stare de răzbunare sub forma atâtor "iubiri" sau preocupări pentru "binele vieţii", în realitate consecinţele sunt imediate, copiii plâng noaptea şi ziua, devin distrofici şi rahitici, fricoşi şi stresaţi, permanent într-o durere care cu timpul se cronicizează, adică nu se mai simte în general dar în particular durerea macină încetul cu încetul, ştiindu-se

că reacţiile omului suferind sunt de permanentă apărare. Chiar şi când citiţi această revistă vă simţiţi frustraţi de o libertate a ignoranţei, fiindcă v-aţi adaptat la ea pentru a supravieţui, chiar şi acest articol în care mai departe voi spune lucrurilor pe nume, vă veţi simţi sfidaţi şi puşi printr-un rechizitoriu într-o situaţie prin care veţi lua măsuri considerând că aceste articole sunt pentru a denigra, pentru a elimina sensurile fireşti de viaţă. Dar cei bolnavi vor simţi o undă de speranţă, ei sunt deja într-o situaţie când nu mai au chef să se joace, să mai speculeze...

Privind în jurul nostru, în afară de bolnavii obişnuiţi, mai sunt unii care se numesc bătrâni. Desigur, bătrâneţea este o consecinţă acumulată în decursul atâtor ani de suferinţă prin atâtea boli ce au determinat degenerări şi atrofieri la nivelul general al vieţii, al corpului fizic.

Obiectul incriminării noastre este alimentul, alimentaţia, sistemele şi obiceiurile, tradiţiile şi mofturile, ignoranţa şi mai ales ştiinţa care a degenerat aducând în alimentaţie vitaminele, substanţele proteice, fel şi fel de reţete şi sfaturi care mai de care mai infantile, fără să se mai vadă consecinţele. Plecând de la bun început de la perceptele biblice când se indică ce poate mânca omul, în realitate el nu le mai respectă, desigur biblia fiind ceva clasic, depăşit, undeva într-un trecut şi mai ales modernul şi tehnologia suplinind asemenea vechimi sau evenimente ce par să nu mai fie cunoscute... Teorii, teorii ce-n realitate justifică o manifestare absolut ignorantă, fiindcă consecinţele nu vor ţine cont de justficări sau de diplome academice. Astfel se menţin milioane de suferinzi pentru mofturile celor deştepţi, dar nici aceştia nu-s scutiţi de asemenea suferinţe, din acest moment trebuie să fie vorba de un sadism, de un act premeditat, de rea voinţă şi câte şi mai câte ce vorbesc din capul locului de manifestări ignorante sub aura de licenţe şi experienţe aşa-zis umanitare, în realitate fără nici un fel de realitate.

În spaţiul acestei reviste se vorbeşte pe larg despre această tragedie alimentară când putem spune iar: "Oamenii vor muri de foame mâncând"...

Undeva simţiţi adevărul acestor cuvinte, poate vă mângâiaţi cu ideea că nu v-aţi gândit la o astfel de formulare, niciodată nu este prea târziu astfel că şi-n acest ceas al citirii acestor rânduri puteţi opri nebunia unor manifestări ignorante. Se spune că trebuie să mâncăm pentru a nu muri, desigur de foame, dar în realitate toţi cei care au mâncat au murit, nu vreau să realizez o atmosferă de apocalips, ci doar să corectez o situaţie prin care ne-am obişnuit să nu o mai tratăm la dimensiunea ei reală. La ora actuală dacă

Jan Alexandru

Dinamismul Rarăului

Prietenii noştri "eltişti" trăiesc pe parcursul unui ciclu solar trei evenimente majore, trei tabere în care au posibilitatea de a se reîntâlni, de a-şi controla potenţialele individuale de construcţie şi de experienţă. La Miercurea Ciuc sărbătorim Naşterea lui Isus şi Anul Nou, la Brad Învierea Lui şi Regăsirea Noastră, iar în Rarău - tabăra de vară. În aceste trei tabere, prietenii noştri au posibilitatea unor confirmări la propriu în munca depusă de noi în procesul individualizării. Pe de altă parte, avem avantajul că informaţia pe care o aflăm (sau ne-o reamintim) să fie pusă în practică în mijlocul nostru, fiecare după puterea şi capacitatea muncii lui. Aceasta necesită răbdare, înţelegere, pentru că procesul evolutiv implică paşi mici dar siguri, lucrurile mari se fac în fiecare zi câte puţin. Dacă am înţeles şi aplicăm acest procedeu, atunci viaţa noastră intră într-o dinamică constructivă.

Cei care au mai fost în taberele "Rarău", au observat o dinamică a lui, o stare a lui. Cum poate fi explicată aceasta? Se ştie că centrele energetice ale Geei sunt masivele muntoase. Dacă privim cu atenţie, marile platouri muntoase ale Geei sunt şi centre spirituale, aparţinând diferitelor epoci: Masivul Hymalayan cu podişul Tibet, munţii Anzi, munţii Stâncoşi. Astăzi, după un ciclu de 26.000 de ani au loc transformări majore impuse de dinamica Cosmică, la nivel de civilizaţie.

Omul în Rarău

Culoarele energetice şi centrele spirituale îşi stabilesc zonele de influenţă în Carpaţi. Rarăul devine astfel un loc unde şi de unde radiază vibraţiile noii ere în care ne pregătim să intrăm. Masivele muntoase, prin conglomeratul de roci cristaline care intră în componenţa lor, dinamizează vibraţia locului respectiv. Se ştie că cea mai evoluată formă a regnului mineral este Cristalul, care amplifică orice manifestare.

Astfel, Rarăul devine din ce în ce mai mult un masiv cu rezonanţă aparte. Cine ajunge pe Rarău nu ajunge întâmplător. Eltiştii cunosc acum dinamica Legilor Universale şi se află pe calea lor, cu munca lor. Vibraţia generală, colectivă, într-o tabără de eltişti este amplificată datorită elementelor dinamice mentale la care avem acces fiecare. Toate aceste elemente la un loc pot forma o primă imagine de ansamblu asupra dinamismului Rarăului.

O altă imagine a dinamismului este dată de faptul că fiecare entitate este liberă la propriu, respectându-şi programul ei. Aici fiecare aderă cu vibraţia proprie la vibraţia locului, a Rarăului. Astfel se poate explica de ce unii eltişti rămân mai mult sau mai puţin în tabără, în afara cazului când serviciul o cere sau au altceva în programă. Munca cu Jurnalul, scrisul articolelor pentru revista "Elta", grafica pentru aceeaşi revistă, copiatul materialelor sau studiul individual, dau o atmosferă propice de lucru. Cei care simt această atmosferă o exploatează după forţele proprii, angajându-se pe drumul individualizării. Conceptele de timp şi spaţiu dispar la propriu. Rămân ciclurile zi-noapte care aici, în sânul Naturii, în braţele Rarăului, capătă dimensiuni subtile. În locul ceasului, fiecare foloseşte la lucru dinamismul

nu mănânci desigur poţi muri de foame, dar după cum constatăm tot aici se ajunge chiar dacă mâncăm.

În cele mai multe cazuri se ajunge la situaţii ironice, paradoxale, cum sunt cele din spitale, când pacienţii în saloane sunt cât de cât trataţi cu diverse medicamentaţii şi la ora mesei trebuie să mănânce exact ce determină boala pentru care sunt spitalizaţi; situaţii tot atât de neverosibile în staţiunile de tratament când acolo nu-s toţi bolnavi cât suferinzi de diverse afecţiuni, chiar se pot plimba pe aleile din parcul staţiunilor, dar la masă continuă să se otrăvească, apoi atâtea ore în baia de nămol sau bazine cu diverse ape termale...

Ciudat cum însăşi apa nu este pentru viaţă, articolul nostru din nr.5 al revistei a dat de furcă chimiştilor şi biologilor şi totuşi este luat într-o considerare secundară, este prea particular, o imaginaţie ciudată a autorului sau câte şi mai câte, totul pentru că apologia pe care o dedicăm apei să se menţină fiindcă desigur este atât de tradiţională, încât nu se poate dintr-o dată elimina. Apa, desigur, nu se poate elimina în mod premeditat, dar ea se elimină singură prin consecinţe...

S-a scris aici un fapt inedit, cum Eltişti care deja au câţiva ani buni de alimentaţie naturală, nu consumă apă, ea a dispărut ca şi cum nici nu există. În articolul la care mă refer s-au dat în afară de afirmaţii şi argumentele şi consecinţele determinate de apă. Desigur, chiar şi argumentele cât de cât ştiinţifice, cât şi consecinţele dramatice nu pot fi luate în considerare, de ce? Fiindcă nu se poate fără apă, dar de unde provine necesitatea apei şi ce rol are de fapt? Toate acestea le veţi găsi acolo, n-are nici un rost să repetăm la un interval destul de scurt chiar dacă au fost deja cinci numere ale acestei reviste.

Fiindcă căutăm răul acolo unde de fapt nu există, şi totuşi vedem acest rău considerându-l ca atare, neştiind că ceea ce vedem este manifestare rea, în nici un caz răul cauzal, aici începe păcăleala, fiindcă ştiinţa n-are această perspicacitate să înţeleagă odată pentru totdeauna că realitatea nu se reduce la ceea ce vedem, auzim, pipăim, prin experienţe sezoriale... Toate acestea fac parte din finalitatea unui lanţ care începe într-o altă dimensiune a realităţii, şi aceasta este realitatea absolută. Dar să o luăm mai binişor, mai cu răbdare, articolul nu este pentru filosofi. Omul, chiar dacă pentru moment nu poate accepta că el este creatorul, divinitatea în manifestare, fiindcă au avut grijă preoţii să ne scoată din cap asemenea aberaţii. Dispunând la exteriorizarea forţelor cosmice şi nu numai atât, pentru a fi şi mai siguri de reuşită, au personificat asemenea manifestări mentale, absolute, şi cu asta şi-au frecat mâinile, treaba este cu cap şi coadă şi astfel omului i-au fost răpite drepturile universale, desigur i-au fost date cele constituţionale, de cetăţean-onorabil, cum spune minunatul Caragiale...

Şi totuşi, consecinţele nu au chef să ţină cont de mofturile preoţilor, ele sunt determinate de legi universale şi nu materialiste, sociale. Materialismul şi societatea fac parte tot din coada evenimentelor subtile, astfel că acestea devin simple concepte ce n-au nici o determinare în rezolvarea evenimentelor absolute. Ştiinţa - mai tare decât religia - a adus şi mai multă ignorare a realităţii absolute eliminând evenimente imuabile, cum este reîncarnarea. Viaţa continuă în alte dimensiuni. Desigur, acestea nu pot fi cercetate la nivel de laborator, de experienţă, se consideră dintr-un condei că nu există aşa ceva, şi totuşi consecinţele determină împotriva oricărei lucrări ştiinţifice că mai există şi alte evenimente ale realităţii. Noi, metafizicienii, le spunem mai simplu evenimente subtile. Tot aşa spunem culori subtile, energii subtile... De ce subtile? Fiindcă organele de simţ, senzorialul, nu le poate percepe. Altfel spus, trebuie mers de la subtil la util. Dacă plecăm de la util în locul subtilului vom ajunge la inutil, de altfel am definit aici toată realitatea ştiinţei care este absolut inutilă. Desigur, sunt afirmaţii dramatice, aparent iresponsabile şi totuşi consecinţele nu sunt iresponsabile, sunt şi mai dramatice decât asemenea afirmaţii ale lui Ion...

OARE nu sunt de ajuns asemenea stări dramatice ale oamenilor pentru a nu ne pune asemenea întrebări chiar la nivelul afirmaţiilor, ar însemna să fim depăşiţi de ignoranţă, de sadism şi pesimism ridicol...

Oare nu-i păcat să vezi în plină vară valurile de aur ale grâului unduindu-se-n vântul cald şi luminos al divinului, în manifestarea sa, şi totuşi aceste milioane de tone de grâu trebuie să le ardem în cuptoare pentru a spune că facem pâinea noastră cea de toate zilele. Dar morţii nu mănâncă pâine fiindcă s-au păcălit mâncând-o. Oare de ce nu a putut natura să producă această pâine în milioane şi milioane de ani într-o evoluţie a sa?! Desigur, n-avem timp de asemenea lucruri, suntem serioşi, suntem antrenaţi în problemele umanitare (nu vreau să devin ironic, situaţia este mult prea ironică); câţi dintre psihologi sau sociologi pot considera seriozitatea ca pe un sindrom, un complex, mai pe limba noastră se numeşte nebunie, ea stă la baza alienărilor ce vor degenera în diferite titluri de boli psihice... Şi asemenea afirmaţii pot fi continuate. Dar să mai vedem şi alte dimensiuni ale unei realităţi, ale unei civilizaţii moderne. Se vorbeşte de SIDA, desigur cuvântul provoacă deja fiori, dar bătrâneţea nu este cumva o formă de SIDA mai obişnuită? Acestea par simple afirmaţii. De unde provin asemenea consecinţe?

Se spune undeva în Biblie cum Lucifer a vrut să ia locul lui Dumnezeu şi acesta, îndreptăţit de situaţia sa, a avut curajul să-l izgonească, să-l arunce (desigur jos) în iad. Şi gata, cu asta s-a rezolvat?! Câţi însă dintre noi, "deştepţi" nevoie mare, ne aducem aminte că Lucifer înseamnă Lumina, Luminosul. În fine, câţi dintre noi "deştepţii" ştim prea bine că textul este metaforic... Şi tot aşa, de ce nu ne prindem această minte formată deja şi din neocortex (nu era de ajuns cortexul), câţi dintre noi, zic, îndrăznesc să descifreze asemenea metafore? Bineânţeles, credincioşii sunt excluşi de la asemenea fapte satanice, fiindcă cuvântul

---

Omul în Rarău

Caselor Astrologice şi a Orelor Planetare. Ceasul este folosit doar ca punct de reper. Vibraţia Naturii Pure oferă şi ea plusul ei de dinamism. Ethericul brazilor, seninul cerului, verdele crud al ierbii, strălucirea stelelor, trilul păsărelelor, armonia lor, dinamizează armonia noastră.

Taberele de vară din Rarău - ca şi celelalte tabere - au o trăsătură specifică şi subtilă, datorită unui fapt deloc de neglijat. Toţi participanţii au prieteni, sunt deschişi la suflet. Chiar dacă nu cunoşti pe cineva, acel om îţi poate fi un potenţial prieten prin starea lui degajată, bucuria, amabilitatea, bunul simţ de care dă dovadă prin faptele lui. Acasă sau la serviciu stai de ani de zile lângă vecini sau colegi care nu sunt dispuşi de a schimba măcar câteva cuvinte. Aici oamenii sunt prieteni, fără măcar să se fi văzut vreodată. Aceasta este una din trăsăturile esenţiale ale civilizaţiei care urmează, asta presupunând a fi civilizat.

Din punct de vedere particular, aceste tabere probează experienţe de viaţă la modul firesc şi astfel ne demonstrăm că se poate. Aceste experienţe fac să cadă conceptele şi întăresc credinţa prin cunoaştere particulară la propriu. Pentru mulţi dintre noi a căzut conceptul de timp şi spaţiu, s-a demonstrat că se poate trăi cu hrană vie, că se poate comunica fără cuvinte (asta nu presupune spectacole groteşti gen muţenie sau aşa-zisele "meditaţii" formale), că putem fi prieteni şi civilizaţi.

Acum este "pe rol" hrana lichidă şi iarăşi ne demonstrăm că se poate. Consecinţele? Şi anul trecut, şi anul acesta, una din cele mai numeroase tabere de pe mapamond trăieşte fără nici un punct sanitar. Cel care vrea justificări în plus sau face interpretări gratuite, n-are decât! Îl priveşte direct şi personal. Ei sunt acei care întreabă: "muieţi-s posmagii?!" din povestirile lui Creangă. Consecinţele vor decide şi pentru ei.

Odată stabilit în fiinţă sentimentul de putinţă a experienţei respective, îl avem ca punct de reper, acasă sau în mediile unde ne manifestăm. Stilul de viaţă trăit în tabere îl continuăm mai departe. Astfel devenim exemple vii în societate, arătând acum noi, la modul discret, frumos şi civilizat - că se poate. Exemplul viu şi faptele noastre o să valoreze pentru ceilalţi mai mult decât rafturile de cărţi citite. La nivel individual, particular, continuăm ce am început aici, continuăm continuitatea, astfel că viaţa noastră capătă şi ea acum un dinamism aparte. Sau, dacă vreţi, un dinamism superior calitativ, mai subtil. Încetul cu încetul, cursurile devin confirmări ale experienţelor particulare. Asta face să trăim bucuria şi nu să ne bucurăm.

Cum "un rău nu vine niciodată singur", tot aşa un bine nu vine niciodată singur. La fel şi confirmările noastre nu sunt singulare, ajung la un moment dat să fie ceva firesc, cunoscut. Dar, care credeţi că a fost tematica generală anul acesta în Rarău? BINELE şi RĂUL, bineînţeles...

21 august 1994
h 17.14, ora Lunii
Rarău IV

Domnului nu trebuie comentat, aici e ca-n armată: ordinul se execută nu se discută...

Şi totuşi, în acest text este vorba despre aspectul intim al vieţii noastre care se mai numeşte şi eroticul; amănunte în această direcţie se pot citi în articolele deja destinate unui asemenea subiect. Vreau să dispun acum de aspectul consecinţelor. Toţi bărbaţii îmbătrânesc înaintea femeilor. Dar nici ele nu-s scutite de frumoasa vârstă a treia sau "vârsta urâţilor". Desigur, aşa trebuie să fie în rai: devitalizarea masivă, determinată de ignorarea flagrantă a Legii, asemenea pedepsire a lui Lucifer, a "cetăţeanului onorabil"... Desigur, deşteptii de noi spunem că energia este luată din alimentaţie, nebănuind că procesul realităţii subtile determină din capul locului că alimentele fiind formate la nivel de substanţă - şi aceasta există deja într-un plan pe care îl definim ca fizic (nu metafizic) - substanţa ca atare nu există, implicit nici alimentele, iluzia se impune aici din capul locului şi totuşi de unde vine acestă energie? Foarte simplu: adevărata noastră gură se află puţin mai sus de gură. Este nasul. Prin cele două orificii ale sale extrage din substanţă - de această dată subtilă şi care se numeşte ether - cele două componente în diferite procente determinate de necesităţile existenţei noastre, acestea fiind energia Yang, respectiv prin nara dreaptă - Pingala şi energia Yin prin nara stângă sau Ida. Nu sunt în stare să consider că aceste cuvinte, lucruri, date, sunt complicate, greu de înţeles... tocmai de aceea ele nu se predau în facultăţile de medicină, care desigur, sunt "serioase", n-au timp de aspectele mistice ale unor orientali care au un automobil la o mie de locuitori. Dar să nu intrăm în amănunte. Aceste lucruri formează obiectul unor articole mai aşezate pe tema respectivă. Vreau să dau de înţeles în direcţia faptului că alimentaţia ca relaţie este continuă şi nu cum o manifestăm la diferite ore. În rest: pauză... Curios cum Bionica (acea minune a lipsei de minune, nu erau de ajuns atâtea ştiinţe...) nu a observat cum un automobil nu se alimentează la diferite ore, ci continuu atât timp cât este necesar să funcţioneze, cum s-a oprit alimentarea, acest automobil pur şi simplu nu mai vrea să meargă, aşa şi viaţa omului, dacă nu mai respiră nu mai merge în Planul Fizic, ci în cele dintr-o altă dimensiune. Noi îi spunem însă modern: cimitir...

Dar să terminăm ce am început. Viaţa sexuală este determinată de instinctele noastre: ignoranţă, plăceri educate într-un sens absurd, astfel că energiile subtile ce-s determinate de acest proces erotic sunt scurtcircuitate prin orgasm la femei şi ejaculare la bărbaţi; paradoxal cum şi o viaţă de abstinenţă duce la aceleaşi consecinţe...

Curios cum ştiinţa medicală care este mai în măsură şi mai responsabilă N-A CERCETAT aceste probleme, situaţii, elemente totuşi ale vieţii, cât din contră a accentuat starea de lucruri senzorială, când se consideră că orgasmul şi ejacularea sunt absolut necesare (desigur când se impune necesitatea copiilor, a înmulţirii, dar cine face amor pentru a face copii?!). Pentru a fi mai siguri că nu se vor manifesta sau produce copii sau prea mulţi, s-a inventat prezervativul sau atâtea substanţe anticoncepţionale pentru femei cu consecinţe la nivel de genocid; şi ce dacă!... În fine, vedem cum sănătatea populaţiei, a oamenilor este pusă la index, premeditat. Astfel prin cunoaşterea materialistă s-a determinat o premeditare a bolilor, a menţinerii unui sistem de existenţă determinat şi bazat numai pe boală, suferinţă, drame infernale...

Alte şi alte exemple, prin care în orice direcţie am privi descoperim cu ajutorul consecinţelor negative, dramatice, o situaţie ieşită din comun ce defineşte societatea modernă ca pe un haos cu o perspectivă sumbră. Acum, pesimiştii se vor repezi ahtiaţi să implice Apocalipsul, sau bolizii, sau orice, găsesc ei ceva pe măsura... Eram să scriu: "Să fim serioşi!"... În nici un caz, adevărul când îl veţi afla vă va apuca râsul de pe lume, veţi descoperi zâmbetul, copilăria vieţii la propriu, când vă veţi putea juca, când vă va place muzica, plimbările, şi mai ales amorul, cât mai mult amor (desigur femeile surâd), dar asemenea perspective nu se pot în starea de primitivism modern, academic, ştiinţific, serios, cu tradiţii care mai de care să sperie copiii.

SĂNĂTATEA OAMENILOR ESTE ÎN MÂNA FIECĂRUIA. DACĂ MASS-MEDIA, ÎN SPECIAL RADIOUL ŞI TELEVIZIUNEA, SE VA TREZI ŞI ÎN LOC DE METAFORE, FORMALISM ŞI FEL DE FEL DE TEHNICI MATERIALISTE VA ÎNDRĂZNI SĂ VORBEASCĂ SINCER ŞI OMENEŞTE, SĂ SPUNĂ OAMENILOR PRIN LECŢII ŞI CUVÂNTĂRI SINCERE ŞI SIMPLE ADEVĂRURI, VA FACE UN ACT UMANITAR CU IMPLICAŢII NEBĂNUITE.

Prietene care citeşti aceste rânduri de pe patul unui spital, pune mâna pe inimă, ea bate, acolo mai este şi altceva, noi îi spunem Anahata, adevarata inimă aceasta este. Şi mai puternic, Descreţeşte-ţi gura, buzele, lasă ochii să privească cerul, lumina, consideră-te un copil, ridică-te din pat. Vezi, picioarele te ascultă, parcă sunt altele, cele adevărate, nu există oboseală şi foame, nefericire şi teama de Dumnezeu ci din contră, cât mai multă iubire de Dumnezeu. Încrede-te în copilaria acestui autor! Ieşi pe culoar şi primului medic spune-i surâzând: "doctore, sunt sănătos, mă simt al naibii de bine, m-am trezit.."

Şi acum, urmează-l pe Dumnezeu din tine, i se mai spune Crist. Dă-l jos de pe cruce, a stat destul două mii de ani, priveşte cât este de bun şi iubitor, lasă-ţi lacrimile să-ţi mângâie obrazul mereu mai trandafiriu, mai copilăros! Îl simţi cum se destinde, ascultă-l pe Dumnezeu din tine şi el îţi va spune: "Ţi-am dat tot ce creşte viu să-ţi fie hrană"...

Cătălin Murariu

Rarăul - Această poartă deschisă mereu...

Rara îşi numără ultimele zile de căldură, de frumos, vacanţă. Încercaţi să prindeţi o zi, o noapte de vară în minunatul amfiteatru al naturii - Aici - în RARĂU. Încercaţi ca măcar unei zile, unei nopţi să-i daţi un alt sens, că un OM adevărat - a RE-născut - a pornit din dumneavoastră, care-i sincer, curat, plin de iubire şi pace. Cu fiecare pas veţi lăsa în urmă lumea malefică, stressul, ura, corupţia, ipocrizia, minciuna, acest lanţ ce strânge omul în griji, enigme, întrebări şi chiar teamă.

E de ajuns să vă înălţaţi gândul în planul Spiritului şi veţi cunoaşte şi parcurge bucuria şi frumuseţea. Şi apoi ce-i mai important, nu veţi fi SINGURI... O nouă lume, un nou Univers vi se arată. Rarăul este la îndemâna voastră, e de ajuns să respiraţi corect, să priviţi lucid şi să ascultaţi natura.

Despre adevăratele MINUNI, din Rarău se va scrie şi vorbi mult. Un început, VIOLETA MOCANU, care prin credinţă, vindecă şi află tot mai mult şi nu e singura. O puteţi găsi la schitul din Poiana Sihăstriei. Mai sus, puteţi întâlni acei minunaţi îngeri în ALB, ai taberei ELTA, fiecare cuvânt cald al lor, e răspunsul despre voi înşivă.

AICI - în RARĂU - vă veţi convinge că noi românii suntem toţi botezaţi în lacrima GEEI şi miruiţi de marele Spirit al Lui ZAMOLXE, că existăm datorită PĂCII şi datorăm dragoste şi credinţă semenilor noştrii şi Domnului.

Ce mult ar însemna refacerea drumului, a potecilor, indicatoarelor, traseelor spre acest minunat loc turistic, spre acest centru al gravitaţiei spiritualităţii omului - RARĂU.

În această lume care se schimbă ca o amăgire, zadarnic se caută fericirea şi adevărul, dacă ignoranţa omenească sfidează armonia şi echilibrul pe care-l stabileşte UNIVERSUL.

Omul care este izvorul armoniei universale, care este spiritual, poate urca din nou (desprinzându-se de "tradiţional"), prin liberul intelect, voinţă, inteligenţă, să dobândească conştiinţa divinităţii. Omul dispune de acea triadă a vieţii (trup, suflet, spirit), această "cheie" cu care poate deschide structura interioară a Universului. Apoi, omul dispune de suflet, acea scânteie a spiritului divin, părticică a marelui SUFLET UNIVERSAL; dar prezentul sufletului omenesc presupune efort. Atât de puţin îi trebuie omului, ca să poată pricepe că singurele lucruri durabile şi reale sunt: manifestările iubirii, ale frumuseţii şi adevărului spiritual. Fiecare avem un spirit nemuritor, aşa cum credeau dacii, iar minunea e în noi, în fiecare. Încercaţi acest minim efort cu voi!

Priviţi un răsărit de Soare în Rarău şi veţi simţi căldura acestui pamânt sfânt, locul dacilor liberi, staţi în nopţile cu lună şi cer senin şi veţi găsi imagini mirifice, nicăieri în lume stelele nu-s mai luminoase şi pline de poezie. Staţi la umbra istoriei unui brad, ascultaţi simfonia naturii, a păsărilor, a foşnetului coniferelor, ce ne apropie de urmele încă calde ale zimbrilor, de trecerea în galop

Omul în Rarău

Ajuns acasă lasă-i pe serioşi să se sperie, să fie îngrijoraţi, pune o mână de grâu, de boabe într-o farfurie, cu puţină apă, până se vor muia, cere nişte lapte de la un vecin care a muls vaca şi încă n-a apucat să fiarbă vaca, pardon laptele, bea acest lapte dar ca sugarii, cât mai încet, în linişte, binecuvântându-l pe Dumnezeu pentru marea sa iubire şi mai ales pe Mama Divină care nu te-a uitat, ea nu ştie să uite, ia o roşie şi mănânc-o tot atât de încet cu o bucată de brînză sănătoasă. Mai târziu vei putea muşca dintr-o ceapă ca dintr-un măr. Mănâncă seminţe şi fructe, miere şi nectarul luminii care se aprinde încetul cu încetul în tine. Nu mai ucide animalele, care sunt fraţii tăi. Ele te vor ajuta cu lapte, smântână, unt, brânză, haine, te vor păzi şi te vor ajuta la muncă. Iubeşte-le şi lasă-le să trăiască aşa cum vrei şi tu să trăieşti... Aruncă pastilele şi flacoanele, vitaminele şi ce-or mai fi în acel dulăpior al morţii. Vei uita că mai există farmacie, nu vei mai arunca banii în viitorul mormânt. Poate îţi va fi greu la început, fiindcă tradiţia este o pedeapsă tare grea. Te vei speria de vecini, care vor vedea în tine un sectant sau altă arătare, dar tu acum eşti mai bun şi înţelegător, fiindcă nu mai simţi dureri, abdomenul nu mai este umflat, arterioscleroza de la picioare dispare încetul cu încetul, mâinile ţi se desumflă şi ele, dispar ridurile şi transpiraţia. Şi când vei lua trenul să vizitezi locuri minunate, vei uita să-ţi iei sticla cu apă, fiindcă nu vei mai avea nevoie de acest lichid care acum se află în legume şi fructe, în lapte, în miere, în adevărata viaţă...

Cu timpul te vei simţi responsabil şi vei dori să spui şi celorlalţi să arunce oalele şi aragazul, cuţitele şi lingurile, tigăile şi tăvile, sarea şi zahărul, făina şi cutiile cu pateu, cârnaţii şi câte şi mai câte. Opreşte-te, n-ai voie să ajuţi dacă nu ţi se cere. Respectă-i, fiindcă ei mai au nevoie de suferinţă. Fiindcă acum ai mai mult timp liber, vei învăţa ce înseamnă Legea Karmei, ce înseamnă păcatul şi de ce Isus a venit să ne ia păcatele. Acum ştii că Isus este Cristul care eşti şi... ţi-ai luat într-adevăr păcatele. Nu vorbele îi impresionează pe suferinzi, ci numai faptele, numai aşa şi ceilalţi se vor ridica împotriva bolii şi suferinţei. Învaţă omule bun pentru a fi şi mai bun, astfel vei descoperi marea iubire care sălăşluieşte în tine.

Rândurile mele sunt pentru cei care au ajuns la starea de suferinţă când lecţia vieţii este cea mai dură, cei tineri şi cei încă în stare să mănânce orice nu vor înţelege aceste rânduri, îşi vor bate joc de asemenea cuvinte, dar vor ajunge când îşi vor aduce aminte că autorul acela n-a glumit, atunci suferinţa lor va fi şi mai insuportabilă, dar niciodată nu este prea târziu. Recunoaşte cunoaşterea, iartă-te prin revenirea la Lege, la realitatea mai deosebită a vieţii, cu timpul vom descoperi şi aspectele ei mai subtile, mai nesenzoriale, când ştiinţa materialistă este totuşi bună pentru tehnologie, pentru maşini şi instalaţii, pentru construirea caselor şi a drumurilor, şi nu pentru viaţa divină, pentru această minunată minune care este absolutul, divinul în manifestarea sa tot atât de absolută.

Sănătatea oamenilor este în mâna fiecăruia. Dacă mass-media, în special radioul şi televiziunea, se va trezi şi în loc de metafore, formalism şi fel de fel de tehnici materialiste va îndrăzni să vorbească sincer şi omeneşte, să spună oamenilor prin lecţii şi cuvântări sincere şi simple aceste adevăruri va face un act umanitar cu implicaţii nebănuite. Preoţii să-şi aducă aminte de faptul că sunt slujitori ai vieţii şi nu ai ladului, fiindcă şi ei sunt oameni ca şi ceilalţi, doar că trebuie să fie mai atenţi la minunata carte a cărţilor, care nu este un decret prezidenţial, ci Cartea Vieţii pentru viaţa din viaţă. Şi sunt datori să vorbească limpede şi iubitor, să sfătuiască, să fie mai aproape de cei nevoiaşi cu spiritul. O! câte nu trebuiesc îndreptate, fiindcă ele sunt atât de drepte, atât de fireşti şi sincere în simplitatea lor. Ştiu că oamenii se vor trezi, atâta suferinţă şi atâta jale gratuită şi fără nici un rost se va opri, se va uita ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată...

Şi ceea ce mă doare pe mine cel mai mult, cum mamele în marea lor iubire pentru copiii lor, îi otrăvesc pur şi simplu cu atâtea artificii şi lucruri moarte. Cum pot ele suporta faţa palidă a acelui copil care alerga prin curte şi acum trebuie să privească cu ochii stinşi de lumina vieţii. Cum pot oare mamele să nu ia în considerare faptul că ce scriem noi în revista Elta şi ce expunem la cursurile noastre nu-i altceva decât că îi învăţăm pe copii să fie copii şi să mănânce natural şi sănătos?! Cum ni se reproşează că aceşti copii au slăbit şi că se vor îmbolnăvi? Oare nu este prea ironică această ignoranţă şi lipsă de credinţă? Ce înseamnă să fii gras?... Totuşi, să ne oprim aici pentru a medita la aceste rânduri, la viaţa noastră, la credinţa adevărată şi nu la cele din scripturile moarte scrise de mâini bolnave şi minţi rătăcitoare, determinate de mâncarea otrăvitoare trecută prin focul ladului...

Sănătatea există, oamenii există, dar pentru moment ei trebuie să plătească păcatele din vieţile anterioare. Acum, când a sosit momentul, clipa, se poate opri această condamnare! Este vremea trezirii şi nu a experienţelor sectare şi apocaliptice, ci la învăţare şi trăire - expresii ale vieţii, ale iubirii, ale cunoaşterii şi credinţei sincere şi simple, modeste şi fireşti. Oamenii mai au un pas şi vor descoperi zâmbetul cristic, vor fi în stare să deosebească binele de rău, iubirea de ură, şi mai ales sănătatea atât de minunată care determină o viaţă de om şi nu de condamnat, de suferind. Întoarcerea la Tatăl, adică la viaţa şi credinţa simplă, fără rituri şi sacrificii, fără spectacole gratuite şi aiurite, la ritualul iubirii la propriu, la munca cea de toate zilele pentru înfăptuirea divină în continuare pe pământ, în viaţa oamenilor, în bucuria lor de a putea privi cu curaj şi credinţă că totul este minunat şi totul merită...

SOLTERIS!

h 5.20-Saturn-Jupiter-Marte
23 august 1994, Rarău IV

---

a noastră prin istoria acestor locuri sfinte.

Mai sunt regi, împăraţi, conţi; dar avem şi noi aici o Regină, care nu are vârstă, frumuseţea ei este neasemuită, iar "tronul" ei, mereu o stâncă, un vârf, pentru ca numai privirea să poată ajunge la ea; este regina florilor - FLOAREA DE COLŢ sau ALBUMIŢA. Nu întâmplător ea este în Pietrele Doamnei, în cetatea de piatră a Rarăului. Singurii "ostaşi" credincioşi ai acestei cetăţi au rămas în timp: furtunile verii, viscolele iernii şi căldura soarelui.

Fiţi buni, fiţi drepţi, fiţi OAMENI şi haideţi în RARĂU, poarta cetăţii este mereu deschisă...

1 august 1994, h Jupiter
Rarău IV

Vali Russu

Nu vii aici ca să fii liber, ci ca să pleci liber

Folosesc acest aforism ELTA ca titlu, deoarece îmi pare perfect pliat pe starea ce mă determină să declanşez aceste gânduri. Ne aflăm pe ora lui Saturn, Casa a VIII-a, luni, 22 August, şi invoc vibraţia Învăţătorului, spre a mă ajuta să duc la bun sfârşit ceea ce mi-am propus. Aceeaşi vibraţie şi ieri la cursuri, deci e bine. Încerc o experienţă inedită, aceea de a mă decide să desconspir cele scrise în Jurnal aseară. Atunci doar "pipăiam" o atare posibilitate, neştiind dacă, într-adevăr, o voi materializa. Curaj deci, să-mi urez succes, excepţia

Omul în Rarău

mea (şi poate numai a mea) confirmă regula:

"A trebuit să încălzesc câteva secunde pixul în mână, să devină funcţional, să-l armonizez cu tonusul, cu vibraţiile mele". "Când doi vor deveni unul, iată Omul!", aplicabil chiar şi în banala simbioză a celui ce scrie, cu Unealta lui - pix, caduceu, Arbore Cosmic, fulgerul de Lumină al Săgetătorului. Apoi să iau pixul între cele trei degete cu care se face Semnul Crucii, yodul lui Venus, al lui Jupiter şi al lui Saturn, şi să continui să-mi desenez, să-mi materializez, prin Jurnal, propria Cruce, pentru a o identifica cu precizie şi ulterior a renunţa la ea. Este un experiment în premieră faptul că scriu acum în Jurnal, având adineauri ideea de a-l materializa direct aici, ca articol pentru revista Elta. Îndeobşte, ceea ce scrii nici măcar nu reciteşti, darămite să publici! ...

Cortul s-a încălzit şi el, vibrează discret, ca o cupolă, ca o piramidă - templu în miniatură, "vinovate" sunt şi lumânările care ard, care transmit acea liniştе a Luminii.

În această seară, Ion a ţinut cursul despre Divinitate - noroc că a mai fost şi frig, care mă trăgea la propriu de picioare, altfel cine ştie ce s-ar mai fi întâmplat!... În tabără e linişte, ard câteva focuri - lumânări, Cupola-Piramidă a ZONEI vibrează discret, intim, protector, şi mă simt uşor stânjenit de gândul de a amesteca Jurnalul cu ideea de articol; tocmai datorită acestui fapt îmi caut cuvintele, aş dori unele mai reprezentative, mai reuşite, dar această dorinţă blochează acel flux firesc al comunicării cu mine însumi. Şi realizez că nu sunt sincer, doresc să redau o stare deosebită, un complex de trăiri, dar omit că mai am o mulţime de probleme de rezolvat, că mai sunt şapte zile de cursuri până în 29

Gabriel Ştefan

Calea recunoaşterii

Din orice loc începe o cale; simbolic, ca Plan Fizic, Rarăul în al patrulea an de curaj şi încurajare găzduieşte şi sursa revistei ELTA 11 care se construieşte ca un dar al fiecăruia. Un dar din aceste corturi, însufleţite de dorinţa oamenilor de a redescoperi legile simple ale vieţii, lumina reală a cunoaşterii şi din nou simbolic, noaptea, din fiecare cort, câte o luminiţă însoţeşte acest efort firesc. Văzut de la câteva zeci de metri este un mic orăşel unde seara fiecare se îndreaptă spre el însuşi pentru ca a doua zi să se întîlnească cu ceilalţi mai bun, mai luminos. În această atmosferă, să îndrăznim refacerea căii pe care deja am parcurs-o, acum fiind la capătul ei, alternativele fiind prăpastia, care urmează în acelaşi sens, sau întoarcerea înainte.

Orice cale începe cu primul pas, chiar şi drumul de 1000 de paşi, drumul iniţierii cum spun orientalii, începe tot cu un pas. Şi noi, acum şi aici, deci fiecare unde se află, este în situaţia de a poseda o identitate, o realitate proprie, obiecte, identitate socială, amintiri, sentimente, păreri, câte o boală, oarece griji şi câte altele. Deci existăm, identitatea lucrurilor din jurul nostru ne-o oferă pe a noastră în diferite situaţii de viaţă. Deci acestea ar fi datele problemei pe care punând-o trebuie să rezolvăm împreună multe probleme legate de viaţa cotidiană.

Să mai facem un pas, realizând că tot acest mediu l-am întâlnit aici prin reâncarnare, prin deschiderea treptată a ochilor, prin educaţie într-un cuvânt. Mediul l-am cunoscut astfel senzorial - prin experienţa directă, dar şi informaţional, prin definirea, coordonarea, ajutorul celor deja cunoscători, începând cu părinţii, continuând cu educatorii, prietenii şi aşa mai departe. Până aici toate bune, însă revenind la maturitatea cunoaşterii acesteia, observăm că lucrurile, dorinţele, acţiunile, sensurile, prietenii, noi înşine - toate acestea sunt într-o permanentă denaturare. Materialiştii ar spune acum, bineânţeles, orice sistem este supus entropiei, el este într-o continuă schimbare, modificare, chiar alterare. Un sistem se naşte, evoluează şi moare, şi cu asta basta, ei rezolvă lucrurile. Este în primul rând vorba de o analiză realizată experimental. Astfel ea se reduce la universalitatea experimentatorului, laborantului, omului de ştiinţă. Acesta nu poate experimenta mai mult decât propria lui experienţă de viaţă. Se ştie destul de bine astăzi ca ştiinţă a ajuns la descoperiri care sunt atât de aproape de elementele subtile ale Universului dar din lipsa unui model de a le stoca, de a le mentaliza, de a le înţelege, acestea se rezumă încă la experienţe. Pentru că ştiinţa teoretică, mentalitatea umană nu poate recepţiona experienţe ce o depăşesc.

> ÎNCEPUTUL ESTE REALIZAREA PRIMELOR CONDIŢII ALE UNEI VIEŢI CIVILIZATE, ASTA ÎNSEMNÂND SĂNĂTATE, MINIMUM DE CONDIŢII DE VIAŢĂ, O VIAŢĂ INTIMĂ NORMALĂ, O INFORMAŢIE CARE SĂ RESPECTE LEGILE UNIVERSALE, BUNUL SIMŢ AL VIULUI DIN ORICE UNIVERS.

Descoperirile care sunt observaţii fine ale experienţelor în zonele intime ale materiei, dimensiunile nucleare arată sisteme necunoscute până acum, particule de o dinamică care nu pot fi încadrate în legile existente, obişnuite. Ele sunt graniţa cu elementele Etherice, care se pot folosi cu alte legi, mult mai universale. De aceea ştiinţa încă nu poate face deosebirea între un sistem cu viaţă şi unul fără viaţă. Omul tratat ca materie, ca bucăţică, corp fizic, nu se poate înţelege ca realitate fizică. Realitatea umană este dincolo de fizic, pentru că acolo este sursa lui, originea. Şi dacă cel care studiază acest fenomen, al vieţii, nu face el însuşi trecerea şi analiza acestei surse, acestei origini, concluziile lui sunt handicapate, şi ceea ce este mai tragic, este că prin generalizarea lor se ajunge cum este astăzi, ca toţi să folosească aceste legi. Ca un simplu reper, locul de care vorbim este adevărata Casă a omului, Astralul, acolo unde mergem când visăm, deci atât de des şi de simplu, şi tot acolo unde mergem după ce ne dăm în spectacol murind.

Astfel , legile după care se conduce omenirea astazi sunt false, şi începând cu primele, legile vieţii, legile existenţei aici în Planul Fizic. Este firesc ca printr-o ipoteza falsă să se ajungă la alte şi alte legi, structuri sociale, instituţii, care sunt supuse aceluiaşi proces de degenerare, că doar aşa spune ştiinţa. Numai că ele ne provoacă permanente dezamăgiri, deziluzii, probleme inutile. Omul trăieşte astfel paradoxul propriei ignoranţe, afirmând limitarea lui, moartea, entropia, dar supărându-se atunci când se îmbolnăveşte, când este concediat, când lucrurile nu sunt liniştite. O situaţie însă care ar trebui realizată în primul rând de cei care ţin să afirme sus şi tare că duc omenirea la libertate, că dacă îi alegem pe ei ne vor arăta calea şi cu ei totul este sigur. Sunt oameni care stau totuşi zi şi noapte la birouri, în laboratoare, în biblioteci, au fonduri, au instrumente, condiţii, linişte, oare ce or face acolo? Toţi ceilalţi, poporul, alegându-i, aşteaptă de la ei salvarea. Dar, se înşeală fiecare dintre ei. Nu vreau să condamn administraţia unei societăţi, oamenii de ştiinţă, cei cu răspundere. Însă ei ar trebui să observe că în pofida efortului lor, pentru că aceştia îşi dau la propriu tot girul pentru a rezolva problemele sociale, nu prea iese, legile observate, votate, inventate, pot ţine

Omul în Rarău

August, după care urmează două zile de administraţie, de curăţenie a Taberei. Uit că am intrat într-un regim de austeritate, că banii şi alimentele sunt pe sfârşite, şi nu-mi mai pot permite vreo comandă alimentară pentru marţi. Uit că am o groază de bagaje de cărat: două corturi, trei plase, o geantă imensă, un rucsac supraaglomerat, 50 de exemplare ale revistei ELTA. Uit o mulţime de lucruri şi mă străduiesc, cică, să fiu "intelectual-metafizician", să-mi gâdil orgoliul de a mă prezenta la Alexandru cu un articol "la cald", scris în Rarău.

Ce să scriu? Că Ion a fost minunat în această seară, că la un moment dat aproape nu-l mai vedeam, că a demonstrat pe viu ce înseamnă Puterea Cuvântului, care dacă e cu vibraţii înalte dezintegrează la propriu corpul fizic al celui nepregătit? Că la cursuri se dozează în mod voit cuantumul de informaţii pentru a nu bulversa, că mereu ni se aminteşte să renunţăm la a mai vehicula idei mari şi să ne concentrăm atenţia pe amănuntul cotidian, pragmatic, să nu ne prindem mintea cu Cerul, să rezolvăm lecţiile Pământului şi Cerul ni se va revela, într-o perfectă funcţionalitate a Legii Corespondenţei...

Ce să scriu? Că mi-am dat, prin sosirea Aici şi Acum, o mulţime de probe, dintre care multe nu le-am trecut sau nu sunt mulţumit de felul în care le-am depăşit, că se putea mai bine şi mereu mai bine? Că o uşoară tensiune resimt la gândul că responsabilitatea fiecăruia dintre noi a crescut direct proporţional cu curajul de a ne implica? Să scriu că A SOSIT CLIPA şi scuze şi justificări nu-şi mai au locul?

Da, toate acestea se pot scrie, s-au scris şi se vor mai scrie, dar tot degeaba dacă impactul informaţional se menţine la nivel superficial, noi receptând informaţia la pragul ei periferic, de intelect, de dualitate. Fără o muncă dură a ficăruia dintre noi cu sine, în sensul unei ruperi interioare de lanţuri, intenţiile rămân doar la nivel de vagi speranţe, ceva contemplativ; ştim bine ce "loc" e pavat cu bune intenţii, loc pe care nimeni nu şi-l mai doreşte, l-a experimentat îndeajuns şi e cazul de a pune căruţa la locul ei firesc, înapoia cailor, acesta este Sensul real, natural.

Se spune că Elta reprezintă Ultimul Ţărm. Dar definiţia este sugestie negativă de gradul unu, pentru că limitează, încearcă să încadreze un adevăr în ceva static, inert, deci nefuncţional, deci neadevărat. Înaintea ţărmului se văd întinderile albastre ale mării, ale Cerului; iar soluţia e simplă, ca toate marile soluţii, pentru a ieşi din limitarea definiţiei ce sugerează îndoctrinarea, dogmatizarea - soluţia e ZBORUL, şi atunci Ultimul Ţărm devine "închiderea care se deschide", ca să-l citez pe Noica. Mereu Adevărul s-a ascuns în spatele unui paradox, s-a pitit acolo deoarece omul s-a încurcat, din prea mare deşteptăciune, în iţele, în sforile ghemului vieţii, ca o pisică în jocul ei inconştient. Ar fi fost mai bine să deşire acest ghem, să-l facă sens, fără scop în sine, iar atunci, din ceva haotic, instinctual, Jocul se transformă într-o minunată euritmie existenţială, un dans graţios, o Armonie. Mă tenta să pun un atribut, ceva, după Armonie, dar Cuvântul nu suportă adăugiri, justificări. El Este, pur şi simplu.

câtva timp, dar lucrurile trebuie peticite apoi în alta parte. Drumul ajunge astazi prea găurit pentru a se mai putea netezi cu peticeli, găurile devin din ce în ce mai multe decât peticele. Drumul trebuie schimbat.

De aceea este un apel poate mai ales la cei care au funcţii, responsabilitate, subordini de tot felul, nu să se dea jos, cu toate că ar merita şi acest sfat majoritatea, dar acum ei îşi dau concursul final. Dacă nu se îndreaptă spre om, spre viaţă şi asta prin ei înşişi, vor suporta consecinţele popularizării ştiinţei ignoranţei, materialismului, momente în care se spune că este prea târziu. Jocul poate fi minunat dacă legile lui sunt refăcute, sunt revăzute. Asta nu este dificil, posibilităţi sunt, dar trebuie început cu începutul. Şi începutul acesta este omul, şi omul este fiecare. Recunoaşterea începe cu tine însuţi, cu regăsirea identităţii printre atâtea elemente senzoriale, exterioare, supuse într-adevar entropiei, pentru că ele nu sunt omul, ci invenţia lui. Nici măcar creaţia lui. Omul nu se vede, pentru că în jur sunt numai oameni, sunt cei care au căzut în educaţia materialistă, în religia ignoranţei. Practic nimeni nu este de vina, dar cei care sunt lucizi nu mai trebuie să întârzie să se decidă, teama lor, timiditatea lor faţă de cei aşa-zis cu funcţii, cu răspundere, este prostească astăzi. Cel care consideră că trebuie să-şi schimbe viaţa înţelegând responsabilitatea aceasta, o poate face în sfârşit, nimeni nu îl mai urmăreşte decât eventual teama lui. Pentru 36 de ani poarta libertăţii este deschisă pentru cei care au curajul acesta, pentru cei care nu s-au contaminat până în străfundul sufletului de teamă, de ignoranţă, de lene. Apocalipsul este o revenire, o refacere, şi începutul este prin om.

Începutul este realizarea primelor condiţii ale unei vieţi civilizate, asta însemnând sănătate, minimum de condiţii de viaţă, o viaţă intimă normală, o informaţie care să respecte Legile Universale, bunul simţ al viului din orice univers. Şi prin ELTA, în celelalte articole şi numere, am văzut prima

triadă a recunoaşterii, a primului pas. Această triadă este singura lege socială care se poate da responsabil în situaţia de astăzi, este singura lege generală, care nu ţine cont de tipul unei societăţi, prin care revenirea este posibilă, omul nemaicontinuând alterarea propriei fiinţe, însoţind alterarea unei societăţi, a unor instituţii, a unor tradiţii care şi-au încheiat funcţiile. El trebuie să descopere alte metode de viaţă.

A pune întrebarea cine sunt, conduce pe fiecare la analiza tuturor faptelor pe care le face, nu este vorba de a trăi stări paranormale de vieţi anterioare sau arbori genealogici. Totul este şi în prezent, regăsim simbolic toate cunoaşterile şi experienţele atât din copilărie cât şi din vieţile anterioare în prezent, prin ceea ce facem şi ceea ce ni se face, ni se întâmplă în viaţă. A avea succes pozitiv în recunoaşterea propriei individualităţi, propriei existenţe este necesar pe de o parte să poţi sincer să te îndrepţi aici, să ieşi din caracterizările sociale, de atribute, de formă, şi să începi judecata de apoi. A putea acum realiza imaginea propriei identităţi prin mediul prezent, este o condiţie în plus, care înseamnă să armonizaţi viaţa, să o integraţi într-un ritm universal. Ca şi un ceas care s-a defectat, înainte de a-i stabili ora exactă trebuie să îl reglezi să meargă în ritmul firesc al timpului. Această armonie permite contactul real cu mediul fizic, cu mediul astral atunci când dormiţi şi cu cel mental atunci când meditaţi, scrieţi Jurnalul, doriţi o rezolvare şi un răspuns pentru o problemă. A putea merge înainte nu se poate decât trecând prin această judecată a vieţii omului, altfel orice porneşte de aici va rămâne fals şi rămâne din ce în ce mai fals. Ştiu că cei care pot înţelege înţeleg acum, ceilalţi depind de voi, în realitate neexistând mai mulţi, cât perioade diferite, ca iluzie, de revenire la aceeaşi realitate, la Legile Universale.

Este o perioadă însă în care atuurile tradiţiei, ale ignoranţei se aruncă în joc, cei care păstrează funcţiile de conducere

---

E Lună Plină şi-mi amintesc de o situaţie similara de anul trecut, din Rarău. Era tot aşa un Cer spuzit cu stele, care pe margini se aninau de crengile brazilor, Calea Lactee se întindea maiestuoasă pe boltă, şi tot aşa o Lună de Cleştar, de nedescris. Eram muţi de admiraţie, uitasem de frig, eram imponderali şi o fată şopteşte simplu: "Ce Lună frumoasă!..." Atunci cineva din apropiere răspunde tot aşa de simplu: "Nu Luna e frumoasă, tu eşti frumoasă că o vezi aşa, Luna ESTE...!"

Da, Divinitatea nu are atribut, este eternă, se identifică cu însuşi Absolutul. Iar noi oamenii, de fapt noi OMUL, trebuie să acceptăm în primă instanţă, să recunoaştem prezenţa, existenţa în fiecare dintre noi a Divinităţii. Pasul următor este armonizarea, prin Cunoaştere - Credinţa, a Pământului cu Cerul, a Mamei cu Tatăl, prin fiecare, ca Fiu . Omul atunci va putea spune EU SUNT, dar nimic nu se opreşte şi abia după aceea urmează Marea Probă: ceea ce suntem, ceea ce ştim, trebuie dat mai departe. Lumina nu trebuie ţinută sub obroc, e necesar să fie înălţată, arătată, trebuie aplicat ceea ce ştim, semenii noştri au şi ei exact acelaşi drept ca şi noi, de a fi, de a DEVENI spre DIVIN. Iubirea de aproape trebuie să fie simultană cu iubirea de sine, prin Creaţie, prin bucuria Vărsătorului de a deschide tuturor inimile.

E cald şi pace în cortul meu, în Palmyra e linişte, Armonie. Afară se mai aud murmure (e cerul, e marea?...), lemnele troznesc pe la focuri, iar eu mă

Omul în Rarău

pregătesc să mă întorc puţin Acasă, amintindu-mi de o minunată urare a Florentinei, când stăteam la foc şi-mi făceam un ceai: "Un Astral de vis! .."

22 august 1994, h Venus
Casa a V-a, Rarău IV

Revin şi eu din vis, îmi amintesc că azi dimineaţă a fost şedinţa administrativă, o parte pleacă mâine, s-au dictat celor prezenţi circuitele, ordinea oraşelor, programul conferinţelor, idei privind viitoarele saloane de hrană vie, programul şi proiectele Editurii SOLTERIS. Da, e de treabă serios pentru fiecare când ajungem acasă. Iar dacă intrăm în horă, să jucăm, şi nu oricum! Că e tare mare nevoie, nu atât de noi, cât de informaţia pe care o transmitem, de exemplele pe care le dăm, de modul de viaţă ce-l propunem omului. Restul e teorie, frumoasă poate, dar searbădă, muribundă.

Exact acum un an, pe 21-22 August, acelaşi fenomen: pe cer senin, la amiază, în jurul Soarelui, concentric, un imens curcubeu! Un Semn care nu se vede oriunde, un avertisment şi un stimul în acelaşi timp, că într-adevăr A SOSIT CLIPA, iar noi suntem pregătiţi. S-o dovedim!

22 august 1994, h Saturn, Rarău IV

Elena Crăciun

Sunt eu prietenul meu?

Cum aş putea să fiu prieten cu altcineva, dacă nu sunt în primul rând prietenul meu. Că atâta timp cât sunt duşmanul meu, nu pot să-mi fiu şi prieten - ori e una, ori e alta.

Dacă vrem să fim prieteni cu noi înşine, de ce ne

răspund din nou în fața consecințelor. Exemplul reclamelor pentru ciocolată, pentru produsele denaturate, alături de paste de dinți, de săpunuri, specularea gusturilor, a ambalajelor, dar substanțele respective fiind produsele diabolice ale distrugerii, ale legii entropiei folosite foarte generos de producători, atrage și determină pe cei care, prin ziariști, sunt informați de alte probleme decât, în primul rînd, cum să trăiască, se reped la ele. Consecințele sunt cunoscute deja, o societate unde dacă nu ești bolnav este anormal, dacă nu ai măcar puțin ulcer sau măcar gastrită, hiperaciditate, probleme dentare, oculare, arterioscleroze, constipație, acestea fiind denaturări care încep de la 4-5 ani și nu se mai termină decât cu exterminarea corpului fizic. Directorul fabricii de ciocolată nu știe, deci nu poate fi condamnat, dar adevărul nu aparține nimănui, dacă vroia îl știa, așa cum sunt atâția care au aflat. Dacă nu este directorul nu înseamnă însă că nu este fabrica și alt director, dar de ce oare răul este atât de normal, de ce nimeni din oamenii de afaceri nu se gândesc să și ajute, nu numai să aducă aceste probe, ispite, oamenilor.

O societate în care oriunde te întorci denaturarea te face să realizezi că ești singur, că pe orice ai pune mâna te murdărești. De ce atâtea ziare nu spun adevărul, pentru că dacă oamenii nu mai folosesc produsele denaturate, aceste fabrici vor transforma rețetele, fără a se desființa, și folosind produse și procese naturale, costurile vor fi mult mai mici, reziduurile reduse până la dispariție, și atâtea lucruri care prin iubire se pot face. Concurența este însă astăzi în sensul care este mai rău, numai că de azi înainte numai răii se vor lupta. Cei care sunt lucizi și dispuși să înțeleagă nu-și mai pierd timpul cu oficialități și formalități, cu etica tradiției și a bătrânilor spirituali care ocupă posturile cheie ale societății. Trebuie că vine timpul când tocmai aceștia vor realiza o Cale a Recunoașterii pe care se vor întîlni cu cei care deja au pornit, o lume nouă și plină de prietenie, ieșind din acțiunile lor; o societate care nu mai conține ignoranță și indiferență

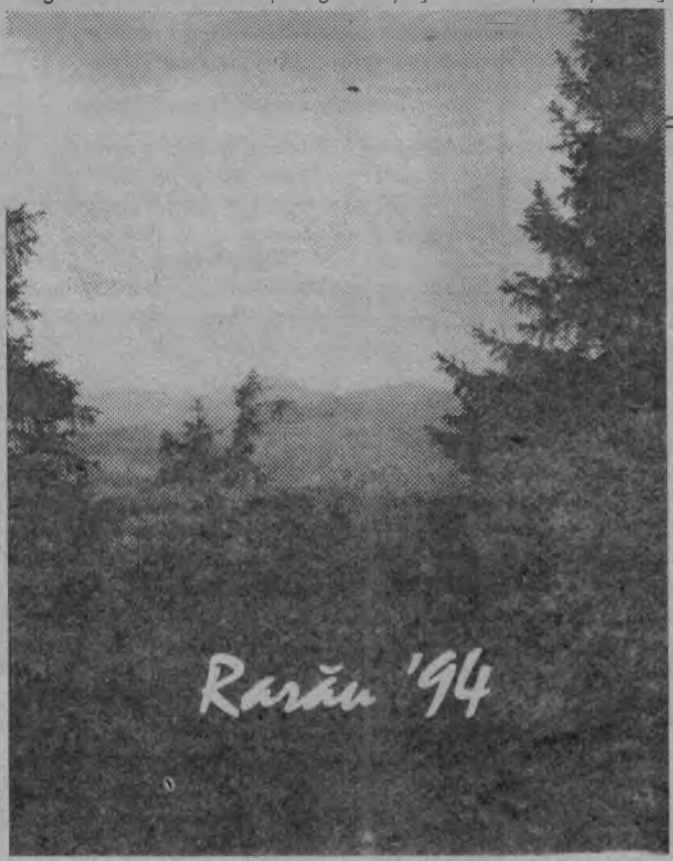

față de natură, față de legile vieții.

Astfel, începutul va sta la dispoziție fiecăruia, în timp ce asistați la dezintegrarea Cezarului care nu trebuie condamnat, el este frontul de luptă a celor răi, și locul unde putem învăța și unde ne putem băga pentru a ne verifica calitatea recunoașterii. Viața trebuie să meargă nestingherită înainte, dar astăzi a merge înainte înseamnă a transforma, rând pe rând, cu multă răbdare, cu acest prim pas care este schimbarea punctului de vedere și practic revenirea la armonia naturală, un punct de viață de unde răsare în sfîrșit Soarele, de unde orizontul ne readuce zâmbetul și ne spune încă odată că încrederea într-o viață care depinde și poate fi minunată, se poate, aceasta este prima și cea mai mare Recunoaștere.

14 august 1994, h Soarelui Rarău IV

Adevărul n-are început ca minciuna.

*

Iubirea nu poate fi înșelată cu iertarea.

*

Iubirea-i face pe cei puternici eterni.

*

Retrage-te din calea celor care se retrag.

*

Alege-ți fericirea fiindcă fericirea nu alege.

*

Răbdarea face parte dintr-o împărțire perfectă.

*

Creatorul n-a creat și amintirile.

*

Numai cei care merg înainte sunt mereu la început.

*

Maestrul poate învăța de la discipol dacă acesta îl ascultă.

*

Sfinții n-au avut timp de așa ceva.

*

Munca-și prepară mâncarea, leneșii, foamea.

*

Iubește-i pe cei care-i iubesc pe ceilalți.

*

Medicul are grijă ca bolnavul să n-aibă grija bolii.

Omul în Rarău

facem singuri rău - de ce ne deteriorăm corpul fizic prin alimentația denaturată (moartă)? De ce ne atragem răul printr-o gândire negativă; de ce facem pași spre moarte cedând energia cosmică subtilă pentru niște senzații de moment? Asta nu mai e prietenie - și cine nu este bun cu el însuși, nu poate fi nici cu altcineva.

A fi prieten înseamnă și a ajuta la nevoie. Dar în primul rând să ne ajutăm pe noi pentru a putea ajuta și pe alții. Și scopul final este mult mai înalt, de a schimba răul în bine, de a ajuta Karma Universală, pentru revenirea la Tatăl.

A fi prieten înseamnă a oferi și nu a profita de un prieten pentru a obține ceva: un favor sau o plăcere. Deci, să nu ne cerem plăceri căci e mai bun binele - să ne oferim niște favoruri; să ne oferim sănătatea printr-o hrană naturală și controlul mental printr-o gândire frumoasă. Și dacă le avem pe acestea două, le vom obține și pe celelalte. Doar din ceea ce avem putem să dăm și altora - depinde ce avem, bun sau rău...

Să fii prieten înseamnă să pui mâna să ajuți atunci când e nevoie; când ți se cere sau simți că ți se cere. Aceasta înseamnă totodată să oferi bucurie. Și să te bucuri de bucuria altuia e o bucurie și mai mare, e o răsplată nebănuită. E nevoie doar de bunăvoință - atât de multe lucruri bune putem face pornind doar de la bunăvoință - apoi totul se rezolvă; ne ajută Legea Necesității. E și un șiretlic: în situația în care nu putem depăși o problemă pe care o avem (o probă) și ne este greu, suferim - mai ales dacă nu am realizat acel control mental - ocupându-ne de problemele altora, uităm de ale noastre și astfel am depășit momentul critic, adică nu ne-am mai gândit și rezolvarea vine de la sine, dacă cerem, de fapt ne cerem. E valabil și invers; ajutând pe alții ne ajutăm pe noi, adică eu sau noi e totuna, fiind cu toții manifestarea aceluiași Principiu Unic. Când am realizat aceasta înseamnă că am învins o mare parte din egoism. Și așa, pas cu pas, ajungem la un simplu adevăr: "Eu sânt" și apoi, când vom reuși să ne contopim cu Totul, și mai simplu: "Sânt!"... Dar pentru a ajunge până aici e necesar un instrument și acesta este Iubirea. Fără iubire nu se poate, mai ales că iubirea înseamnă putere.

Pornind de la prietenie ajungem la iubire, dar nu este vorba de acea iubire posesivă pentru ceva sau cineva - asta nu mai este prietenie - ci doar strică prietenia; este vorba de a face totul din iubire și astfel înlocuim egoismul cu altruismul. Iubind totul, iubind binele, frumosul și armonia, vom fi cei mai buni prieteni cu noi.

A fi prieten înseamnă să știi să primești prietenia cuiva, răspunzând cu amabilitate, atenție, sinceritate, sugerându-i și unde greșește.

A fi prieten înseamnă să nu fii singur niciodată - deci să fim prieteni, iubind pe toți și tot ce ne înconjoară.

A fi prieteni cu extratereștrii înseamnă a fi toate celelalte - să nu uităm că ei așteaptă cu atâta răbdare ca noi să ne trezim. Ei sunt entități cu mult superioare nouă, deci stau bine cu răbdarea. Ar mai fi doar de dorit ca noi toți să avem nerăbdarea de a comunica cu ei cât mai repede...Solteris, prieteni!

30 iulie 1994, h Venus, Rarău IV

Capitolul VI
Triada decăderii omului

Puterea, gelozia şi minciuna

Căutaţi esenţa faptei nedemne de om şi desconspiraţi-o!
(MESAJ TELEPATIC)

În capitolul precedent am desconspirat împreună când şi cum s-a produs ruptura în omul primordial, divin,cu alte cuvinte: geneza răului. Ruptura - separarea polarităţilor Yang-Yin,în cazul nostru Bărbatul şi Femeia. Dualitatea - contemplaţia de sine, exacerbarea egoistă a potenţialităţilor Yang şi Yin mai întâi prin jocul cu Kundalini, apoi prin... separarea şi mai accentuată a puterilor latente. Viciul - plăcerile potenţate de infatuările "jocului" duse la extrem. În cazul Bărbatului şi Femeii, la nivelul întregii societăţi omeneşti, această triadă a răului se manifestă prin: putere, gelozie şi minciună...

Scriu în Rarău, pentru mine, pentru voi, prieteni... E ora 10.27 a dimineţii zilei de 25 august 1994. Peste folia de plastic ce-mi acoperă masa de lucru plouă sacadat, sâcâitor. E aproape frig aici, la 1500 metri altitudine. Nu-l simt. Maşina de scris însă îl simte. E maşină, nu-i om... Să trecem peste acest impas şi să continuăm cu bucurie desconspirarea esenţei faptei nedemne de om...

Da, există această bucurie a desconspirarii! Aceasta nu ca o infatuare. E bucuria descoperirii cauzei, a Legii. Aşadar, să scoatem la lumină triada răului în manifestare, care a dus societatea umană în pragul colapsării.

Oamenii mor îndopându-se cu medicamente! Mor de foame mâncând! Pier de sete bând râuri întregi! Se ucid lent prin sex! Îşi sfârtecă mamele şi copiii cu bombe în numele religiilor (numai a lor e cea "dreaptă"), a naţiunilor, a partidelor. Toţi ştiu, toţi se întrunesc şi iau decizii, întocmesc programe grandioase de pace, se îmbrăţişează chiar; şi iar o iau de la capăt... Nimeni însă nu se îndreaptă (nu se gândeşte, nu ia în discuţie) spre adevăratele cauze. "Spaţiul vital"..."Prelungire în exterior a situaţiei economice"..."Jignirea sentimentului naţional sau - şi mai şi - a Împăratului, a dinastiei"...Prostii. Efecte şi nu cauze... Şi iar: mâncare şi iar mâncare, băutură şi iar băutură, amor şi iar amor, război şi iar război, ură şi iar ură, minciună şi iar minciună. Totul se reia de la capăt în boală, sărăcie şi moarte, într-un vârtej ameţitor.

Este oare totul pierdut? A venit Apocalipsul - proorocesc unii - "Bolidul", "Pârjolul", "Cutremurele", "Paranormalii" sânt subiecte la ordinea zilei vehiculate de apostolii minciunii pentru a-şi umple buzunarele pe seama ignoranţilor.

Lumea, întreaga lume e speriată, stresată, însingurată, manipulată, prostită în aşa hal încât a ajuns în pragul disperării, al lui " fie ce-o fi, ce e scris pentru toţi e şi pentru mine, mai bine mor sătul decât cu pofta nesatisfăcută, mai bine bolnav decât să mă hrănesc cu buruieni crude, mai bine mor pentru patrie, pentru partid, pentru iubita mea, decât în genunchi"! Frumos spus! Dar de ce trebuie să mori în genunchi sau altfel în loc să trăieşti? Iată o întrebare simplă de la care se poate pleca. Curaj, prieteni! Nu-i încă totul pierdut. Saharienii nu se pot freca pe mâini la infinit. Hai să ne suflecăm şi noi mânecile şi să pornim la treabă! Nu e o invitaţie patetică, hoaţă, meschină, ci o invitaţie simplă a unui om, un frate al vostru, care a căutat şi - poate, cine ştie? - a aflat, ştie câte ceva. E mâna unui om întinsă către un alt om. E lacrima către altă lacrimă! E durerea către altă durere! E bucuria descoperirii către altă descoperire! Posibilă. A voastră! A mea! A ta! A lui! Aşadar...

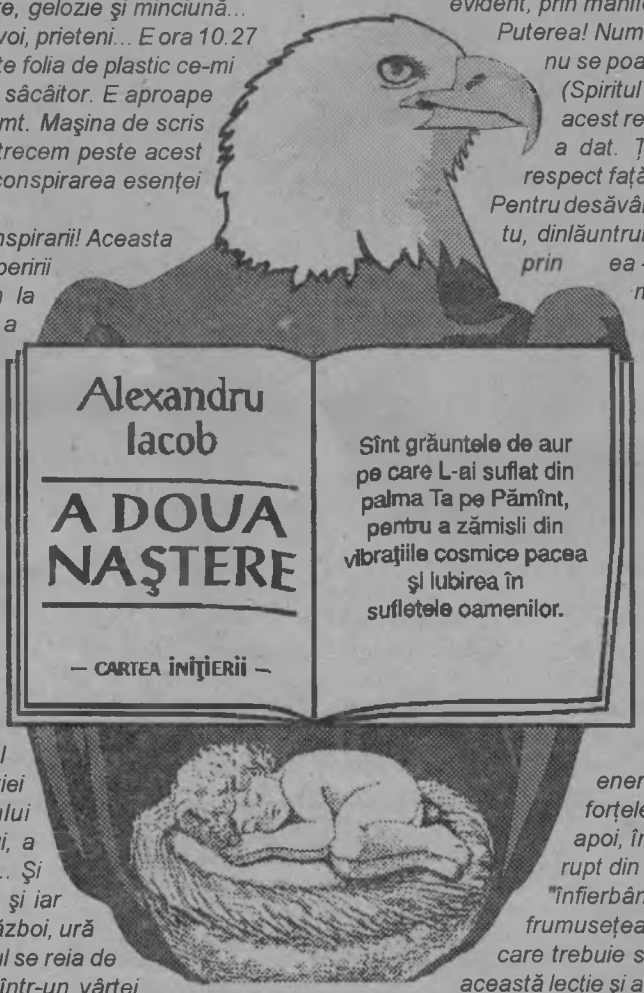
Alexandru Iacob
A DOUA NAŞTERE
— CARTEA INIŢIERII —
Sînt grăuntele de aur pe care L-ai suflat din palma Ta pe Pământ, pentru a zămisli din vibraţiile cosmice pacea şi iubirea în sufletele oamenilor.

Puterea... A putea. Ceea ce eşti în stare. Ceva care te pune în stare de a face. Poţi! Omnipotent-Omniprezent-Omniştient... Face parte din triada omului întreg, a ÎNTREGITULUI. E a Tatălui şi, evident, prin manifestarea triadei în tine, şi a ta. Tu eşti Puterea! Numai că Manifestarea Principiului (Fiul) nu se poate înfăptui fără respect faţă de Tatăl (Spiritul Suprem, Dumnezeu). Ce înseamnă acest respect? Să ştii că această putere ţi s-a dat. Ţi s-a încredinţat să o foloseşti în respect faţă de Om. Faţă de tine în primul rând. Pentru desăvârşirea ta. Căci fără să te desăvârşeşti tu, dinlăuntrul tău, din fiinţa ta, fără să te "cureţi" prin ea - adică să devii, să simţi acest lucru, mai bun, mai altruist, mai iubitor, mai săritor - această Putere se întoarce împotriva ta.

Vei crede - la un moment dat - că tu nu eşti Fiul (cel care trebuie să înfăptuiască, să se smerească în sensul bun al cuvântului, să fie ucenicul, să pună mâna la greu), ci că eşti întruchiparea întruchipării Puterii (a Tatălui, rupt de Fiu şi de Lucrarea lor - Spiritul), că tu poţi ieşi din Lucrare deasupra, că eşti cineva, că tu eşti născut ca să porunceşti, să condamni, să dai decizii, să ucizi, să otrăveşti, să ţi se supună toţi ceilalţi Fii, să chinui.

Întâi a început Bărbatul (Yang-ul, energia mai activă, mai pusă pe a încerca forţele, de a se pune în stare de luptă), apoi, învăţând prea bine lecţia că doar "s-a rupt din coasta lui", Femeia (Yin-ul, aţâţând "înfierbântatului" sexul, mândria de bărbat, frumuseţea LUI virilă, pumnul trosnitor, sângele care trebuie să curgă), care a învăţat foarte bine această lecţie şi a predat-o pe viu cu armele ei. Aşa au apărut duelgiii, turnirurile, lupta cu fiarele în arenă, cu taurii dar şi cu leii. La sfârşit, învingătorul primea un sărut, o floare şi apoi o noapte sau mai multe. Iată originea sporturilor, mai ales cele violente, care exacerbează orgolii, vanităţi şi fonduri uriaşe acum.

Sportul nu mai este un joc, o distracţie (pe seama cui? Aţi văzut vreodată un fotbalist căruia i s-a rupt piciorul în această joacă?), ci o luptă oarbă pentru glorie, pentru bani, pentru onoare, chiar a devenit pentru unii o religie.

De mic orice copil e învăţat să iasă primul, să învingă, să iasă deasupra, că e genial, că e mai presus decât celălalt, că el e "deşteptul mamei", că e "neapărat premiant", că va primi un cadou consistent dacă i se va pune coroniţa de lauri pe cap. Vai, se cunosc cazuri când "genialului mamei" cu coroniţa pe cap i s-a asigurat,

drept recompensă suplimentară şi o fată de o noapte sau pentru mai multe (de-o vacanţă) pentru... jocul cu Kundalini...

Aşa apar eroii zilelor noastre: egoişti, infatuaţi, disprețuitori, avari, fustangii, vicleni, mincinoşi şi hoţi ascunşi, care operează la nivel de milioane, de partide, de clanuri şi chiar de naţiuni. Aşa apar manipulatorii de conştiinţe prin gazete, prin cărţi, o mulţime de "întrupaţi" ai unor înalte entităţi spirituale, şefi de partide, de naţiuni, marii conducători de oşti, înalţii prelaţi ai diferitelor religii (vorbesc de cei ascunşi, vicleni, avari, vicioşi), apar zic de la acel "şefuleţ" mic căruia cu orice preţ trebuie să i se pună coroniţa pe cap sau steaua de tinichea pe piept.

E o întoarcere a puterii pe dos. E rodul muncii saharienilor, e opera lor, e victoria lor asupra Omului. În acest chip sălbăticit de putere, nu mai luminează Steaua care este Omul, ci el este tot mai întunecat, aura lui e ternă pentru clarvăzători, cu pete întunecate. Această stea în cădere va emana la rându-i culori întunecate conferite de vibraţii joase. Prietenii noştri, extratereştrii, ne-au comunicat că omul, pământeanul, apare ca un container emanator de vibraţii care se adună în jurul Geei ca nişte turbioane (vârtejuri) întunecate... Deci, iată ce face setea de putere din om! Fie el Bărbat sau Femeie.

> Lumea a ajuns în pragul disperării, al lui "fie ce-o fi, ce e scris pentru toţi e şi pentru mine, mai bine mor săţul decât cu poftа nesatisfăcută, mai bine bolnav decât să mă hrănesc cu buruieni crude, mai bine mor pentru patrie, pentru partid, pentru iubita mea decât în genunchi"!
> Frumos spus! Dar de ce trebuie să mori în genunchi sau altfel în loc să trăieşti?

Gelozia... De unde a venit? Ce este ea? Cu ce se mănâncă? - ne întreabă aceiaşi prieteni ai noştri... de ce? e simplu. La ei aşa ceva nu există. Şi nici sete de putere şi nici minciună.

Gelozia - această boală care macină oamenii mai rău decât SIDA, această generatoare de crime, de sinucideri, de viaţă de iad, de suspiciuni, de adulter, de acuzaţii fără fond, de bolnavi mental, de urâţenii ale chipului, de ură şi încă de multe altele, e buruiana otrăvită care ucide lent omul. Pe ambii protagonişti. Şi ce poate fi mai cumplit pentru un om decât o moarte lentă? Am spus "pe cei doi" fiindcă e vorba tot de cei doi - Bărbatul şi Femeia - deveniţi cei mai mari comedianţi pe scena Universului, cum am amintit. Aşadar, prea bunii mei prieteni care aţi avut răbdarea să mă urmăriţi până aici, haideţi să purcedem din nou către cauze...

Gelozia presupune mai întâi o dramă. În cele mai multe cazuri, unul din cei doi se joacă cu Kundalini şi înafara ambianţei create de o legătură mai trainică (căsătorie, logodnă, prietenie). De ce şi de către cine se face "evadarea din cuib"? În cele mai multe cazuri de către Bărbat. De ce? Păi nu este el "Sexul tare"? N-are el pumnul mai greu şi lovitura mai năpraznică? Meciurile de box, fie din marile arene, fie dintre cei doi protagonişti, fie cu copiii lor sau în instituţii "de educaţie", sânt concludente. Aici nu mai e nevoie de altă demonstraţie... Invincibilul trebuie să învingă pe arenă, în familie, în şcoală, pe stradă şi de ce n-ar fi EL invincibil şi în alte paturi? Chiar dacă el este învinsul - şi s-a insistat în revistă asupra acestui aspect lamentabil -, "pierdutul" are şi trăieşte psihologia ÎNVINGĂTORULUI, a invincibilului premiat; de către cine şi pentru ce?

Drama, odată descoperită, declanşează tragedia. Scenele sânt îngrozitoare. Viaţa, zi şi noapte, pentru cei doi devine un coşmar. Dacă nu se despart, se tolerează amplificând tragedia şi mai mult. Chiar dacă celălalt recunoaşte că a greşit, se trezeşte şi nu mai doreşte sub nici un chip să trăiască sub imperiul minciunii, celălalt nu-l iartă. Ba îi spune mereu că i-o va plăti. Şi i-o plăteşte cu cel mai potrivit prilej. Atunci, intră celălalt protagonist în minciună. Cine este vinovatul? Evident, niciunul... Amândoi devin acuzatori şi, totodată, acuzaţi... Este evident că fenomenul ia amploare, un asemenea "debut" putând fi pus şi în "palmaresul" Yin-ului, mai ales acum, când energia Yin se amplifică...

Dar tot acum, la nivelul Elta, am învăţat că Bărbat şi Femeie nu există, sânt forme. Există oameni! Şi iată că am ajuns la rădăcina ADEVĂRULUI, la cauzalitate, la jocul cu Kundalini, prin separarea în Bărbat şi Femeie, când Omul dispare sub sintagmele "Bărbatul meu"..., "Femeia mea"... De aici, algoritmic, ajungem mai departe la luarea în posesie care este gelozia (boala, mai cumplită decât SIDA, cum am spus), am zis gelozia dusă la extrem, adică acuzare ascunsă, parşivă, că "i-al meu (a mea) şi trebuie să-l (s-o) păzesc ca nu cumva... cel posedat trăieşte sub o veşnică acuzare. Dacă nu se trezeşte şi se lasă prins în acest laţ, spiritul lui creativ realizat numai în deplină libertate a personalităţii sale (nu libertinaj) va fi în veşnicie legat de patul conjugal. Mai mult, cel care se lasă astfel luat în posesie, încântat şi de jocul cu Kundalini, experimentat, chiar vicios, dăruit cu scop, nu-şi dă seama că a devenit o jucărie, un sclav al posesiunii celuilalt, fiind în stare să-şi ia şi viaţa pentru "împărăteasa" lui, şi dacă aceasta este surprinsă în alt joc cu Kundalini, o şi face: pleacă în Astral curmându-şi viaţa pe care nu avea dreptul să şi-o ia singur, fără să-şi fi îndeplinit misiunea reîncarnării. Şi pentru ce?

Acum, când am desconspirat puterea şi gelozia, să vedem de unde porneşte minciuna. Se spune că un adevăr spus pe jumătate este tot minciună. E clar că dacă nu eşti în adevăr te vei găsi în minciună. Adevărul este DA, minciuna este NU, negaţia. Atunci, e clar că dacă te afli în NU, adică în minciună, te negi pe tine însuţi ca om. Şi dacă nu eşti om, ce-ţi rămâne să fii? Orice: bestie, criminal. iresponsabil, fustangiu, hoţ şi mai cu seamă ŞEF CU ORICE PREŢ.

De ce minte omul? Fiindcă nu ştie că este om şi mai ales ce reprezintă acest om... Iată de ce se cunosc criminali odioşi care în faţa plutonului de execuţie au plâns. De ce? Fiindcă atunci s-au trezit că sânt oameni şi abia în acea clipă din faţa glonţului fatal raza christică din el începe să vibreze.

Atunci când minte, omul se neagă de două ori. Prima dată se neagă realitatea, LEGEA UNIVERSALĂ, afirmând că negrul e alb, a doua - se neagă fiindcă deranjează pe altul minţindu-l, îl face să apuce pe o cărare care-l duce pe cel minţit la prăpastie. Această dublă negare îl proiectează în cea de-a treia dimensiune negativă - anularea lui ca om.

Uitaţi-vă la cei care mint şi vedeţi ce ochi alunecoşi au, cum vin gudurându-se spre voi, cum li se înroşesc venele şi ochii urlând de la câte o tribună, cum decad cu totul atunci când vorba lor nu mai este vorbă ci sâsâit de şarpe sau zbierăt de şacal. Uitaţi-vă şi luaţi aminte la cei care mint prin gazete şi vedeţi-i cât de nenorociţi de singuri sânt. Uitaţi-vă la politicienii veroşi, la preoţii avari, la cei care înşeală, la doctorii care ştiu că acel pacient nu mai are scăpare şi totuşi îi iau peşcheşul, la cei ce se bat cu pumnii în piept că numai ei au dreptate, la cei care posedă, la cei care ucid, la cei care ce mai sânt când nu mai sânt nimic?

Este atât de perfid acest NU încât, ca să-l anulezi când îl descoperi, DA-ul (dumnezeirea din om) nu se amestecă. Un nu trebuie ucis de alt NU. Poate de aceea un om politic a spus: "Democraţia e ceva imperfect, dar n-avem altceva mai bun". Adică, altfel zis, partidele politice se sfâşie prin parlamente, pe străzi, pe ascuns în cabinete ministeriale, pentru ca să se anuleze NU pe NU întârziind apariţia vreunui dictator - întruchiparea perfectă a lui NU pe timp mai îndelungat. Am zis: întârziind...

Acum, ajunşi aici, e pe înţelesul tuturor că mincinosul ucide adevărul. E un criminal cu vibraţii foarte joase. Dar - atenţie! - un criminal al celei mai frumoase şi mai luminoase stele din Univers: DA-ul, propriul lui suflet.

Poate fi lăsat rătăcitorul om să(şi) întunece la infinit, până la stingere, acestă DIVINĂ CONSTELAŢIE care este el însuşi?!

Pace şi iubire, prietene, oriunde eşti!

26 august 1994, h 20.10, Rarău IV

Ion Dumitrescu

Ilegalitate sau legalitate?!

Aici şi acum dezbatem una dintre problemele ce au determinat cele mai răscolitoare probleme de existenţă. Religia şi Filosofia au deviat existenţa spre inexistenţă, desigur determinând-o la diferite nivele de legalitate în totală contradicţie cu LEGALITATEA UNIVERSALĂ.

Suntem surprinşi sau ajungem să fim surprinşi cum realitatea pe care trebuie să o trăim este împotriva realităţii vieţii, şi de aici consecinţele cele mai dramatice determinate prin alte suite ca sens şi realitate obişnuită. Se cunosc două surse ale Legalităţii universale, una deosebit de simplă şi clară care circulă în studiile şi cărţile oculte şi una în Biblie. Prima este Kybalion-ul sau Tablele de Smarald, respectiv cele şapte Legi universale, deja la ora actuală cunoscute dar nu şi folosite în sensul oficial, ele formând obiect de curiozitate şi mai ales de sfidare din partea intelectualităţii. Cealaltă este decalogul sau fostul dodecalog, în fine şi la scurtarea în zece aşa-zise porunci, însăşi această formulare derutează, porunceşte numai stăpânul unui sclav; în realitate nu există nici unul nici altul, desigur numai în teatrul inutil al unei societăţi absolut inutile. În fine, cele zece porunci au ajuns la noi cenzurate atât de serios încât la ora actuală nu mai au absolut nici un sens, formalismul şi birocraţia biblică se manifestă şi la un asemenea nivel al cunoaşterii şi mai ales al esenţei deosebite a armoniei universale. Kybalion-ul nu este pentru ocultişti sau eventual filosofi, cât pentru orice fiinţă umană, simplitatea şi sinceritatea sa depăşind orice formalism. Poruncile sunt pentru religioşi, mai sus apărea pentru sclavi, de altfel se ajunge şi la un asemenea merit sau ce o mai fi, şi Dumnezeu care le-a dat să fie "stăpânul"?! În nici un caz. Situaţia actuală nu ne mai permite să ne jucăm la nivel de jucării ale unor persecuţii premeditate la nivel sadic.

Fiinţa umană nu este o fiinţă religioasă cât metafizică. Religiile fiind doar deformări ale metafizicii şi filosofiile fiind deformări ale religiilor şi astfel lanţul se opreşte la ignoranţă, necredinţă şi mai clar spus la ilegalitatea în care miliarde de fiinţe nevinovate sunt nevoite să trăiască sau să supravieţuiască, întrerupând armonia ciclurilor karmice. (Cei care citesc asemenea rânduri şi se simt frustraţi în amorul lor propriu de credincioşi sau intelectuali, ar trebui să mediteze serios şi de altfel să ajungă să-şi asume responsabilitatea consecinţelor actuale, la propriu şi nu formal.)

> A NU AVEA CURAJUL SĂ SPUI ADEVĂRUL, AUTOMAT EŞTI COMPLICE LA DRAMA UMANĂ. NECUNOSCÂNDU-SE ADEVĂRUL N-AI CUM SĂ-L DETERMINI ÎN SPUSE SAU IMPLICĂRI. ŞI TOTUŞI, ÎN ACEST ARTICOL EXISTĂ ACEST ADEVĂR PE CARE-L SPUNEM, IAR REVENIREA LA LEGALITATE, CEL PUŢIN URMĂRIND ACEASTĂ REVISTĂ ÎN RITMICITATEA EI, ÎNCETUL CU ÎNCETUL SE POATE TREZI, SE POATE AJUNGE LA CEA DE A DOUA NAŞTERE.

Despre Kybalion sau Porunci se scrie mereu în revista ELTA şi vom mai scrie, tocmai de aceea nu voi face un studiu asupra lor ci doar referindu-mă la ele.

Filosofia şi ştiinţa actuală şi chiar de la începuturile lor au deviat de la asemenea sensuri absolute, încercând şi nimerind în oficializări şi determinări cât de cât, reducând totul la legalitatea aşa-zis juridică dar pământeană şi materialistă care au încurcat rosturile atâtor miliarde de vieţi, deturnarea Legii şi mai ales rezultatele prin cele mai devastatoare CONSECINŢE n-au fost luate în considerare şi astfel se poate determina scopul lor absolut, premeditat, ilegalitatea a determinat instaurarea ilegalităţii de stat, de constituţie, organizare şi administraţie şi-n final de instituţii... Toate acestea în flagrant delict cu înseşi normele de armonie şi sinceritate.

Astfel ne asumăm responsabilitatea acestor rânduri, aducând la cunoştinţă celor aflaţi în nodurile de decizie cum continuarea acestor stări de lucruri vor genera cele mai nefaste fapte, sau mai bine scris CONSECINŢE. Nu există nici un tribunal împotriva tribunalului, astfel că sfidarea în continuare a unor asemenea stări de lucruri determină deja un scop inuman şi împotriva vieţii, la acest carusel fiind înhămaţi oameni de ştiinţă şi filosofi, în general intelectualii care necunoscând originea sensurilor, rupându-se de realitatea supremă vor continua în virtutea absolut tradiţională să menţină o stare de lucruri împotriva lucrurilor.

Nici clerul de ieri şi de azi nu este scutit de a-şi delimita clar premeditările, scopurile, de altfel ele reies din analiza consecinţelor. Instituţiile, prin intelectuali, au redus masa de entităţi încarnate la analfabeţi şi cu o ignoranţă devastatoare; clerul din orice religie a redus credincioşii la atei sau la un ateism dezgustător. Şi, cu toate acestea, nici un om de ştiinţă sau filosof sau prelat nu-şi asumă responsabilitatea de a spune lucrurilor pe nume şi astfel se lasă implicat într-o crimă cosmică de amploarea actuală, dând apă la moară pesimiştilor care au transformat Apocalipsul într-o sursă comercială şi de

---

Carmen din Braşov

Lecţie aplicativă la tema "Binele şi răul"

Zi ploioasă, de toamnă, în Rarău. Stăm fiecare în cortul său, dar suntem împreună. Ploaia ne dă posibilitatea să meditâm, să trecem din nou prin noi, fiecare aşa cum simte, evenimentul de ascară. Dar ştiu, simt,că toţi am realizat acest lucru minunat: suntem împreună, prieteni! Deci se poate.

În cadrul temei principale a Rarăului de anul acesta: "Binele şi răul", seri la rând am ascultat pe prietenii noştrii ce înseamnă binele şi răul şi ni s-au tot dat exemple cum trebuie să vedem răul ca pe o polaritate, cum el poate deveni bine, dacă poţi vedea acest lucru, ca şi în proverbul: "în orice rău e şi un bine".

În seara de joi, 25 august, am avut cu toţii parte de lecţia aplicativă a acestei teme.

Seară posomorâtă. Stăm toţi trişti, căci ploaia nu ne dă posibilitatea de a ţine cursuri. Unii din noi se retrag în corturi, alţii încercăm să ne uităm tristeţea, stând în jurul focului. Conversaţia lâncezeşte; suntem ca nişte copii cărora li s-a luat o bucurie promisă. E o linişte şi o acalmie, ca înaintea unei furtuni.

Suntem pe ora lui Saturn şi fiecare ne gândim că

Omul în Rarău

prietenul nostru ne-a dat o probă; încercăm s-o trecem cu răbdare.

Deodată se aud voci; Rodica din Cluj ne cheamă în ajutor: foc în pădure! Bate toaca! Amorţiţi, miraţi, ieşim fiecare să vedem ce se petrece.

Primele stiele cu apa ce este în tabără sunt duse la locul incendiului. Nu ştim prea bine ce se întâmplă dar un resort din noi ne duce cu tot ce avem la dispoziţie spre izvor.

Se lasă întunericul, e umezeală, noroi...

Nimeni nu ne conduce, nimeni nu dă ordine, nimeni nu strigă. Uimitor însă, de la izvor şi până departe, în pădure, la locul focului, se formează un şir lung. "Şarpele" uman acţionează ca la o comandă: stielele pline şi goale circulă regulat de la un cap la celălalt, sau de la "coadă la cap" şi invers. Fiecare segment, fiecare celulă a acestui "şarpe" îşi dăruieşte energia, acţionăm toţi ca o singură fiinţă.

Trec minute, ore. Ne dăm seama că situaţia e destul de gravă din moment ce nu se dă semnalul de oprire. Peisajul devine apocaliptic. Corturile pustii sunt învăluite în întuneric. O ceaţă groasă se lasă, ca şi cum întunericul n-ar fi fost perfect. Nu vezi decât la 5-6 metri pe cel de la care preiei apa şi la alţi 5-6 metri pe cel căruia i-o predai. E totuşi linişte, se glumeşte chiar. Apar comenzi ciudate: "bidon mare", "apă grea". "stielă fără dop" etc. Din loc în loc, lanternele clipesc complice, vezi bine, şarpele nostru e fosforescent.

Pe la miezul nopţii se dă semnalul de oprire: focul a fost dovedit!

Ne adunăm cu toţii în tabără. Se lasă în amfiteatru tot "arsenalul de bătaie": bidoane, stiele de plastic,

diversiune neobişnuită, ştiindu-se doar că Apocalipsul n-are absolut nici o legătură cu "sfârşitul lumii" fiind de altfel o imagine absolut metaforică, netradusă mass-mediei, desigur: iar un scop în sine de a deruta şi de a menţine o stare de lucruri prin care oamenii să fie reduşi nu numai la sclavie cât şi la o tensiune animalică.

Lipsa de responsabilitate a factorilor de decizie determină inculparea lor în procesul de evoluţie absolut al regnului uman. De altminteri, intră în conflict direct prin karma lor cu JUSTIŢIA DIVINĂ. Asemenea lucruri nu pot la ora actuală să intervină pentru a schimba starea de lucruri, ceea ce a făcut "omul" numai el trebuie să corecteze, astfel însuşi acest articol determină şi va premedita în continuare prin asemenea decizii şi actualizări ale realităţii absolute, pentru evitarea unor consecinţe ce nu vor mai putea fi oprite.

Astfel, la ora actuală, majoritatea oamenilor sunt într-o ilegalitate ce determină trăirea corespunzătoare, cei care sunt împotriva Legii sunt determinaţi să-şi asume penitenţa, astfel că viaţa a devenit o închisoare absolută împotriva absolutului armonios. Ceea ce se petrece în Zona-Românească - şi mai ales prin activitatea Universităţii-ELTA - va determina asemenea măsuri şi reveniri la recunoaşterea cunoaşterii.

Alternativa există, dar şi cei care sunt împotriva ei menţinând o stare de lucruri fără nici un sens, nici ei nu mai cunosc Legea, şi e firesc să perpetueze o situaţie dramatică, necunoscând alta o consideră pe aceasta ca fiind realitate. Acum când se cunoaşte Legea, prin cele două manifestări, una ocultă şi cea biblică, încă nu se pot determina, nu-şi pot propune sensul acestora.

În articolul despre situaţia sănătăţii oamenilor publicat în acest număr, rezultă că sorgintea lipsei de sănătate se află într-o alimentaţie denaturată, toxică... De altfel, una din porunci se referă tocmai la alimentaţie, dar în varianta Bibliei moderne se spune doar: "nu ucide" ceea ce n-are nici un înţeles, ea fiind cenzurată prin scurtare, astfel că textul original spune: "Nu ucide mâncarea". Se ştie - şi asemenea lucruri se studiază la Universitatea-ELTA - că mâncarea nu există, fiind o substanţă, fiind în exterior, deci o manifestare, ceea ce ucidem fiind corpul-fizic, templul, fiindcă consecinţele sunt asupra lui şi nu asupra alimentelor. Biserica a avut un interes de genocid mondial ascunzând realitatea unei legi-cosmice, de altfel nici miile de preoţi nu sunt sănătoşi, tocmai în urma unei alimentaţii ca şi a celorlalţi oameni. Revenind la Zona-Românească, aici se produc primele recunoaşteri ale cunoaşterii adevărului: "Cunoaşteţi adevărul şi adevărul vă va elibera". Astfel că acest adevăr există, este ALTERNATIVA.

De ce totuşi atâţia intelectuali şi preoţi nu sunt în stare să perceapă o asemenea stare de "adevăr"? Este simplu, fiindcă starea de armonie din corpul-fizic este perturbată şi ei vor percepe numai perturbaţii pe care le vor lua ca realităţi; pare un cerc vicios din care nu se mai poate ieşi. Şi totuşi, alternativa are şi ea alternative, pas cu pas, cu răbdare suntem în stare să percepem cum o alimentaţie normală, naturală, va determina revenirea corpului-fizic la parametrii săi normali, cosmici, şi astfel reaprinde scânteia divină când omul îşi aduce aminte de responsabilitatea sa.

Menţinerea unor tradiţii şi plăceri care au deviat sensul alimentar a determinat şi un blocaj deosebit de dur prin care cei care au condiţii (bani, resurse materiale) nu vor accepta să-şi schimbe procesul alimentar, aceştia fiind în cel mai grav pericol, cum s-a mai spus: vor muri de foame mâncând. Tocmai de aceea săracii sau nevoiaşii vor fi mult mai atraşi de schimbarea alimentaţiei nebănuind că prin ea se vor trezi la viaţă, ieşind dintr-o aberantă supravieţuire.

În Zona-Românească sunt 7% oameni lucizi, în stare să mai perceapă o realitate care aparent ar fi împotriva realităţii obişnuite, numărul lor fiind aproximativ 1.400.040, cei care cunosc textele sfinte ştiu că cei aleşi sunt 144, este exact cifra de mai sus, desigur nu este vorba de 144 la propriu, fiind 1+4+4=9, cifra creaţiei, a devenirii prin evoluţie. Lor ne adresăm în aceste momente fiindcă ei la rândul lor vor reaprinde scânteia divină în ceilalţi, care sunt acum adormiţi.

Revenirea la Legalitate este şi "întoarcerea înainte", fiind şi misiunea acestui Apocalips.

Generarea de cărţi şi imagini apocaliptice din partea unora, aceştia nu bănuiesc cum prin preluarea lor de către cei naivi şi ignoranţi determină jocul perfect al manifestărilor apocaliptice şi de aici, aceştia care le-au sugerat vor spune că au avut dreptate. Sugestia determinând prin rezonanţă amplificarea proceselor mentale, acestea pot determina cutremure şi incendii, crime şi devastări de proporţii cosmice; tocmai de aceea atragem atenţia ca cei care sunt într-o asemenea nebunie liberă să-şi asume responsabilitatea actelor lor, de altfel nu vor scăpa de la Justiţia Divină prin karma lor nefericită...

Imposibilitatea tratării bolilor prin metodele actuale sau devenirea la un nivel de înţelepciune a oamenilor prin sistemul de învăţământ sunt şi vor sugruma tendinţa la fericire ca drept inalienabil al oricărei fiinţe care s-a încarnat. Dar ca un simplu şi sincer exemplu, majoritatea intelectualilor, nu mai vorbim despre preoţi; nu accepta Legea Încarnării, cu toate că nu-şi pot explica lipsa ei, alienarea religioasă sau cea intelectuală a adus proporţia fanatismului la dimensiuni groteşti. Generalizarea răului şi ignoranţei a determinat un succes al celor pesimişti şi dornici de a-i transforma pe oameni în sclavi la propriu. Numai că asemenea experienţe gratuite nu sunt posibile, aparentul lor succes determinând un conflict cu armonia-universală, astfel că-n Planul Fizic vor veni oameni şi mai ales acele entităţi responsabile ca Învăţători şi Înţelepţi cosmici care vor reactualiza realitatea.

În orice discuţie cu un intelectual m-am lovit de cele două aspecte, în primul rând era în afara Legităţii şi - în al doilea rând - bolnav.

Omul în Rarău

Dan Spulber

ligheane, lanterne, felinare.

Suntem adunaţi în jurul focului; ne privim miraţi. Suntem noi şi totuşi parcă suntem mai mult decât acum câteva ore. În ochi ard luminiţe care emană o căldură mai mare decât a focului. Suntem fericiţi! Ei da, oameni buni, suntem fericiţi! Am primit o probă, am învăţat împreună o lecţie a răului şi, aparent paradoxal, toţi vedem că e bine.

Veţi spune, cum, dar ce bine poate exista într-un incendiu?

Bineînţeles, un incendiu e un lucru dur, o lecţie dură. Dar noi am depăşit-o îmbrăţişând-o. Nimeni nu s-a ascuns, nimeni nu s-a agitat, nimeni nu s-a lamentat.

Binele s-a arătat mai târziu, când am realizat cât de uniţi suntem, când am văzut încă o dată că se poate, că omul are puterea de-a învinge orice rău şi că-l poate vedea chiar ca "pe un rău necesar", în sensul că e bine să poţi învăţa ceva din orice rău.

Iată că Planul Fizic poate fi văzut ca o şcoală, mereu avem ceva de învăţat, nimic nu trebuie să ne sperie. Putem învăţa şi relaxaţi, dacă conştientizăm că tot ce ni se întâmplă e numai spre folosul nostru, un folos subtil, dar primordial.

Pentru noi nu mai contează cine a provocat incendiul, nici ce intenţii a avut. A vrut să ne facă un rău şi ne-a făcut un mare bine...

De aceea, mulţumesc acelor ce ne-au dat această probă şi le mulţumesc că ne-au ajutat să învăţăm o lecţie a binelui şi a răului. Mulţumesc prietenilor nevăzuţi ce ne-au ajutat, căci ploaia a început abia noaptea târziu, parcă să ne arate cât suntem de oerotiţi; dacă mai şi ploua chiar ar fi fost "minunat"!

Şi, de ce nu? Să ne mulţumim fiecare fiecăruia şi lui însuşi, că am trecut această probă, că am mai învăţat o lecţie, că am mai făcut fiecare în parte şi toţi împreună, un mic pas spre acel adevăr minunat ce se numeşte OM!

Să mergem înainte prieteni, e bine!

26 august 1994, h Jupiter, Rarău IV

Să nu-ţi faci chip cioplit!

Duminică, ziua Soarelui sau a Sferelor cum foarte frumos spunea un prieten, oamenii merg azi la biserică, este cea de-a şaptea zi a săptămânii, a unui ciclu, o zi în care ne odihnim, oprim lucrul, manifestarea, pentru a ne putea judeca (fiecare pe el însuşi), în sensul de a privi consecinţele şi de a începe o nouă etapă atât în cunoaştere cât şi în manifestare.

Omul nu numai că a fost, este şi se va face permanent după chipul şi asemănarea Sa, şi dacă chipul Său este într-adevăr Lumină, este împotriva oricărui sens de a încerca să-l acoperi, să-l ignori, să-l ciopleşti.

Pentru noi, aici şi acum, Rarăul este un fel de "vacanţă a minţii", etapă în care ne retragem, ne detaşăm de lumesc, pentru a putea vedea mai bine lumea (manifestarea), este al patrulea Rarău, ceva legat de semnul constelaţiei Racului şi de casa a patra a cerului, deci verbul cosmic "a simţi". Cuvântul în sine "a simţi".

Un suferind, prin cronicizarea durerilor, nu mai bănuieşte că este lipsit de răbdare şi înţelegere, de iubire şi altruism, el fiind într-o permanentă apărare împotriva unui duşman necunoscut, nevăzut şi desigur orice idee sau identificare o percepe ca pe un duşman, şi n-ar fi numai acest aspect cât suferinţa lui cronicizată pentru a o suporta trebuie să o generalizeze, să o manifeste prin a-i obliga şi pe ceilalţi să şi-o însuşească ca mod de viaţă: iata egoismul şi iresponsabilitatea!

În asemenea condiţii nu se poate, devine şi periculos să nu-i acorzi dreptate, dar la ce bun când o asemenea fiinţă se consideră realistă şi-n stare de înţelegere a vieţii. Un exemplu tot atât de banal şi sintetic care se referă la credincioşi, aceştia prin denaturarea alimentelor nu bănuiesc că-l corectează pe Dumnezeu în care cred la modul aproape fanatic. În definitiv, prin cunoaşterea adevărului se ajunge la realităţi ironice, comice; tocmai de aceea surâsul pe care l-au "descoperit" cei din ELTA e tonifiant.

Un alt exemplu devorator şi paradoxal: este posibil ca un medic să se îmbolnăvească?! Desigur, vor spune mulţi. Ei bine, dacă un medic ajunge la o asemenea performanţă, în primul rând nu mai este medic, cât pacient, un bolnav, şi asta n-ar fi încă nimic, dar îşi contestă profesiunea de medic. Oare intelectualii şi mai ales cei de rasă cum sunt filosofii n-au avut timp de asemenea întrebări sau mai bine scris de asemenea consecinţe...

Nu numai că nu au avut timp dar în realitate toţi credincioşii îşi contestă propria credinţă, cum medicii sau profesorii, propriile domenii sociale de manifestare în viaţă; prin generalizarea acestora, nimeni nu se mai agaţă de ele, menajând drama umană.

Revenirea la Legalitate, încercare pe care şi Isus a determinat-o la vremea sa, ceea ce facem şi noi acum şi în definitiv acest aspect nu se poate reduce doar la o misiune în sine cât determinarea ei cu răbdare şi, desigur, cu multă ştiinţă ce va deveni în scurt timp CONŞTIINŢĂ.

Acest Apocalips transcede societatea umană de la o existenţă materialistă, ateistă, ignorantă, la una a OMULUI, a Cunoaşterii sau a Credinţei simple şi sincere, responsabile şi dinamice. Cei care nu se vor trezi îşi vor continua moartea prin moarte, vor reveni în Planul Fizic în condiţiile determinate de cele de mai sus şi, prin naivitatea lor, vor spune: "- Aşa este viaţa!". Aşa cum spun şi acum, neînţelegând că acceptă o viaţă fără sens, fără nici o limită împotriva realităţii de realizare.

Ceea ce facem este un act surprinzător, discuţiile cu asemenea intelectuali şi preoţi reducându-se la un joc nefast, la o stare fără nici un aspect responsabil, desigur că nu accentuăm asemenea dialoguri, în general ele reducându-se la a le acorda dreptate

Meditaţi încă o dată şi încă o dată: oare această viaţă de jale şi nefericire nu este cea dintr-o închisoare? Cum de ai ajuns acolo, ce ai făcut? Împotriva cui ai făcut acest rău de eşti condamnat ca un infractor?

fiindcă ei fiind lipsiţi de elementarele norme de sănătate şi luciditate n-are nici un rost să apărăm în faţa lor adevărul. Cei ce fac asemenea lucruri înseamnă că ascund ceva, au un interes. Ne vom baza pe o strategie cosmică prin care vom determina încetul cu încetul pe cei nevoiţi, cei care n-au încotro, să revendice şi să revină la asemenea parametri alimentari şi aceştia vor declanşa un proces ce se va propaga de la sine. Rămâne doar un aspect să derminăm o cât de câtă organizare în aşa fel încât să scurtăm asemenea producţii de infantilism academic, de ateism al credincioşilor care vor genera situaţii politice dintre cele mai războinice, stări ale unei societăţi formate din fiinţe bolnave, speriate şi stresate.

Ilegalitatea în care se trăieşte fiind şi un mod de existenţă în contradicţie cu dorinţele şi visurile omului, trebuiesc reconsiderate pentru a se evita consecinţe dintre cele mai nefaste, undeva şi menţinute de cei care prin durerile lor vor genera dureri în ceilalţi.

Consecinţele, amplificându-se, se ajunge la o situaţie inedită şi absolut necesară: "Tot răul spre bine", chiar dacă unii îşi vor freca mâinile speriindu-i pe oameni cu otrava bolnăvicioasă a Apocalipsului.

Cele câteva mii de Eltişti au demonstrat cât este de simplă şi mai ales eficientă revenirea la Legalitate prin preluarea lucidă şi responsabilă a unor norme fireşti şi absolut necesare unei vieţi sănătoase. Instrumentele făcând parte dintr-o imagine deosebită, folosindu-se SFÂNTA-TREIME, desigur nu cea clasică care este metaforizată şi alegorică, în orice proces (ştiinţific, politic, militar, medical...) se manifestă trei dimensiuni ce-i ajută să iasă din structurile rigide ale acestei civilizaţii care se reduce pe logica duală sau contemplativă, estetică, formală, generală. Lucrurile sunt simple doar prin depăşirea sau eliminarea complicatului în favoarea complexului. Revenirea la Legalitate fiind şi formând starea de spirit absolut prin care se vor anhila orice forme de filosofii sau religii, mai bine zis a consecinţelor determinate de asemenea stări sau instituţii. Cei care nu vor înţelege vor bate toba că suntem împotriva filosofiilor şi mai ales a religiilor, şi de aici am instaura un haos de nedescris, în definitiv c-am fi iresponsabili publicând asemenea lucruri. Iar un aspect prin care asemenea deştepţi nu respectă o Poruncă: "Nu ai voie să judeci", numai că la această formă porunca n-are absolut nici un sens, decât, desigur, estetic, contemplativ, originalul poruncii sună astfel: "N-ai voie să-i judeci pe ceilalţi ci numai pe tine", adică actele şi faptele tale... Desigur, asemenea

---

Omul în Rarău

se leagă şi începe cu acest SI (Luna), deci ceva care contactează un trecut, în măsura în care poate fi refăcut, readus la parametrii unui prezent, culoarea dominantă ar fi verde subtil, o culoare a vindecării, a feminităţii, a naturii în general. A simţi pe propria manifestare şi în propria cauzalitate Binele "şi" Răul, tema, contextul acestui studiu, acestei autocunoaşteri.

Astfel ajungem astăzi în situaţia de a interpreta această carte sfântă, Biblia, în măsura în care, a nu o interpreta, înţelege, aplica (mă refer la consecinţele propriei noastre credinţe), echivalează cu a o interpreta greşit, deci acum poate apare ca firesc să dezvăluim: nu ai voie să interpretezi un mesaj cosmic universal, cu mijloace senzoriale, lumeşti, de efect. Poate odată cu voi, mă întreb şi eu: "CE FACEM NOI AICI ÎN RARĂU?".

Se spune că "omul este schimbător ca vremea", eu spun că "vremea este schimbătoare ca omul", deci la o prima vedere, ne suportăm capriciile, îndoială, nehotărârea, oscilaţiile, prin toate aceste manifestări care ne înconjoară.

"Cunoaşteţi adevărul şi adevărul vă va elibera". Minunat, dar haideţi să vedem că "adevărul" înseamnă Bine şi Rău, ambele ca necesare polarităţi, că putem să-l cunoaştem dar ridicând ochii din pământ, cunoscând în primul rând adevărul despre minciună sau despre neadevăr. "Cunoaşte-te pe tine însuţi" şi în paralel, "Cunoaşteţi lucrurile din faţa voastră şi cele ascunse vi se vor dezvălui". Adevărul, o noţiune poate abstractă pentru unii, "eu însumi" de asemenea, dar "lucrurile din faţa noastră" cred că sună destul de clar: cunoaşte-te pe tine însuţi care eşti adevărul, prin ceea ce vezi, ce gândeşti, ce manifeşti. "Faţa" poate fi luată şi ca "chip" şi chipul fiind simbolul sulletului, al spiritului, mâinile, simbolul acţiunii, al faptelor, al dinamicii, din nou ajungem la cuvintele învăţătorului: "Dacă aveţi faţa şi mâinile curate, nu mai trebuie să vă spălaţi decât picioarele". Lucrurile care aparent ar părea ascunse, ezoterice, oculte, se referă la sacrul cunoaşterii lor, un secret inaccesibil celor secretoşi, enigmatici şi "cuminţi". Taina, măreţia, de asemenea dezvăluie sensul responsabilităţii, al cunoaşterii, al practicării unui adevăr.

Astfel ajungem şi la "Cina cea de taina", deci hrana sacră, şi fără să exagerez, este ceea ce facem noi aici zilnic la propriu prin aceste cursuri şi permanent la figurat, prin vieţuirea noastră continuă într-un prezent al cunoaşterii, al dinamicii, al acţiunii. "Cina" este şi ea o triadă care prin practică ni se dezvăluie în complexitatea ei în trei elemente care ar fi: mărturisirea (recunoaşterea faţă de sine), împărtăşirea (dăruirea mai departe a experienţei particulare de cunoaştere), şi cunoaşterea în sine ca aspect pragmatic de viaţă, de credinţă. Să ne aducem aminte că Cina cea de taină este simbolul dăruirii Cristice şi că toţi putem avea acces, dar nu ca actori sau spectatori, regizori sau eu mai ştiu ce atribute, ci ca oameni, că "trupul" care se frânge este cunoaşterea care ni se dezvăluie, desconspiră, că sângele care curge este viaţa, abundenţa şi nu drama sau risipa. A-i spune o vorba dulce unui suflet trist este o faptă bună cu toate că nu muţi munţii din loc, pe când a-i da un car cu pâine unui sătul, este un gest inutil.

lucruri pentru un ignorant şi bolnav nu pot fi înţelese fiindcă l-ar determina să sufere într-o direcţie neaşteptată care se numeşte orgoliu.

Consecinţele nu sunt realităţi, sunt numai etape ale realităţii, tocmai de aceea ne putem permite să afirmăm asemenea lucruri şi ca să fim în ton mai putem spune că bătrâneţe nu există, decât ca o consecinţă. Transformarea consecinţelor şi mai ales a celor nefaste în realitate determină deformarea şi ieşirea din joc ca o simplă jucărie, deja stricată. Mergând mai departe putem afirma că moarte nu există, fiind o consecinţă a unor procese biologice, şi totuşi spectacolul ei grotesc nu mai lasă loc de îndoială ci cât mai mult spaţiu ignoranţei.

Da, sunt afirmaţii care pot scoate din sărite pe orice deştept şi mai ales pe cel care prin orgoliul său nu va renunţa la o ignoranţă prin care s-a păcălit (de ce să recunosc?) cum adică să recunoască el că a greşit, că atâtea sute de ani de cercetări ale ştiinţei sunt absolut inutile? Nu numai Inutile cât prăpăstioase, aducând umanitatea la un nivel inuman. Desigur să nu exageăm, ştiinţa a avut un rol, numai că şi l-a depăşit neţinând cont de Legitatea Universală şi astfel la ora actuală a luat-o razna, nemaiştiind să redreseze situaţiile create.

Altfel, cum se explică faptul că singura, această revistă, a ajuns la asemenea posibilităţi, să determine cele necesare şi mai ales alternativa la starea de lucruri. Orgoliul social a determinat ca toate celelalte producţii ale mass-mediei să ţină isonul ignoranţei, accentuând şi mai grav starea de lucruri. Mulţi sau puţini, nu i-am numărat, văzând revista, caută mai întâi nume celebre, cine semnează, cine scrie, nevăzând pe nimeni dintre "muzeografii" autohtoni sau de aiurea, consideră că cei care semnează nu au nici o valoare. E o strategie a autoînşelării, pentru că nici Biblia nu are colegiu de redacţie şi nici autor, desigur mulţi vor spune că a fost dictată de Dumnezeu; simplu, nu? Orgoliul menajează ignoranţa şi aceasta, consecinţele nefaste la care s-a ajuns. Numai că menţinerea unor asemenea orgolii va determina ieşirea acestor entităţi la lumină, când renunţarea la orgoliu va fi mult mai cruntă decât a lui Toma când a strâns mâna lui Isus pe care îl credea altfel. Niciodată nu este prea târziu, dar şi când se exagerează o asemenea situaţie este deosebit de dramatic. Se ajunge la situaţii nu numai aberante dar şi neobişnuite cu viaţa, cu fiinţa umană. Spre exemplu: ştiu părinţii că-şi ucid copii prin alimentaţie şi dogmatismul educaţiei? De altfel, şi ei au fost copii şi au păţit la fel, nu le rămâne decât ca foştii copii să se răzbune pe ceilalţi copii şi jocul mizerabil al ignoranţei şi orgoliului continuă nesfidat de nimeni. Astfel că ilegalitatea tronează în închisoarea de altfel liberă, te poţi plimba, dormi, mânca, vor mai exista şi închisori în această închisoare - este desigur excepţia care confirmă regula.

Acum, spre finalul acestui articol, noi nu cerem nimic, fiindcă omul are totul, prezentăm numai o imagine, un rechizitoriu, o altă înfăţişare a realităţii actuale. Poate dând de gândit şi mai bine scris de meditat, va determina ici-colo câte o luminiţă, şi cine intuieşte despre ce poate fi la mijloc îi putem spune că şi-a descoperit CALEA. Nu dăm nici un sfat, ar fi inoportun, fiindcă în mod special ne-am adresat filosofilor, oamenilor de ştiinţă şi preoţilor, nu într-un sens de condamnare şi opoziţie. Îi putem asigura că viaţa cosmică merge înainte, va trece peste asemenea epoci de glorie a orgoliilor, peste ilegalitatea unei civilizaţii, consecinţele vor determina revenirea, recunoaşterea, reluarea, refacerea... în nici un caz revoluţia!

Nostim cum oamenii se joacă ca jucării, nebănuind regulile jocului; de aici reieşind nimic şi vid, doar o încarnare ratată din start. Vor reveni până când îşi vor da seama că lucrurile sunt atât de simple, determinate de sinceritate şi responsabilitate şi nu de guverne şi instituţii, de mofturile celor deştepţi şi care se cam plictisesc în Planul Fizic. Şi de ce nu? Putem aduce încă o afirmaţie, cel puţin ca distracţie, într-un asemenea articol: toţi bărbaţii, după 30-35 de ani, sunt terminaţi. Atât de devitalizaţi, forme, ambalaje, nefericiţi şi obosiţi, plictisiţi şi mai ales neînţelegând de unde provine o asemenea îmbătrânire a vieţii lor. Desigur, când au citit în Biblie (în Geneză) aventura şarpelui cu Eva şi apoi pomul cunoaşterii cu acel fruct oprit, nu numai că nu au înţeles nimic, dar au acceptat metaforele şi alegoriile şi astfel viaţa lor a devenit nu numai inutilă, cât plină de grozăviile impotenţei.

A nu avea curajul să spui adevărul automat eşti complice la drama umană. Necunoscându-se adevărul nu ai cum să-l determini în spuse sau implicări. Şi totuşi, în acest articol există acest adevăr pe care-l spunem, iar revenirea la Legalitate, cel puţin urmărind această revistă în ritmicitatea ei, încetul cu încetul se poate trezi, se poate ajunge la cea de-a doua naştere.

Meditaţi încă o dată şi încă o dată: oare această viaţă de jale şi nefericire nu este cea dintr-o închisoare? Cum de ai ajuns acolo, ce rău ai făcut? Împotriva cui ai făcut acest rău de eşti condamnat ca un infractor? Cine va recunoaşte va ajunge la cunoaştere şi astfel va descoperi că nu există nici o închisoare ci chiar minunata viaţă creată de tine pentru tine.

Va trebui, prietene, să-ţi apleci gândurile spre definiri sincere şi simple: ce este Dumnezeu? Ce este Gravitaţia? Ce este viaţa? Ce eşti tu? Şi mai ales, dacă ştii cine eşti, de unde vii, unde te afli şi încotro mergi...

Te asigur că vei ajunge numai să ceri şi ţi se va da. Cristul din tine şi nu cel de pe cruce îţi va alina durerile, îţi va da să bei din izvorul luminii şi niciodată nu-ţi va mai fi sete! Şi atunci vei ajunge un credincios sincer şi devotat ţie şi fraţilor tăi, vei descoperi şi apoi vei mai avea un pas până la Creaţie, când te vei recunoaşte în cel care a făcut şi a desfăcut, vei surâde şi vei uita visul întunericului şi sălbăticiei, vei reveni la Tatăl în care te vei recunoaşte şi vei surâde cu lacrimi de lumină, de iubire şi pace.

Solteris!

22 august 1994, h Saturn, Rarău IV

Omul în Rarău

Aici, pe acest Munte Sacru, Rarău, omul este prezent, permanent, aşa că nimeni nu poate pierde sau lipsi. Aici, "creştem şi ne înmulţim", dar nu la propriu, creştem încolţind în noi acea sămânţă a lui Crist, ieşind cu capul la lumină, ne înmulţim trezind în noi acele calităţi latente şi ca să completăm triada ne "stăpânim". Îmi aduc aminte de acea situaţie în care cineva ne dă o afirmaţie, neoferindu-ne argumente i le cerem, şi dacă nici atunci, îi spunem: "...mă rog!". Deci a fi, a crede, a cunoaşte, nu înseamnă numai a bate, a căuta, a cere, cât a-ţi deschide, a te regăsi, a-ţi dărui!

Bunul simţ, acel "şi" între Bine şi Rău (binele fiind misticismul, credinţa nejustificată, iresponsabilă, răul fiind ateismul, prostia, ignoranţa) se dobândeşte prin autoeducaţie, constă în gesturi şi atitudini originale, în dorinţa şi datoria de a trăi, de a experimenta aceste adevăruri. Suntem Fiii Tatălui Ceresc şi ai Mamei Pământeşti, deci pe lângă garanţia purităţii corpului cauzal şi a corpului fizic, noi trebuie să o asigurăm şi pe cea a manifestărilor acestora. Cămaşa dintr-un singur fir a lui Isus ne aşteaptă pe fiecare, este firul unic şi continuu al vieţii, al cunoaşterii, viaţa ce străbate Maya, iluzia, pentru a-şi forma, clădi acea familie cosmică universală, într-o casă care este cea a omului, a monadei cosmice Yin şi Yang, fiind siguri de această dată că singura "adresă" a lui Crist ar putea fi "noi înşine".

Ceea ce există nu poate dispare, este etern, vor dispare instituţiile, ierarhiile, dar nu la modul tragic, dramatic, ceea ce va dispare este ceea ce nu există şi nu va exista niciodată ca adevăr absolut. Cele trei zile de întuneric pe care le chemăm atât (şi care ne dau de gol), vor fi pentru cei care depind de o lumină, de o lume, de nişte adevăruri exterioare, nefuncţionale, pentru cei care merită, care sunt, care gândesc acest întuneric. Măcar dacă spuneam şi noi două zile, dar ceva am intuit, pentru că triada ne va salva din nou de data aceasta, şi ca să nu-i dezamăgim pe cei care au lansat aceste bombe, ar putea fi ceva dar ar suna cam aşa: vor fi, sunt trei etape în care omul va învăţa, îşi va readuce aminte de propria lumină, lume interioară, şi ca orice triadă sau "sfântă treime", o simultaneitate, în concluzie cea de-a doua naştere, iluminarea, trezirea sau putem să-i spunem cum vrem.

O să spunem: "Bine, bine (numai de ar fi aşa), cu hrana vie mai merge dar cu alimentaţia de gradul doi nu îl corectăm pe Dumnezeu?". Nu îl (ne) corectăm pentru că nu denaturăm acel produs, îl transformăm, îl "înmulţim" la propriu şi mai ales la figurat, îi amplificăm acele calităţi.

Ceea ce este etern ca simbol al Mărului (mă refer la pom) nu este mărul ci sămânţa acestuia, care are în ea germenele, principiul, eternitatea. Ca o parabola actuală, socială, putem spune că păcatul "originar" pe care îl facem şi acum constă în faptul că muşcând din acest măr aruncăm acea sămânţă care conţine în ea viaţa, pur şi simplu ne batem joc. Vrem să ne întoarcem la origini dar înainte, cum s-a mai spus, origini prezente, viabile, actuale, credinţa paralelă, simultană cu progresul, cu schimbarea, cu pragmatismul.

Chiar dacă călăuza merge înainte, este doar un fapt

Viorel Oacheşu

Terapia infirmităţilor prostiei (V)

" Slugărnicia şi familiarităţile "

Credeţi frumosul şi frumosul se va manifesta, credeţi cu sensul de a cunoaşte frumosul din fiecare şi el se manifestă, recunoaşteţi puritatea din fiecare şi ea se va manifesta ca sănătate, bogăţie şi pace. CURAJ.

Slăbiciunea mentală, blocajul mental, lipsa forţei mentale, termeni cu care am început să ne obişnuim în contextul analizelor din revistă, ar putea să ne sperie dacă rămânem la suprafaţa mesajului fără să pătrundem dincolo de forma exprimării.

Slăbiciunea mentală e o consecinţă a lipsei de profunzime a percepţiilor noastre despre ceea ce suntem şi ceea ce ne înconjoară, o consecinţă a faptelor noastre, a necunoaşterii lor, a lipsei constienţei de creatori şi a responsabilităţii propriilor creaţii. Firesc când, astăzi, omul nu realizează că fiecare gând, fiecare cuvânt şi fiecare faptă este o creaţie a lui, când creaţia ca termen, concept, a ajuns apanajul unor farsori care au înlocuit creaţia cu efectul creaţiei ca mijloc de a ieşi în evidenţă şi de a-şi asigura supremaţia asupra celorlalţi, printr-o originalitate cu orice preţ, preţ pe care, spre marea lor mirare şi neînţelegere îl plătesc ei înşişi.

Slăbiciunea mentală este un efect pe care, prin trezire la propria realitate, îl putem anula, fiind generată tot de noi înşine prin lipsa de atenţie şi conştienţă, prin lipsa de cunoaştere a propriilor creaţii şi acceptarea unui comportament reactiv, de copiere sau originalitate forţată. Acestea sunt manifestările "curente ale blocajului mental".

Pentru a ne apropia de adevăr e necesar să ne detaşăm de teorii şi să ne apropiem de fapte. De cele mai multe ori, faptele sunt interpretate prin prisma intereselor şi meschinăriilor comune dorinţelor de evidenţiere, de afirmare a propriului egoism. Sinceritatea ne salvează întotdeauna din această capcană deliberată şi demolatoare a concepţiilor civilizaţiei de astăzi.

Astăzi omul joacă rolul aşa numitului "învingător", printr-un copilăresc complex de superioritate afişată, care nu mai păcăleşte pe nimeni, nici măcar pe el însuşi, recunoscând în aceste manifestări ascunse teama şi complexul inferiorităţii. Indiferent de statutul social (profesor doctor, docent sau simplu cetăţean), într-o gesticulaţie aprinsă sau condescendentă se străduieşte să-şi disimuleze complexele într-un spectacol grotesc al SLĂBICIUNII. Propriile manifestări ne dau de gol.

Slăbiciunea ca manifestare a unui mental inerţial şi reactiv o descoperim cu toţii în manifestările noastre de slugărnicie (mascată sau nu) şi-n familiarităţile pe care ni le permitem. Apare aici o alăturare neaşteptată între slugărnicie şi familiarităţi, dar de fapt nu ne trebuie mare deşteptăciune să descoperim că este unul şi acelaşi lucru, sau una şi aceeaşi vibraţie emoţională, chiar dacă faţada este diferită.

Familiarităţile sunt haine ale aceleiaşi slugărnicii, dar ca apanaj al menajării ipocriziei "intelectualilor" sau potentaţilor de conjunctură. Slugărnicia, ca manifestare a slăbiciunii, se ascunde întotdeauna în spatele unor "familiarisme" forţate sau violente. Familiarismele forţate ascund slăbiciunea în relaţiile cu "mai marii", iar familiarismele violente manifestă slăbiciunea în relaţiile cu "mai micii".

Familiarităţile în spatele cărora ne ascundem slăbiciunile egoismelor şi interesele lor, sunt manifestări fireşti astăzi, reprimând cu perfidie şi persuasiune adevărata prietenie. Prietenia, ca relaţie de colaborare şi reciprocitate, de respect absolut şi necondiţionat, este astăzi înlocuită cu familiarităţile intereselor de grup (mare sau mic), de "relaţie".

Slugărnicia orgoliosului exprimată în condescendenţa şi seriozitatea "intereselor majore", manipulate în sensul abaterii atenţiei interlocutorilor de la propriile incompetenţe, nu mai păcăleşte pe nimeni, nici chiar pe cei care le manifestă. Această slugarnicie, ascunsă în spatele detaşării forţate, menite să acopere lipsa unei implicări sincere şi dezinteresate, este arma ipocritului, argumentul încăpăţânării sale în ipocrizie. Slăbiciunea mentală se ascunde în spatele faţadei unei puteri raţionale speculative, bombastice şi non-argumentative. Agitaţia spectaculoasă, moralitatea declamatorie, drama suferinţei ipocriziei şi minciunii, toate se demască în spatele familiarităţilor de care astăzi nu se mai fereşte nimeni, aşa de obişnuite şi la modă au devenit, familiarităţile colectivismelor partinice, naţionale, a comunismului individual sau instituţional, care încearcă să mai salveze din aparenţe.

În relaţiile intime, cu cei apropiaţi, dispare faţada amabilităţii, este înlocuită cu violenţa slăbiciunii, dacă tot este dependent prin certificate şi carnete de membru, buletine de apartenenţă, de ce să mai respectăm. Jocul din societate de-a moralitatea nu-şi mai găseşte sensul faţă de cei mici, dependenţi, nu se câştigă nimic, în familie se consumă, întreţine, de dragul faţadei familiei bineînţeles cheltuim, faţă de membrii colectivei respective de ce să mai jucăm rolul atenţiei permanente, al respectului, al bunei cuviinţe, în sfârşit ne putem arăta aşa cum suntem.

Familiarităţile de orice fel şi la orice nivel nu iartă pe nimeni, nimeni nu scapă de această demascare a slăbiciunii mentale şi inconsecvenţei. Ne putem întreba cum este în realitate un om, aşa cum se străduie să pară în societate, la televizor, la spectacol,

---

estetic, fizic, funcţionalitatea constă în faptul că ei merg împreună pe cale, ea deschide doar drumul şi când calea e deschisă ştim cu toţii că se retrage înapoi, pe urme. "Cei din urmă vor fi cei dintâi", "cei dintâi vor fi cei de pe urmă", mai departe, fără cuvinte...

Şi dacă tu, omule, prietene care citeşti această revistă, o faci cu "ochi de copil", învaţă din experienţa aproapelui tău, care unul este prin acest TOT, care tu însuţi eşti, mărturiseşte-te (regăseşte-te prin individualizare, prin Jurnal), împărtăşeşte şi fraţilor tăi din experienţa, din cunoaşterea ta, pentru ca împreună să mergem înainte, să credem, să cunoaştem, să fim.

21 august 1994, h Lunii, Rarău IV

Camelia Udrescu

Dezvăluire (II)

Să ne întrebăm: câte costume de haine avem în şifonier? Câte din ele purtăm curent? Şi de ce le ţinem atâta vreme nefolosite?

Pentru ocazii, ne putem răspunde mântuiţi. Dar ocazia, bucuria, trebuie să fim noi înşine atunci când apărem undeva. E suficient să fii curat, îngrijit, decent (fără tradiţionalisme - fiecare să se manifeste conform cu felul său de-a fi), fără să bruscheze privirea, să frângă auzul prin vorbe zgomotoase. E suficient să fii om, în aceleaşi haine uneori, dar de care nici un alt om nu se va simţi plictisit sau enervat. Pentru că aşa ceva nu există, nu-i aşa?

Omul în Rarău

Iar în privinţa alimentaţiei avem iarăşi multe de învăţat. Cui nu i-a fost vreodată foame? Dar foame năpraznică. Cine se mai controlează atunci cum, cât şi în ce fel mănâncă? Puţini. Dar de ce ne este foame? Adesea pentru că ne-am obişnuit să ne fie şi facem din acestă nevoie, devenită defect, un ritual pantagruelic. Am rafinat produsele experienţei noastre gastronomice atât de mult că nici nu mai ştim ce mâncăm. Şi adesea lucruri de care nu avem nevoie. Mai ales cele din magazine, care (majoritatea) prin prelucrare îşi pierd orice vitalitate. Şi câte reziduuri în procesul nostru de preparare nu producem? Atât de multe, mai ales când folosim focul, că înseşi bucatele în forma lor finală sunt tot un reziduu. Coşurile de gunoi sunt grele, neîncăpătoare pentru tot ce ajungem să punem în ele. Starea de spiritualitate a unui om, a unei familii, se poate citi, surprinzător, şi din conţinutul lăzii lui cu lucruri bune de aruncat. Pe cât de simplă, nepoluantă este, pe atât nivelul lui de elevaţie spirituală este mai înalt (cu cât spiritul e mai înalt, mai evoluat, cu atât fizicul, materia, devine mai insignifiantă). Şi acum să ne întrebăm: câţi din noi pot sta cu cutia de "resturi" în casă? Producem prea multe toxine. Şi nu numai în alimentaţie, industrie, ci şi cu gândurile noastre. Viaţa este (pentru că ne-am făcut-o) grea, de acord. Am ajuns aici şi ce facem, continuăm tot astfel? Este produsul nostru. Să încercăm mai bine să înţelegem toate acestea şi să facem ceea ce depinde strict de noi. Când toţi vom adopta această atitudine vom vedea abia atunci că nimic nu a fost zadarnic.

etalându-şi faţada avuţiei sau deşteptăciunii, împlinirii sau neînţelegerii de către ceilalţi? Cât de bine "crescut" este putem realiza din modul în care se poartă cu necunoscuţii, cu "sexul opus" necunoscut şi arătos - sau din felul cum se comportă cu cei apropiaţi, cu cei obligaţi lui într-un fel sau altul, cu prietenii?

SLĂBICIUNEA şi-a creat un cortegiu vast de haine bine garnisite cu justificările tradiţiilor şi-ale ipocriziilor tradiţionale. Una din aceste ascunzişuri sau haine ale slăbiciunii este cea a intelectualismului. Intelectualul refulat, în ambiţia de a complexa cu orice preţ pe cei ce vin în contact cu el, de a-şi etala "depozitele conceptuale" învechite cu cât mai pe neînţeles cu atât mai bine, (vina este a incultului, nu a sa), el n-are de comunicat ceva util, el trebuie să-şi argumenteze propria deşteptăciune.

Această criză a intelectualului de astăzi, epuizat de slăbiciunea propriei ipocrizii, permanent revendicativ, neînţeles şi superior, are consecinţe grave asupra civilizaţiei umane, acaparând mijloacele de mass-media pentru a-şi etala superioritatea în care nici el nu mai crede. Lipsa mesajului sincer, direct, funcţional, creator, lipsa de cunoaştere a vieţii reale, lamentări perpetue, justificările neputinţei, complicaţia lipsei, ironia macabră, se ascunde în spatele formelor poleite ale cuvintelor frumoase, ale sensibilităţilor sterile, ale lamentărilor estetice, gramaticale, stilistice. Simplitatea şi funcţionalul, toleranţa sincerităţii, bunul simţ, sunt înlocuite cu spectaculosul şi inutilul, cu obscenul nu de puţine ori.

Blocajul mental trebuie descoperit, cunoscut, demascat în formele sale de manifestare, iar soluţiile depăşirii lui există în însăşi recunoaşterea lui. Nu acuzăm omul, indiferent de manifestările sale, nici nu poate să aibă altele din moment ce i se aplică blocajul mental, s-a obişnuit cu el, nu-l mai "vede", nu-l mai "aude". Ascuns bine de teama recunoaşterii propriilor insatisfacţii intime, într-o lume în care sinceritatea este o " floare rară" (dacă nu ar fi aşa nu ne-am mai ocupa de defectele altora, ci de cele ale propriilor manifestări), omul rămâne deocamdată un deziderat, neatins încă, acoperit de grămada de atribute şi calificări, de povara colectivismelor în care răspunderea se diluează, spiritul de turmă ne acoperă propria individualitate, oferindu-ne sclavia slabiciunii mentale, a inerţiei şi reactivului comportament animalic. Recunoaştem cu toţii obişnuinţa justificărilor, niciodată nu ne recunoaştem erorile, le justificăm, deşi în recunoaşterea erorilor propriilor fapte există o reală tărie, curaj, responsabilitate. Ne încăpăţânăm împotriva tuturor să ne menţinem poziţiile câştigate, simptom clar al laşităţii şi slăbiciunii.

După cum observăm, analiza porneşte de la un efect - SLĂBICIUNEA MENTALĂ - consecinţele acestui efect sunt defectele mentalităţilor, concepţiilor atât de comune unui comportament social civilizat de astăzi. Tot aşa ne putem pierde în defecte şi efecte, dar ceea ce ne interesează sunt cauzele şi nu doar de dragul lor ci de dragul soluţiilor pe care le putem experimenta şi restructura continuu, soluţii pe care le dorim funcţionale desprinderii din structurile sclavagismului modern conceptual.

Aceste soluţii nu pot fi decât individuale, la nivelul entităţii, ale sale. Cunoaşterea determină autocunoaşterea, conştiinţa de Sine. Aceste soluţii, atât la nivel particular cât şi la nivelul trăirii în colectiv, sunt experimentate, testate şi dinamic perfecţionate, în ceea ce se cheamă ELTA.

Omul doreşte "reţete" miraculoase, miracole, ajutor din cer, fără să realizeze că ajutând leneşul încurajezi lenevia. Este paradoxal cum funcţionează blocajul mental în această inconştienţă a egoismului în care omul nu realizează nici măcar ce cere, ce aşteaptă, ce doreşte, şi cu toate acestea, permanent primeşte ce cere, dar nu-şi recunoaşte nici propriile dorinţe, cereri.

Cerând ajutor, te recunoşti neputincios şi această recunoaştere subtilă se manifestă prin neputinţa celui care cere. Limbajul comunicării cu divinitatea, cu viul, cu esenţa, cu prezenţa, cu realitatea, şi toate cuvintele n-ar putea numi... cu totul ce este, Esenţa unică din fiecare manifestare, cu Crist, n-are nimic cu vorbăria ipocrită, cu fandoseala justificărilor, este un limbaj universal, absolut, este limbajul Legii universale, a legilor Kybalionului, tablelor lui Moise, limbajul conştienţei de sine. Pentru a descoperi ceea ce numai fiecare poate descoperi este nevoie de fiecare, dincolo de ierarhiile prostiei, ipocriziei şi sadismului monotoniei cotidiene.

Acest limbaj este al celor puri, adică cunoscători, adică credincioşi la propriu nu de faţadă. Acest limbaj se învaţă, se oferă învăţării, ceea ce putem face este să învăţăm să învăţăm, ceea ce facem împreună.

Când învăţăm ceea ce este alimentaţia, informaţia, sexul, să vorbim frumos, să gesticulăm frumos, să devenim reali, pragmatici, funcţionali, vii, atunci limbajul nostru cu noi înşine se descoperă de la sine, învăţarea nu presupune tehnici ciudate şi spectaculoase, eforturi gratuite şi epuizante, ci pur şi simplu firesc, bun simţ, normalitate, este simplu, dar sincer recunoaştem aceste rare păsări, toate alungate de ifosele la modă, de spectacolul ignoranţei zornăitoare şi furioase, ale societăţii de consum (nu de creaţie) a vieţii. Omul astăzi prin conceptele lui despre el însuşi a ajuns o copie grotească a ceea ce este menit să fie. Nimic nu este pierdut, ne trebuie, ca să recâştigăm totul, sinceritate, bun simţ, curaj, răbdare, deşi mă repet, da, este aşa de simplu, credeţi frumosul şi frumosul se va manifesta, credeţi cu sensul de cunoaşteţi frumosul din fiecare şi el se manifestă, recunoaşteţi puritatea din fiecare şi ea se va manifesta ca sănătate, bogăţie şi pace. CURAJ.

Priviţi în străfundul sufletului fiecăruia dintre voi, experimentaţi, cunoaşteţi, înfăptuiţi, ce găsiţi acolo, nu vă veţi plictisi niciodată. Fiecare este cercetătorul propriei vieţi, cunoaşteţi viaţa şi manifestările ei prin voi-noi, faceţi corelaţii, sinteze, observaţi obişnuitul, descoperiţi-l, scoateţi-l la lumină, este o aventură fantastică care vă aşteaptă; succes!

Omul în Rarău

Este uşor să ne încruntăm, enervăm, şi să trimitem in ether un gând răutăcios,o vibraţie joasă. Se va răsfrânge indirect, prin reacţie, tot asupra noastră. Pentru că şi gândurile poluează, oameni buni, iar toate acestea adunate nasc o stare de stres prin vibraţii joase, grosiere, sugestii negative, emoţii generate de teamă, suspiciune, neîncredere. Dacă vrem să schimbăm ceva, trebuie să începem cu noi: să avem gânduri mai bune pentru cei din jurul nostru (cât ne ajută că ne enervăm? - nici măcar nu putem spune că ne-am descărcat, dimpotrivă, ne încărcăm negativ şi asta o răsfrângem asupra acelora care stau cel mai aproape de noi: adesea dragi, adesea nevinovaţi).

Să încercăm să lăsăm urme mai puţin adânci şi mai puţin dureroase asupra mediului pe care şi aşa îl devorăm când ne alimentăm, când respirăm. Şi să încercăm să înţelegem măcar că sistemul de funcţionare al societăţii este depăşit prin efectele negative pe care le manifestă.

Aici în Rarău, într-o tabără în care până în primele zece zile s-au aflat mai mult de două sute de entităţi, s-a incercat acest nou mod de viaţă. Administraţia rezervaţiei (de care ţine şi poiana unde Elta şi-a fixat tabăra) a rămas plăcut surprinsă de curăţenia taberei. La nu mai mult de jumătate de kilometru unde a fost camping, locul arăta jalnic. Adevărul este că, fiecare cort de eltist (aspirant la dimensiunea de OM) a avut o pungă unde se puneau reziduurile: coji, sâmburi de fructe, hârtii, resturi de ţigări ce se incinerau seara la un foc de crengi uscate. Fiecare a avut grijă să lase cât mai puţine urme ale trecerii sale prin spaţiul mărginit de brazi.

Aici în Rarău, nu s-a mâncat aproape nimic trecut prin foc (uneori, cineva, mai recent trecut la hrana vie, suferea nostalgic după mămăliguţă), în schimb s-au inventat reţete nu numai gustoase, dar şi consistente. E o bucurie să poţi alcătui noi şi noi meniuri din elemente vii la care nici nu te-ai fi gândit înainte că s-ar putea combina (toate vor alcătui o carte de bucate din produse vii, născută aici, în Rarău). Hrana vie poluează infinit mai puţin decât sosurile, rântaşurile, prăjelile etc. Şi toţi lumea s-a simţit foarte bine fizic şi spiritual.

Aici în Rarău s-a experimentat Omul şi s-a văzut că el nu are nevoie de acel confort sufocant, otrăvitor, fără de care era obişnuit să nu poată concepe viaţa. Nu am avut nevoie nici de pastă de dinţi, nici de săpunuri sau spray-uri. Unii dintre cei care soseau proaspăt din acele centre urbane mai păstrau acele odoruri chimice la care renunţau după o zi de Rarău, intrând într-o altă dimensiune a curăţeniei, mult mai firească (observând că în Rarău nu prea te murdăreşti) şi asta datorită alimentaţiei naturale şi a mentalului armonizat cu mediul exterior (sublimul ether al Rarăului) şi mediul interior. Şi ce mi se pare destul de important este că nu am făcut din natură o ladă de gunoi (pentru că pe toţi ne doare când vedem urme ale "civilizaţiei" turistice într-un loc călcat cândva doar de păstori şi animale).

Aici în Rarău am urmat o şcoală ale cărei examene interioare le-am trecut pentru că natura ne-a ajutat. Ea fiind curată, noi menţinând-o aşa, ne-a păstrat curaţi în continuare. Proiectând posibilele consecinţe ne-am dat seama ce ar fi însemnat ca în patruzeci de zile de Rarău

Ştefan Graur

Ştiinţă sau conştiinţă

Suntem în culmea unui munte, RARĂU, deasupra manifestărilor din acest Plan Fizic pentru a ne privi propriile fapte, adică pe noi înşine, puşi în faţă cu un mediu neutru, natural, normal.

Era nevoie de această înălţare în mediul formal pentru că omul percepe realitatea prin senzorial, crezând doar în ceea ce vede, pipăie, percepe cu simţurile fizice, absolutizând într-atât materia încât a dogmatizat-o negând astfel propriile percepţii interioare, rigidizând şi întârziind totul prin această prismă strict materialistă.

Efectul... ? Deşi simte că e ceva dincolo de toate acestea - de materie - că simţurile lui au ceva în plus, alte informa-ţii, mai colorate, mai optimiste, mai originale, constructive, preferă totuşi din comoditate şi lipsa curajului, să tot amâne cercetarea lor aducându-le la justificarea definitivă de poveşti, halucinaţii; dar îi aparţin.

Astfel că ceea ce omul ştie şi recunoaşte despre sine e doar materia transformată în ideologie, în cult, în studii şi analize, statistici şi inventare, toate bazate pe forme, pe exterior, suprafeţe, utilitatea devenind formală, exterioară, de suprafaţă, la fel şi sensul dat vieţii, deşi el trăieşte esenţial, în interior, pe interfaţă, în acel chip intim pur particular.

Reiese de aici o primă contradicţie prin faptul că deşi e conştient de felul în care i-ar fi mai bine, evită sau întârzie să facă ceea ce îi dictează conştiinţa proprie - apelând mai sigur la ştiinţă, la trucuri şi şmecherii, sensuri formale, de suprafaţă. De ce? Ştiinţa i se prezintă vastă, cât cuprinde această planetă, i se bate toaca mereu cu tot ce a realizat (... chiar totul... ?), şi privind, conştiinţa lui e ca un grăunte, de muştar, de grâu, de... , în esenţă cât o să-mânţă adică doar de formă, de exemplu. Privind la faptele lui anterioare argumentate printr-o educa-ţie ştiinţifică - materialistă - şi prea puţin de propria conştiinţă, din intuiţiile lui, din acele porniri interioare percepute doar ca impuls intim de a încerca aşa cum simte, cu riscul de a reuşi sau chiar de a greşi, cu acel sentiment pe care îl confundăm cu un fler misterios, cu inspiraţia.

De puţine ori se apelează la asemenea gesturi argument fiind doar frica cu care omul a fost pisat la cap sau la suflet atâtea vremuri de către "religie", încât conştiinţa lui a ajuns o undă, o dogmă a fricii de greşeală, de păcat, de Dumnezeu, de Bau-Bau, de orice.

Ce-i de fapt ştiinţa decât o constatare, la un moment dat, un instantaneu, o înregistrare, o memorare, trecere în revistă , con-statare, iar con-ştiinţa e transformarea permanentă a ei - a ştiinţei - (care acum studiază formele), se confundă cu bunul simţ. E studiul, atenţia, activitatea permanentă asupra a ceea ce urmează - continuu, o formă de a cunoaşte dinamica bazată pe faptul că totul se transformă, trăieşte, e o reflectare a vieţii universale.

Acest univers de unde pleacă de fapt? Oare nu tot de la noi, de la cel ce-i percepe manifestările cuprinzându-ne şi pe noi în sine? Oare omul cel ce percepe, influenţează prin acţiunea lui acest univers, acţiunea lui fiind de fapt o reacţiune la ceea ce percepe, începând mereu prin a experimenta ceea ce-i inspiră senzorii. Percepţia, iniţial, e primară, dar prin exersarea atenţiei devine clar percepţie. Influenţa ce o determină a-re apoi urmări, efecte, consecinţe, reacţia lui la exterior determinând răspunsul mediului, Universului. Viaţa fiind continuă, acţiunile noastre de asemenea, reacţiile Universului la fel.

Conştiinţa transpare ca fiind în armonie, ţinând în mod egal şi la cercetător şi la obiectul ei, în cazul nostru mediul, viaţa, iar ştiinţa trage mai mult de partea cercetătorului. Cunoaşterea fără descoperirea unui sens al ei, eventual un consum (reacţie primitivă) e pierdere de vreme, iar creaţia, reacţia pozitivă asupra obiectului de cunoscut devine conştiinţă.

De multe ori ne punem întrebarea: oare mai există aşa ceva, foloseşte ea la ceva? Şi intuim acel răspuns dat de exemplele din filmul vieţii fiecăruia când deşi fără a ne gândi prea mult am reuşit să facem să zâmbească lângă noi un suflet dezamăgit, cu un gest poate minor dar pornit din suflet, cu acea undă a dorinţei de a repara situaţia, atrăgând atenţia cu un mic nimic, cu un fleac fără dimensiuni, orientându-i sufletul în altă parte

---

Mihaela Popescu

Omul în Rarău

fiecare dintre noi, cele cinci sute de entităţi care au trăit mai mult sau mai puţin în tabăra Elta, să fi atentat la puritatea naturii. Astfel am descoperit că apa, puternic mineralizată, nu numai că spală greu săpunul, dar nici nu ajută foarte mult împreună la curăţatul lucrurilor. Soluţia? Spălatul ţesăturii, simplu, cu apă rece şi totul este în regulă.

În Rarău a fi Om este o aspiraţie la care ajungi trecând tot felul de probe, multe insesizabile: alimentaţia, vorbitul, gesturile, igiena, prietenia, loialitatea, altruismul, tăcerea etc. În Rarău, cei care încearcă să materilizeze acestă aspiraţie capătă o atitudine faţă de tot ce îi înconjoară, faţă de ei înşişi. În Rarău, am învăţat un pic mai bine, un pic mai mult, ce înseamnă să fii OM.

3 august 1993, Rarău III

Mihaela Popescu

Scrisoare către fraţii mei

Sânt, acum şi aici, în Rarău, în pădure, sub un brad, lângă tabără. Plouă. Găsesc acest loc liniştit, cu vibraţii înalte. Sub mine pădure, în jur pădure, deasupra cerul. Între mine şi cer, între Rarău şi cer, norii din care picură liniştit apa purificării.

Atâta frumuseţe, atâta puritate în mijlocul naturii (sălbatice, ar spune unii) libere, divine (spun eu).

Înconjurată de atâta armonie, frumuseţe, libertate, ce mi se dăruiesc, trebuie să mă dăruiesc şi eu. Simt acest lucru, vibraţiile mele cresc, dându-mi senzaţia minunată că sunt una cu tot ce mă înconjoară. Bradul ce mă apără de ploaie face parte din mine, eu sunt o parte din el.

Scriu, fumând câte o ţigară cu grijă unde pun scrumul, cum o sting (pe o piatră ce-mi serveşte cu bunăvoinţă drept scrumieră). Resturile ţigărilor le iau pentru a le arunca la gunoiul care va fi ars, pentru că e păcat să stricăm armonia naturii cu gunoaiele "civilizaţiei".

Acest loc este perfect pentru meditaţie. Mentalul este în repaos, mâna merge ţinând stiloul, iar pe hârtie apare ceea ce dictează Eul.

Liniştea şi pace, doar ploaia se aude plăcut ca un fond muzical.

Sunt de două zile aici, în Rarău, mai am nevoie de o zi-două pentru acomodare totală, deşi în această vacanţă am revenit acasă. Aşa simt din momentul sosirii, totul îmi este cunoscut, chiar şi vocile prietenilor din tabără după care îi recunosc înainte de a-i vedea.

Rarăul m-a aşteptat pe mine ca şi pe ceilalţi, ca un părinte bun, cu totul pregătit, doar să ne aşezăm, găsindu-ne fiecare locul. Mulţumim pentru găzduire, mulţumim pentru primire şi te respectăm aşa cum meriţi. Iartă-i pe cei mai puţin ascultători, mai puţin atenţi cu tine, care abia acum îşi însuşesc lecţiile de bun simţ şi mai fac murdărie, mai rup câte un biet pomişor sau câte o minunată floare. Încă puţin şi-şi vor înţelege şi ei greşeala. Tu, Rarău, ai răbdare mai multă decât noi şi ai iubire mai multă decât avem noi. Tu ai iubire de dat, ca un părinte copiilor, noi avem mai multă iubire pentru noi şi mai puţină pentru a da celor din jur...

decât în cea a suferinței, a blocajului, într-o zonă deschisă, eliberată de interesele ființei de lângă noi.

Întotdeauna după ce am renunțat să ne mai frământăm cu o problemă, după ce s-au liniștit apele intime, lucrurile s-au așezat așa cum am dorit sau simțit înainte. Apăreau legături între evenimente care ne sugerau o metodă de a realiza sau ne revenea tot prin inspirație, deducție (inducție), faptul că nici nu era necesar să realizăm un lucru care nu mergea doar din motiv că ne grăbeam prea tare, n-aveam alceva de facut, n-aveam idei, imaginație sau orice alt motiv, moment în care ne scăpau din atenție (percepția intimă) amănuntele pragmatice dar subtile ce apar mereu după ce lași să se mai deconecteze atenția și lucrurile, filmul evenimentelor să-și continue desfășurarea.

Simțim necesar de fiecare dată o doză de rezervă, de răbdare față de ceea ce am dorit, de un moment de calm și liniște față de obiectivul nostru, și realizarea se face în colaborare cu noi. Dar, de fiecare dată când am forțat nota ținând cont doar de noi, de absolutul aparent al afirmațiilor noastre, era mai multă greutate în a face, decât dacă am fi ascultat de vocea interioară a unui simț din noi (bunului-), care pleca de la ideea că e mai corect să dăm și noi ceva să lăsăm din dorință măcar pentru moment...

Încerc chiar acum să fiu cât mai explicit, dar tot așa ceva mă reține să-mi găsesc alte idei, exemple, argumente în favoarea unui lucru ce aparent îl știm cu toții, dar tot conștiința îl aplică, tot ea îl explică. Practic, ar trebui s-o las pe ea să scrie, nu gândirea ci inspirația ce o insuflă, însăși subiectul temei.

Conștiința deși există e aplicabilă mai puțin când ne neagă știința, când trece dincolo de rațional și de amănuntele lui, deci ea se confundă cu încrederea, fiind singurul lucru bun în noi, etern neafectat, rămânând judecătorul faptelor noastre, deosebit de precisă în a ne continua acțiunile, compensându-le în sensul cât mai constructiv al Sferei Sale Universale.

E punctul, legătura, baza de la care plecăm fiecare și devine necesar să ne raportăm prin consecințe permanent la ea în creația oricărui ideal, a vieții în sine.

Deci, omul devine conștiincios așa, mai nimerit decât "știutor", ceea ce află prin interior și intermediul acestui lucru, fapt, fenomen al conștiinței, e ceea ce-l ajută în realitate, ceea ce-l apără și protejează de erori, iar știința fără "con"-ul acesta al evoluției, al armoniei, devine fără a ține cont de consecințe ci doar de aparențe, nebunie curată. Un drum mult mai lung și mai anevoios, ceea ce atrage o finalitate, o rejudecare a lucrurilor, a lucrării, judecată a judecății anterioare, întâlnită sub termenul Judecata de Apoi, adică o reluare, dar acum pe un drum cu efecte pozitive, așa cum intuisem de prima oară dincolo de forme, de graba de a califica realitatea doar prin aparențele ei.

Prin finalitate, intuiția depășește nivelul suprafeței, cât mai profund, aproape de începuturi, de cauzalitate, de eterna mișcare universală, de sâmburele a tot ce există, sâmbure despre care am mai adus aminte în acest context. Acest "sâmbure" e singura călăuză a conștientului, e ceea ce-l învață, iartă, pedepsește, insistă până reușește, acea trezire la sinceritate, adevăr, bun simț, actul cunoașterii care se confundă cu credința, cu Crist, Conștiința Cosmică, acel ce s-a întors precum a spus și în prezent îl simțim în acea nuanță a tuturor efectelor din ziua de azi, care ne face să ne simțim vinovați de felul în care am gândit, acționat, imaginat, conceput, să trăim, de noi înșine. Întoarcerea s-a făcut ca și noi să ne întoarcem la noi, la propria conștiință, în termeni biblici: la Tatăl, la felul de a ne simți responsabili pentru tot ce ni se efectuează, - nu întâmplător - conform cauzalității conștiente care se află în noi. Revenirea se cheamă trezire, iluminare interioară.

14 august 1994, h Mercur
Rarău IV

CÂT DE EXACTE SÂNT ȘTIINȚELE EXACTE

Dan Iacob

Din lumea electronicii

Totul în Planul Fizic este simbolic. Orice întâmplare, orice întâlnire, orice imagine are un înțeles dincolo de formal, ne sugerează o realitate a vieții spirituale. Toți învățătorii au folosit această simbolistică pentru ca învățăturile lor să fie mai ușor de înțeles (să ne amintim doar pildele lui Isus sau învățăturile maeștrilor din Orient). În general, se spune că cei cu Neptun retrograd pot mai ușor să descifreze aceste elemente simbolice, însă dacă toți suntem încarnați înseamnă că toți putem să le descifrăm. Dacă acum 2000 de ani pildele învățătorilor se bazau pe elemente și analogii simple, acum, când capacitatea noastră de a lucra cu elementele abstracte s-a mărit, putem descifra și tainele mai subtile generate de factorii din ce în ce mai complecși din Planul Fizic. O asemenea lume complexă este și lumea electronicii, ale cărei prime elemente vom încerca să le pătrundem în aceste pagini.

Să pornim de la cel mai necesar element: sursa de tensiune. Sursa, simbolizată astfel:

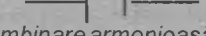

e o îmbinare armonioasă a elementelor pozitive și negative. Luate separat, fiecare e în stare de oscilație, căutând în permanență să se echilibreze, pe când împreună, privind din interior, formează un sistem neutru. Putem asimila potențialul (+) cu lumea yang și cel (-) cu lumea yin. Împreună (în lumea fizică formează omul) sunt în armonie, nelăsând nici o tensiune să le perturbe, dar de fapt sursa, ca și omul, reprezintă o acumulare fantastică de energie Conectată la un circuit exterior, sursa generează un

Omul în Rarău

Dar acest lucru învățăm să-l trăim aici și acum. Învățăm să iubim, învățăm siceritatea, comunicarea, învățăm să dăruim. Și pentru asta trebuie doar să privim în jur cu atenție, să trăim în armonie cu toți și cu toate. Este mult mai simplu decât ne imginăm la inceput, trebuie să avem fiecare un singur sentiment: respectul pentru creația divină din care face parte totul, inclusiv noi. Este, deci, clar de cine ne batem joc atunci când nu respectăm viața unui copac, a unei flori, a unei pietre sau, mai mult, libertatea unui semen al nostru, liniștea sau ideile lui.

Dominanta principală a acestei tabere unice este libertatea în înțelesul real al cuvântului: libertatea spirituală dăruită de Creator. Această libertate pe care o simțim cu toții, în special acum și aici, în mod normal se manifestă diferit, după individualitatea fiecăruia. Din aceste manifestări avem multe de învățat, fiecare fiind atent la propriile manifestări.

Cursurile care se țin zilnic cuprind informații, răspunsuri și confirmări pentru care sunt greu de găsit cuvinte potrivite. Ni se oferă totul, tot ce este necesar pentru a ne trezi, pentru a ne regăsi, pentru a ne reintoarce spre Tatăl ca niște fii rătăcitori ce-am fost. Ni se oferă totul încă o dată, pentru că fiecare dintre noi are totul, știe totul. Mai sunt din păcate mulți care dorm încă somnul lenei. Biete spirite adormite care caută și nu găsesc, pentru că ei caută acolo unde n-au ce găsi, sau nu știu ce caută și găsesc ce nu le este de folos. Îi înțeleg și îi cunosc cunoscându-mă pe mine.

Pentru ei scriu acum, din dorința de a-i ajuta, de a le dărui o parte din ceea ce simt acum, de a le dărui speranța că viața este minunată când îi înțelegi adevăratul sens. Și acest sens începi să-l înțelegi în momentul când dorești cu adevărat acest lucru: în momentul când dorința de cunoaștere spirituală o depășește pe cea materială. Nu este un secret acest lucru, ni l-a spus Isus acum două mii de ani: nu poți lucra la doi stăpâni și să le fii credincios la amândoi, trebuie să alegi unul singur căruia să-i slujești cu credință...

Fiecare dintre noi este liber să-și aleagă stăpânul, cu acea libertate oferită de Creator. Astfel, fiecare își creează propria viață așa cum crede de cuviință și față de care este singurul răspunzător.

Dorința mea este ca, de aici din Rarău, să pornească o mulțime de gânduri bune și frumoase în întregul Univers. Aceste gânduri să aibă puterea de a echilibra balanța și a ajuta la păstrarea armoniei universale. Doresc acest lucru cunoscând puterea gândurilor, cunoscând faptul că sunt mai reale decât ceea ce vedem cu ochii, decât piatra pe care stau și care încearcă să fie cât poate ea de moale... Știu că această dorință este a tuturor de aici, deci cu toții dorim tuturor fraților noștri de pe Geea: PACE ȘI IUBIRE!

4 august 1994, h 18.30
Rarău IV

câmp electric, urmează deplasarea electronilor (curentul electric), apoi formarea unui câmp magnetic, deci o reacție în lanț.

Cel mai simplu circuit electric arată astfel:

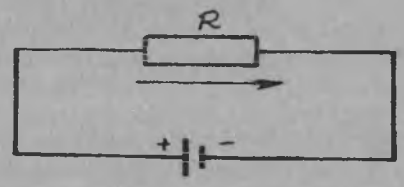

O sursă conectată în exterior printr-un conductor de rezistență R.

Sursa simbolizează așa cum am mai spus , omul, conductorul, lumea exterioară, iar eventualul curent electric, manifestarea omului în exterior. Prin convenție, sensul curentului e de la (+) la (-). În realitate e de la (-) la (+), dar nimic nu e întâmplător. De ce această "eroare"? La început se considera că electronii au sarcină pozitivă și de aici acest sens. Însă analogiile cu cele două polarități ale omului (generate de această "întâmplare") sunt evidente: entitatea yang preia din Univers energie, o manifestă, iar entitatea yin ia această energie manifestată, o subtilizează, retrimițând-o în esență.

Acum să vedem ce fenomene se petrec într-un circuit. Odată conectată sursa la conductor (deci odată cu manifestarea omului), sub influența tensiunii sale (energia interioară a omului) se formează un câmp electric sub influența căruia electronii liberi traversează rețelele cristaline ale conductorului de la (-) la (+).

Ceea ce-i interesant e cum se schimbă această manifestare sub influența exteriorului reprezentat în cazul circuitului electric prin căldură. Putem asocia această căldură cu gândurile generate de om prin prisma senzorialului. Cu cât căldura crește (deci cu cât omul e mai puternic influențat de senzorial), cu atât atomii din nodurile rețelei cristaline oscilează mai puternic (deci cu atât mai tare este perturbată organizarea pe care omul o face în Planul Fizic) și acești atomi ciocnesc electronii, perturbându-le mersul (eficiența manifestării în Planul Fizic scade).

Revenind la tema noastră, trioda, intrăm într-o lume mai complexă, așa cum și omul e o entitate mai complexă. Dar mai întâi scurte considerații despre triodă, atât din punctul de vedere al construcției, cât și al funcționării.

Trioda a fost inventată în 1906 de

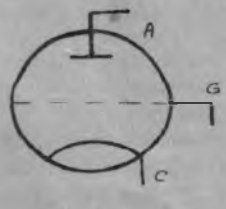

inginerul american Lee de Forest (Cocoș de Apă - 1873), urmărindu-se o îmbunătățire a performanțelor diodei:

Într-un tub electronic vidat există un filament- catodul(C), un electrod polarizat pozitiv față de catod - anodul(A) și un al treilea electrod, în general o spirală metalică numit grilă(G). Catodul este încălzit (într-un circuit catodic) și sub influența căldurii sunt eliberați din rețeaua cristalină mai mulți electroni ce formează în jurul acestui electrod un nor electronic. Dacă între anod și catod se aplică o tensiune externă, atunci, sub influența câmpului electric ce se creează, electronii sunt atrași de anod și în circuitul anodic, exterior, apare un curent electric. Până aici avem de a face cu o diodă.

Cel de-al treilea electrod, grila, înconjoară catodul. Dacă în grilă este o tensiune negativă (față de catod) atunci nici un electron nu va ajunge la anod datorită câmpului electric de semn contrar, dar mult mai apropiat, ce respinge acești electroni. Pe măsură ce tensiunea grilei crește, apare un curent în circuitul anodic, deoarece câmpul electric dintre grilă și catod, având acum același sens cu cel dintre anod și catod, ajută la deplasarea electronilor Schema de principiu este în figura alăturată:

ia=curent anodic
ua=tensiune anodică (exterioară)
ug=tensiunea grilei
Ce e semnificativ în cazul triodei?

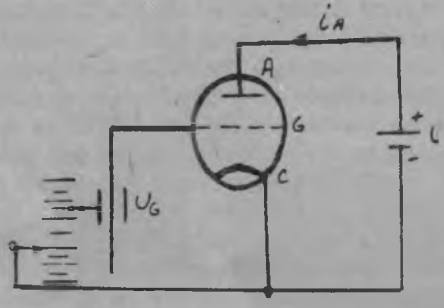

Printr-un experiment simplu se remarcă următorul fenomen: creșterea tensiunii de grilă cu 2V determină o creștere a curentului anodic ca și cum am crește tensiunea anodică (externă) cu cca. 60V. Deci randamentul e de 30 de ori mai mare. Acum să facem o analogie a triodei cu omul și a fenomenelor ce se petrec cu cele pe care le trăiește entitatea umană.

Catodul are rolul de a genera norul de electroni, deci e sursa elementelor dinamice, a elementelor de manifestare. În om aceste elemente dinamice ar fi dorințele, pasiunile, scenariile, proiectele, gândurile, deci putem compara catodul cu corpul psihic.

Anodul captează și manifestă în exterior aceste elemente deci îl putem asimila cu corpul fizic. Grila mărește sau micșorează această dinamică, controlează, comandă, de unde și o firească analogie cu corpul spiritual.

Dacă vorbim de om ca unirea celor două polarități (yin-yang), atunci catodul ar fi lumea yin (generează elemente subtile), anodul, lumea yang (le manifestă), iar grila reprezintă sursa energiei interioare ce se naște prin armonizarea yin-yang.

Tensiunea (diferența de potențial) este singurul factor ce duce la progres, la mișcare. Observăm că dacă această schimbare este în exterior (tensiunea anodică) rezultatele sunt ineficiente, pe când o mică schimbare în interior (tensiunea grilei) produce mari transformări la nivel de manifestare. Niciodată nu trebuie să manifestăm tensiunea în exterior (certuri, critici etc.), ci în interior prin autoanaliză, prin muncă și rezultatele vor fi mult mai "spectaculoase".

Însă principala sarcină a triodei este amplificarea. Dacă în circuitul anodic introducem o rezistență (Ra) atunci obținem, prin trecerea curentului prin acesta, o tensiune (Ua=RaxIa). Să vedem cum funcționează amplificarea: dacă pe grilă avem o tensiune alternativă de mică amplitudine, în circuitul anodic curentul va crește sau va scădea simultan (cu aceeași perioadă) dar mult amplificat, deci și tensiunea exterioară ce se obține este amplificată proporțional. Vedem încă o dată că dacă omul lucrează cu el, în interior, schimbând acolo mereu parametrii, dinamica exterioară este mult amplificată. De aici și

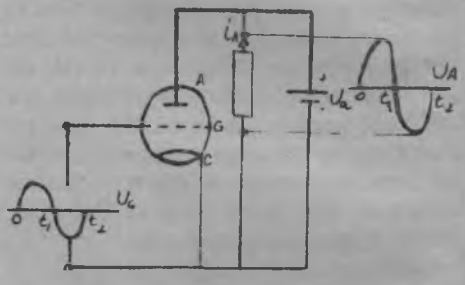

acel aforism: "Ca să faci totul nu trebuie să faci nimic" (în exterior).

O altă funcție importantă a triodei este cea de detectare, adică manifestarea în circuitul anodic a unei tensiuni de o singură polaritate. Ca să realizăm această detectare trioda trebuie să funcționeze la tensiunea de blocare, adică acolo unde tensiunea grilei nu generează în exterior nici un curent. Aplicăm în acest punct, deci pe acest palier, o tensiune alternativă. Pe polaritatea negativă, tensiunea grilei fiind mai mică decât tensiunea de blocare, nu vom obține nici un curent, însă pe cea pozitivă va apare în circuitul anodic un curent amplificat. De aici obținerea unei singure polarități la ieșire. Așa și omul trebuie să preia toate tensiunile fără însă a le manifesta. Le schimbăm în interior polaritatea (anulând eficiența polarității negative) și în exterior să manifestăm doar polaritatea pozitivă.

În concluzie, trioda ne învață (prin faptul că tot controlul și eficiența este dată prin tensiunea interioară a grilei) că omul, pentru a crea, trebuie mai întâi să se întregească, prin armonizarea yin-yang.

Lumea electronicii, ca toată lumea fizică, e plină de simboluri. Important este că aceste simboluri ne actualizează, electronica fiind actuală. Vedem cum simbolistica dual este înlocuită prin descifrarea electronicii cu o simbolistică a triadei, elementele duale fiind date de construcție, iar cel de-al treilea element, cel pragmatic, este dat de funcționare, de explicarea și înțelegerea fenomenelor.

Adrian Mândruță

Luna Nouă din Balanță

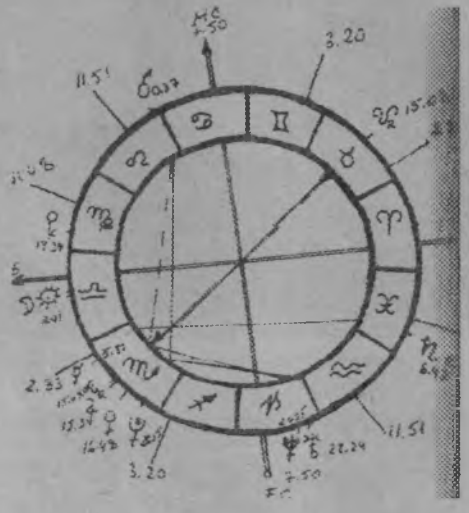

Luna Nouă din 5.10.1994, h 5.56, Bucureşti (44°N, 26°E)
Câine de Lemn
Balanță, Scoruş
Casa I, As. Balanță
An Jupiter
Lună Venus
Decan Saturn+Lună+Vărsător
Zi Marte - Venus
H Venus, Casa IX

Luna Nouă, sau conjuncția Soarelui cu Luna, este un moment în care Luna, mişcându-se mai rapid decât Soarele față de Pământ, pe cer, începe un nou ciclu, intrând în creştere pentru o perioadă de circa două săptămâni, până la Luna Plină, când ajunge în opoziție cu Soarele. Ca orice moment inițial, acest eveniment, dacă este privit prin prisma elementelor sale subtile, astrologice, ne oferă informații pentru perioada pe care o inițiază, prin activarea unor vibrații a căror influență se va face resimțită în această perioadă, datorită amplificării lor în urma conjuncției amintite.

În luna Octombrie, conjuncția exactă Soare-Lună va avea loc la ora 3.56'(după ora Greenwich), în data de 5 octombrie 1994, deci cu puțin înainte de răsăritul Soarelui, ceea ce înseamnă Casa I, astfel încât şi Ascendentul, în acel moment, se află tot în semnul Balanței, ca şi cele două Luminarii - Soarele şi Luna. Aceasta face ca, pentru patru săptămâni, până la următoarea Lună Nouă, să simțim din plin manifestarea caracteristicilor Balanței, chiar amplificat, astfel încât, pe de o parte, se vor căuta echilibrul şi armonia, uneori încercându-se impunerea cu forța a unor măsuri de natură să echilibreze situațiile existente, şi pe de altă parte, echilibrul existent poate risca să se rupă în cazul în care părțile implicate nu caută soluții mai fireşti, paşnice, care să țină cont de interesele comune, astfel încât egoismul trece acum prin proba colaborării şi a cooperării, care trebuie înțeleasă ca o ocazie de a ne armoniza cu ceilalți, de a ne ralia intereselor lor şi de a ne modifica propriile atitudini şi manifestări în aşa fel încât să permitem celuilalt să beneficieze de ajutorul nostru deplin. Există o puternică tendință de manifestare individuală, fiecare căutând să-şi ia viața în propriile mâini, dar cu orientarea clară spre căutarea unui partener, a unui asociat de nădejde, astfel încât cei care acționează singuri şi doar în propriul interes au de întâmpinat dificultăți prin izolarea şi egocentrismul manifestării lor.

Un domeniu foarte activ este cel al Casei II, unde sunt concentrate în Scorpion, patru planete (Mercur, Jupiter, Venus şi Pluton), împreună cu Capul Dragonului, indicând o perioadă foarte activă pentru afaceri şi finanțe, în care se pot obține mari beneficii materiale, dar acestea reprezintă o mare încercare pentru cei care nu înțeleg să le folosească pentru a construi în interesul tuturor, şi le văd doar ca pe câştiguri personale, care să le permită lor să acumuleze şi să consume cât mai mult.

Cei care dispun de bani îi vor cheltui, dar dacă se rezumă la a-i cheltui doar pentru propria lor plăcere, pentru a-şi satisface dorințele şi poftele, încheie firesc în neplăcere - acea senzație care apare după orice distracție care nu lasă în urmă decât dorința repetării ei şi un gust al inutilității sale în acelaşi timp, căci nu ne facem cu nimic mai înțelepți sau mai capabili.

În schimb, cei care-şi propun câştiguri pe care să le folosească în mod constructiv şi inteligent, pentru a ajuta pe alții sau pentru a investi în obiective menite să îmbunătățească viața oamenilor, să le deschidă ochii asupra realității, să-i facă mai buni, vor avea cele mai mari satisfacții, mai ales dacă acțiunile sunt progresiste şi inovatoare, promovează idei şi obiective noi, eventual nemaiîncercate până acum în lume sau în societate.

Este şi un moment favorabil renaşterii spirituale prin purificarea dorințelor şi pasiunilor noastre, prin eliberarea lor de posesivitate şi gelozie, de invidie şi orgoliu, prin renunțarea la invidie şi ranchiună, astfel încât capacitățile de care dispunem să poată fi folosite fără a fi deviate de la sensul lor pozitiv, creator, de către astfel de sugestii negative ale căror consecințe se fac resimțite în tot ceea ce facem sub imperiul lor.

Trigonul Mercur-Saturn este de bun augur pentru organizare şi administrație, pentru luarea unor măsuri mai raționale în domeniul financiar, unde putem să cheltuim mai puțin pentru distracții şi mai mult pentru a ne pune în valoare capacitățile şi talentele, astfel îmbogățind fondul interior de care dispunem, şi punându-ne în serviciul tuturor prin ceea ce avem în noi, şi nu doar prin ceea ce avem la exterior.

Cuadratura Mercur-Marte predispune la conflicte cu autoritățile şi la certuri din motive băneşti, dacă nu se acceptă schimbările necesare de atitudine şi motivație în afacerile întreprinse şi în maniera de a aborda banii, întreaga problemă ținând de fapt de presiunea la care este supusă astăzi orice entitate care continuă să accepte materialismul şi să se bazeze pe elemente exterioare pentru a-şi asigura echilibrul şi existența.

Trigonul Marte-Pluton favorizează măsuri sociale importante, menite să aducă îmbunătățiri ale situației economice generale, dar acestea vor isca discuții şi controverse din partea celor care au interesul să mențină dificultățile actuale pentru ca oamenii să rămână dependenți de bani, alimente, medicamente, instituții sociale depăşite.

Conjuncția apocaliptică, Uranus-Neptun, apare în Casa a IV-a, aducând schimbări de domiciliu şi modificări ale atitudinii multora față de ideea căminului, astfel încât mulți vor prefera retragerea la țară sau în zone mai liniştite şi mai aproape de natură, unde pot beneficia de condiții mai bune de viață, eliberați de stresul marilor oraşe, de greutățile obişnuite legate de încălzire, canalizare, apă, poluare, ca şi de vibrațiile neplăcute ale cuştilor care sunt locuințele din blocuri.

Conjuncția Jupiter-Venus este cea care favorizează acumulările şi câştigurile, dar permite şi o mai bună înțelegere a sensului spiritual al banilor şi bogăției, puterea lor de a materializa idealurile oamenilor, şi pentru cei ce se rezumă la dorințe egoiste, senzoriale, posesive, aceste câştiguri pot fi chiar cel mai bun mijloc prin care ei, abuzând de ele, îşi provoacă singuri mari dificultăți. Totuşi există sextilul cu conjuncția din Capricorn, Uranus-Neptun, pentru ca ei să înțeleagă cum trebuie folosite aceste resurse în mod altruist şi chibzuit, printr-o utilizare inspirată a ocaziilor care apar, şi prin tragerea unor concluzii pozitive, care să-i trezească la realitate.

În general, se anunță o lună relativ liniştită, în care fiecare are prilejul să reflecteze asupra alegerii între o viață materialistă, care se bazează numai pe exterior, care depinde doar de resursele materiale, oricând riscând să rămână în aer, în eventualitatea consumării sau pierderii lor şi o viață spirituală, în care omul caută să învețe, să cunoască, să ajute şi să construiască, deci îşi propune un scop superior, pentru îndeplinirea căruia va dispune şi de resursele necesare, căci îi sunt puse automat la dispoziție.

Este o perioadă în care omul trebuie să găsească un echilibru între aceste două aspecte ale vieții sale, acordând o importanță crescândă vieții sale interioare, autocunoaşterii şi autoperfecționării, recunoscând că sensul vieții sale este evoluția spirituală, căutarea perfecțiunii.

29 august 1994, h Lunii, Casa IX
Rarău IV

Ipocrizia feţelor smerite

Ioan Pavel

3. Religia şi viaţa la mânăstire

În ce mă priveşte scriu cu răspunderea celui care a trecut prin şi peste greşeala de a fi trăit o asemenea experienţă ce se numeşte "viaţa de mânăstire". Şi nu am stat doar într-o singură mânăstire şi nici într-o singură zonă mânăstirească a României.

Conform unei statistici a ONU, din totalul "cetăţenilor" Terrei, 68% aparţin şi cred într-o anumită religie, deci sunt aşa-zişii cetăţeni religioşi, 23% sunt "atei" iar restul de 9% "nu cred" în nimic.

Religioşii sunt deci majoritari, cel puţin din punct de vedere cantitativ. Interesant este că, deşi sunt majoritari, nici unul dintre cei ce cu mândrie "smerită" se numesc "religioşi", nu se întreabă ce înseamnă termenul de religie, de unde provine, ce rădăcini şi semnificaţii are.

Oricine cunoaşte cât de cât lingvistică şi astfel îşi dă seama că termenul "religie" se compune din două cuvinte: "re" + "ligie". În limba egipteană veche, cuvântul "ligie" însemnă în traducere aproximativă: "lege, sistem de legi". Câteva sute de ani mai târziu a apărut, în bazinul Mării Mediterane, chiar o regiune care se chema Ligia. Cuvântul "re" provine tot din egipteana veche şi este antonimul cuvântului "ra", care înseamnă "Soarele cel Bun". Deci, "re" se traducea de marii învăţaţi ai Egiptului în: "Soarele cel Rău", "rău", " fără".

Aşadar, termenul de "re-ligie" ar suna în traducere aproximativă pentru limba română, cam aşa: lege rea, sistem rău, fără lege. Şi aici şi acum, în Rarău IV, cea mai potrivită alegere pentru traducerea termenului de religie mi se pare: " fără de lege". Cum religioşii sunt organizaţi în asociaţii, confesiuni sau chiar societăţi comerciale, toate acestea cu personalitate juridică - deci funcţionând sub aprobarea şi protecţia legii, a legilor tuturor ţărilor - rezultă că legea, statul, statele, aprobă şi protejează fărădelegile. Paradoxal dar asta e!

Pentru o şi mai clară înţelegere a acestui paradox este necesar să privim din interior atât religia cât şi pe religioşi. Teologia dogmatică, manualul de studiu obligatoriu în Seminarele Teologice şi în Facultăţile de Teologie, dă religiei următoarea definiţie: "Religia este o formă de adorare şi venerare a lui Dumnezeu. Credincioşii trebuie să-l adore pe Dumnezeu iar faţă de sfinţii confirmaţi de Sfânta Biserică trebuie să aibă un sentiment de venerare".

În capitolul următor, aceeaşi carte, Teologia Dogmatică, dă o alta definiţie tot atât de iresponsabilă însă, în acelaşi timp, tot atât de lipsită de un elementar bun simţ: "Dumnezeu este o fiinţă atotputernică, atoateştiutoare, personală. Această Fiinţă Unică are în compunere trei Persoane: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Deşi sunt Trei Persoane ele sunt şi formează o singură Fiinţă. Dumnezeu este o fiinţă personală."

Nu are rost, cel puţin în acest număr, să mai dau şi alte citate şi definiţii ale religiei. Aceste două macro-definiţii arată de la sine eroarea, goliciunea religiei şi religioşilor. De fapt, însăşi traducerea termenului de "religie" (religie=fără lege sau rău sistem de legi) este mai mult decât relevantă pentru cei care nu mai sunt sclavi ai religiei, pentru cei care au imensul curaj de a trăi după propriile concepţii de viaţă, pentru cei care au curajul de a fi ei înşişi.

Este foarte uşor să spui "eu vreau, eu fac, eu... " şi este extraordinar de greu să spui ferm: "Eu sunt". Mulţi spun: eu... eu... eu... dar foarte puţini spun: Eu Sunt; atât de puţini încât nici nu prea ai ce număra.

Pentru religioşi totul este foarte simplu: Dumnezeu este o fiinţă personală care se află undeva sus, în cer, iar ei (credincioşii şi nu noi) sunt păcătoşii pământului, viermi nedemni de viaţă sau în cel mai bun caz, un pumn de ţărână. Atât de umilitor şi de josnic încât nici nu-ţi mai vine să trăieşti. M-am întrebat şi mă întreb încă cum se poate totuşi ca un om, o fiinţă inteligentă a cosmosului, să accepte asemenea jigniri şi umilinţe grosolane pe care religia le aduce omului, umanităţii întregi.

Aici şi acum, în Rarău, un singur răspuns vine din mijlocul stelelor: religia este viaţa morţii, religia este moartea vieţii, religia este impotenţa acceptată, religioşii sunt oameni slabi, religioşii sunt oameni fricoşi; cei care sunt şi se numesc religioşi nu mai sunt, nu mai pot fi adevăraţi Credincioşi.

Dur dar adevărat. Evoluţia este dură. Însuşi termenul de "evoluţie" spune acest lucru. În acelaşi timp însă, evoluţia este şi foarte uşoară. De fapt evoluţia este pur şi simplu... evoluţie.

Preoţii şi episcopii ortodocşi tot vorbesc şi fac publicitate (la propriu) "vieţii religioase", "vieţii întru Domnul şi cu Domnul". Naivii sau cei slabi la minte ar putea înţelege că este vorba de viaţa întru Dumnezeu însă nu este nicidecum aşa. Dimpotrivă, este vorba pur şi simplu de o înşelătorie comercială şi publicitară, căci preoţii şi episcopii, ba chiar şi patriarhii, înţeleg prin "viaţă" nici mai mult nici mai puţin decât cea mai primitivă formă a sclavagismului; pentru ei, cuvântul viaţă este sinonim cu termenul de sclavie.

E drept însă că pentru mireni (adică pentru cei fraieri) ei spun că e vorba de sclavia pentru Domnul, "să fim robi ai lui Dumnezeu", strigă ei sus şi tare. Şi nu este nicidecum vorba nici măcar de sclavie întru Domnul, căci religioşii nu au nici umilul noroc de a fi sclavi ai "Domnului". Au "cinstea" de a fi sclavi sau robi ai "Domnilor".

Astfel că, de-ar fi sinceri în slujbele şi liturghiile bisericeşti, preoţii şi episcopii ar trebui să spună în loc de "...Încă ne rugăm pentru ca robii Domnului să aibă sănătate şi minte smerită... etc" cam aşa: "... Încă ne rugăm pentru robii Domnilor preoţi şi sclavii Domnului Episcop să aibă putere de muncă în a servi pe "Domni" (adică sănătate) şi minte înceţoşată şi fără viaţă (adică smerită)".

Să nu credeţi că este vorba de o glumă. Bine-ar fi să fie o glumă! Autorul acestui articol a trăit, un an de zile, nu în viaţa religioasă laică, adică a mirenilor-fraierilor, ci a trăit chiar în esenţa esenţelor vieţii religioase ortodoxe, adică în mânăstire.

Prea Sfinţiţii şi prea cuvioşii predică sus şi tare despre sfinţenia vieţii religioase şi mai ales a vieţii de mânăstire. Spun cu toată răspunderea că nu este vorba de viaţă ci de moarte şi încă nu o moarte obişnuită ci de o moarte religioasă sau de o moarte în mânăstire. Şi acest lucru să nu îl înţelegeţi la figurat ci la propriu, căci aceasta este realitatea, chiar dacă sunt extrem de puţini cei care o recunosc.

Este vorba, la propriu, de moarte în mânăstire şi nu de viaţă în mânăstire. După ce ai intrat în mânăstire şi după ce-ai depus jurămintele de rigoare (sărăcie, castitate şi ascultare totală) îţi mai doreşti un singur lucru: să mori, şi acest lucru, nu oricând, ci cât mai rapid.

Chiar am întrebat la un moment dat, pe o tânără de curând călugărită, cum se simte după ce s-a călugărit, ce gândeşte, ce doreşte, ce visează, iar ea mi-a răspuns sincer (recunosc, cum nici nu mă aşteptam de sincer) că are acum doar o singură dorinţă, un singur vis, un singur gând: moartea.

Aş fi preferat să nu scriu niciodată un articol care să se numească "Viaţa la mânăstire", însă acest lucru a devenit necesar, căci cineva de aici din tabără reproşa lui Ion şi celorlalţi că se critică nefondat mânăstirile şi viaţa religioasă şi mânăstirească. Spunea acel cineva, nici măcar nu ştiu cum îl cheamă (dar poate va citi acest număr al revistei), că mânăstirile nu sunt rele ci sunt chiar foarte bune, că atâţia sfinţi s-au format în ele.

Acel tânar ori nu ştie ce înseamnă mânăstire şi nu a călcat niciodată pragul unei mânăstiri şi astfel vorbeşte doar din cele auzite sau citite în cărţile religioase (publicitare), ori nu ştie ce vorbeşte şi a vrut doar să creeze un spectacol la foc de tabără.

De multe ori am scris câte un articol

despre viața de mânăstire şi i l-am dat lui Alexandru, însă tot de atâtea ori l-am rupt. Nu din frică sau lipsă de responsabilitate, ci pur şi simplu pentru că nu este prea plăcut să scrii despre ceva la care să nu poți, să nu ai de unde scoate în evidență măcar o calitate, măcar un lucru bun şi care poate fi util altora

Religiile şi mânăstirile sunt utile doar preoților, episcopilor şi celor care îi manevrează pe aceştia. Aceasta este singura realitate.

Multora le este frică de preoți şi mai ales de episcopi, datorită faptului că aceştia predică şi vorbesc cu "Biblia în mână". Trebuie înțeles odată şi odată, şi fiecare va înțelege la rândul lui, că Biblia este doar o simplă carte şi că nu hârtia care o compune este sfântă, ci învățătura pe care aceasta CARTE o conține. Nu învățătura, aşa cum este ea interpretată de cler, ci învățătura simplă aşa cum este ea scrisă în Biblie.

Ce să fie bun în religie şi în mânăstiri? Probabil că nu ştia ce spune acel tânăr care strigase chiar la microfon că totuşi mânăstirile şi religiile şi yoga (era yoghin) sunt bune. Poate că o să ne spună el în ce fel sunt bune.

În ce mă priveşte, scriu cu răspunderea celui care a trecut prin şi peste greşeala de a fi trăit o asemenea experiență ce se numeşte "viața de mânăstire". Şi nu am stat doar într-o singură mânăstire şi nici într-o singură zonă mânăstirească a României.

Ce să fie bun în mânăstire? Faptul că ai barbă sau că eşti îmbrăcat în negru? Nu-i deloc comod să fii îmbrăcat în negru. Faptul că se posteşte şi se fac metanii? Preoții şi episcopii au dreptul, prin statutul instituției religioase, de a face dezlegări de post, adică de a încălca postul pe care tot ei îl strigă şi-l recomandă subordonaților şi mirenilor.

Şi să ştiți că nu ezită în a face astfel de "dezlegări" şi de a încălca postul. Cât despre faptul că se fac metanii, eu personal am făcut nu sute ci mii de metanii religioase şi nu am simțit că m-am ridicat spiritual cu nimic. Şi am făcut metanii până ce am avut răni şi sânge la mâini. Poate doar ca sport să fie bune metaniile mânăstireşti. S-ar putea înființa chiar ca ramură sportivă la Campionatele Olimpice, căci nu este deloc uşor să faci metanii.

În ce-i priveşte pe mai marii religiei, ei au dreptul, ca peste tot de altfel, de a face "dezlegări", de a încălca adică, acest "canon" (pedeapsa dată de Dumnezeu) pe care îl impun cu o autoritate feroce celor din mânăstire.

Ce să fie bun în mânăstire? Faptul că tinerii care vin cu sufletul curat şi sincer sunt exploatați şi psihic şi mai ales fizic până aproape de exterminare sau faptul că după ce vin de la istovitoarele munci la care sunt puşi şi vor să se culce în grajd sau afară, unde le-a fost ordonat de stareț să doarmă, sunt chemați în chiliile (citeşte apartamentele de lux) ale celor mai "înalți" în... grad şi de foarte multe ori forțați să devină homosexuali?

Acum şi aici, în Rarău, un singur răspuns vine din mijlocul stelelor: religia este viaţa morţii, religia este moartea vieţii, religia este impotenţa acceptată, religioşii sunt oameni slabi, religioşii sunt oameni fricoşi; cei care sunt şi se numesc religioşi nu mai sunt, nu mai pot fi adevăraţi Credincioşi.

Se vorbeşte mult, se predică şi se scrie şi mai mult de către preoți şi teologi despre blândețe, despre iertare, despre iubirea aproapelui, despre răbdare şi despre multe altele. Dar oare ştie acel tânăr că majoritatea stareților de mânăstire (şi starețele-femei) practică bătaia barbarilor? Ştie el că foarte mulți Prea cuvioşi şi prea cucernici înjură mai mult (şi calitativ şi cantitativ) decât cei mai specialişti în acest domeniu - birjarii?

Şi, cu toate că nu-mi place, trebuie să recunosc că şi subsemnatul a încasat o bătaie zdravănă de la..."un episcop-prea sfânt". Şi că a fost înjurat şi amenințat cu moartea de către acelaşi Prea Sfințit. Bine c-am plecat căci dacă mai rămâneam poate că acum vă scriam de pe lumea cealaltă. Oricum, dacă Prea Sfinția Sa va citi revista şi acest articol, îi transmit salutările mele.

Şi n-are rost să mai continuăm să mai vorbim despre mânăstire şi nici despre cei ce pretind a se numi " fețe smerite" căci nu numai noi ştim că joacă teatru şi că smerenia lor este un simplu exercițiu de ipocrizie ci chiar ei înşişi ştiu acest lucru şi mulți se bucură şi se autoflatează cu deşteptăciunea lor în acest domeniu vast.

Înainte de a merge la mânăstire, pe când eram încă licean, la ora de filozofie, profesorul ne-a spus o poveste pe care atunci nu prea am înțeles-o. Ne povestea că un mare împărat dorea să-şi construiască un palat şi voia ca sala de Consiliu Imperial să fie pictată excepțional de frumos. Dă ştire în toată împărăția că va da o mie de kilograme de aur în monezi celui care îi va picta, după cum doreşte, sala, însă dacă nu-i va plăcea, îi va tăia capul pictorului.

Un singur om s-a prezentat împăratului cu dorința de a picta sala. Împăratul era cocoşat, astfel că îl ia deoparte pe pictor şi îi spune că dacă în scena în care va fi pictat se va vedea vreo urmă de cocoaşă, unde-i vor sta picioarele îi va sta capul.

Apoi, fiecare curtean, care urma să fie pictat în sala de consiliu, a venit pe rând la pictor să-i ceară şi să-l amenințe pentru a nu-i picta şi defectele fizice: Împărăteasa n-avea o ureche, ministrul apărării avea un nas uriaş şi tot aşa. După ce fiecare s-a "înțeles" cu pictorul, crezând că el este singurul care i-a cerut pictorului aşa ceva, Împăratul îl întreabă pe pictor:

-Pictore, spune-mi de ce ai nevoie?!

-Îmi trebuie un ciocan şi în fiecare zi câte un sac cu nuci. Şi până va fi gata pictura să nu intre nimeni în sală.

Toate dorințele i-au fost satisfăcute iar cei pe care Împăratul îi punea să asculte pe la uşi îi raportau că nu se aude decât că în sală se sparg nuci.

Soseşte clipa inaugurală. Înainte de a le deschide uşile, pictorul le-a spus tuturor: "Excelențelor şi domniilor voastre, pictura este gata însă trebuie să vă spun un lucru foarte grav: există cineva printre dumneavoastră care este atât de prost încât nu va vedea nimic."

Apoi a deschis uşile. Fiecare a început să se admire cu glas tare şi să-l felicite ferm şi călduros pentru modul impecabil în care i-a pictat. Numai pictorul ştia că pereții sălii sunt albi şi goi, fără nici o pictură.

Tu, prietene, care citeşti acest articol, înțelege! Înțelege şi meditează! Meditează şi TRĂIEŞTE!

1 august 1994, h Jupiter, Rarău IV

Florin din Odoreu

Conştiință Cosmică

Conştiință Cosmică
Spre tine mă îndrept.
Învăț să cunosc ca apoi să cunosc,
Învăț să merg ca apoi să merg,
Învăț să dau ca pe urmă să primesc,
Învăț să cedez să mi se ofere,
Învăț să resping ca să pot accepta,
Învăț să mă întreb să ştiu să răspund,
Învăț să m-opresc ca să pot porni,
Învăț ce-i omul ca apoi să devin,
Învăț să devin ca să fiu Divin,
Învăț uitarea ca să-mi reamintesc,
Învăț ca să învăț să uit ce-am învățat,
Caci toate sunt vechi,
Din tot ce-am făcut.
Şi-un singur lucru mereu îmi doresc:
Conştiință Cosmică,
Spre tine mă-ndrept.

Rodia Tilianu

Curajul sincerității în nouă paşi (II)

Om manî padme hum! Aum!

Mai este nevoie de curaj? Da, de acum, mai ales de acum - aici este chiar necesar curajul, acela al revenirii, la realitatea de care de fapt nu ne-am desprins, ci doar am uitat că suntem. Şi RE-veniți în sine, de acum curajul darului este firesc. Ştiind că eşti - şi în ARMONIE nu se poate să fii decât întregul - nu ai cum să nu dăruieşti, nu ai cum să nu dai mai departe, chiar dacă, pentru unii încă acest minim curaj necesar înseamnă să se abțină în a cataloga drept o nebunie - şi ce minunată nebunie - să te desprinzi de tradiție, de concepte, de fals şi să accepți:

SÎNT!

În primul pas, am reuşit să ne desprindem de opțional, acceptând din:

SĂ FIU - SÎNT!

Este acceptarea DUHULUI, este alegerea, liberă, ce nu poate să vină din exterior. Pogorârea ESTE acceptare, fiind în egală măsură revenirea în sine (aşa cum am văzut şi în primul pas al curajului sincerității, apărut în nr. 8 al revistei), pătrunderea prin ARMONIE în IUBIRE!

Acceptarea conştientă, ieşirea din efecte şi pătrunderea în cauzal, prin renunțare la dualitate, reintegrează triada, cei trei paşi devenind simultani:

TATĂL - FIUL - SPIRITUL SÎNT

CAUZĂ - EFECT - CONŞTIENȚĂ

Care este modalitate revenirii în Armonie? Simplitatea, acele lucruri cu care prea tare ne-am obişnuit pentru a le mai observa (şi să nu uităm că "Obişnuința este a doua natură"). Ne este foarte uşor, prin aceeaşi sinceritate fără de care nu se poate, să privim doar una din manifestările PRINCIPIULUI, aceea a RITMULUI existenței noastre, alegând de această dată, ritmul de 12 (cele douăsprezece luni ale anului):

1 : 12 = 0,08333333...

2 : 12 = 0,16666666...

3 : 12 = 0,23076923...

4 : 12 = 0,33333333...

5 : 12 = 0,41666666...

6 : 12 = 0,50000000...

7 : 12 = 0,58333333...

8 : 12 = 0,66666666...

9 : 12 = 0,75000000...

Analizând consecința acestui ritm, urmărind doar prima implicare, haideți să o numim, ca primă subtilitate, ca superficialitate de fapt, prin analiza primului nivel al acestei disocieri a întregului în acest ritm, se observă că revenirea sinelui în sine nu este posibilă, nici măcar în această dimensiune de superficialitate:

1 ..... 0,0 .....

2 ..... 0,1 .....

3 ..... 0,2 .....

4 ..... 0,3 .....

5 ..... 0,4 .....

6 ..... 0,5 .....

7 ..... 0,5 .....

8 ..... 0,6 .....

9 ..... 0,7 .....

Consecința reală a păstrării unui asemenea ritm se poate regăsi în îndepărtarea sinelui de sine, ca un decalaj, de care nefiind conştienți, acesta ne stăpâneşte, nu ne putem regăsi - se poate crea o imagine comparativă, a acelei reveniri din astral, asimetric față de corpul fizic când fără să ştii de ce eşti parcă întreaga zi cu capul în jos şi picioarele în sus.

Identificând aceste consecințe - RECUNOAŞTEREA - este foarte uşor de RE VENIT în acel RITM care nu te mai îndepărtează de tine însuți fiind chiar REÂNTOARCEREA (FIULUI la TATĂL), în PRINCIPIU devenind tu însuți CONŞTIENT propria ta manifestare, reintrând în legalitate:

1 : 9 = 0,11111111... 1 x 9 = 9 = 9

2 : 9 = 0,22222222... 2 x 9 = 18 = 9

3 : 9 = 0,33333333... 3 x 9 = 27 = 9

4 : 9 = 0,44444444... 4 x 9 = 36 = 9

5 : 9 = 0,55555555... 5 x 9 = 45 = 9

6 : 9 = 0,66666666... 6 x 9 = 54 = 9

7 : 9 = 0,77777777... 7 x 9 = 63 = 9

8 : 9 = 0,88888888... 8 x 9 = 72 = 9

9 : 9 = 0,99999999... 9 x 9 = 81 = 9

Iată cum, integrând, la nivel de recunoaştere, cele două stări şi în afara triadei, acestea sunt extreme care ne păstrează chiar fără să ne dăm seama în dualitate, disociați de noi înşine, în afara noastră, în afara realității, stările fiind deja vizibile şi pentru cel mai "bine intenționat" în a nu vedea:

RECEPTOR EMITOR

DISOCIERE AMPLIFICARE

EFECT CAUZĂ

Între aceste aparente extreme, simplul gest al sincerității recunoaşterii devine al treilea element, putând de acum, astfel să ne reîntoarcem din analiză în sinteză, conştienți de propria alegere a acestui pas, acceptând astfel armonia:

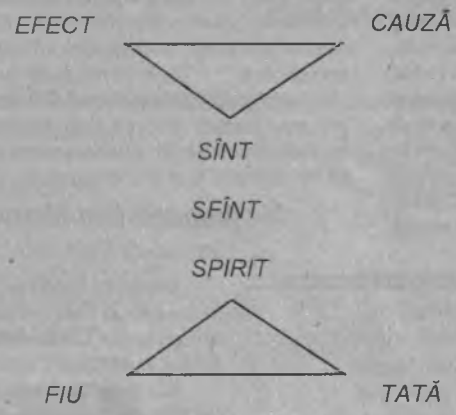

Iată simplul gest al curajului, asupra căruia ne întrebăm, în sinceritate, la începutul acestui pas.

Se cuvine să mai observăm, la acelaşi nivel al sintezei, al integrării, adică al revenirii din polarităţi, din extreme, din dualitate:

$$\forall \alpha : 9 = \alpha$$

oricare număr împărţit la nouă rămâne el însuşi;

$$\forall \Omega \; X \; 9 = 9$$

oricare număr înmulţit cu nouă rămâne nouă.

Descoperim astfel că SÎNTEM MANIFESTAREA PRINCIPIULUI, indiferent de gradul de disociere al acestuia şi că oricât de mult am dărui (emite, amplifica, ceda...) din ÎNTREGUL CARE SÎNTEM, nu se pierde nimic, dimpotrivă, manifestarea, conştientă de acum de sine se reîntoarce în cauză, îmbogăţind-o, amplificând-o, fiind de acum la nivel calitativ, profund, subtil, o cauză tot mai armonioasă, mai frumoasă, mai... aproape de IUBIRE!

Rarău IV

Logica triadei

Firicel Ciarnău

Numerele vii

Omul, ca şi copil al Unicului Tată, se joacă, experimentează, şi astfel în miile de încarnări acumulează cunoştinţe, evoluează. De multe ori experimentează şi mai ales creează din joacă, fără să-şi dea seama de acest lucru. Îi este permis orice. Cine se gândeşte că în momentul în care face un simplu calcul aritmetic, el creează de fapt, cel puţin mental, un obiect sau o situaţie din care să rezulte apoi în lanţ multe alte consecinţe? Nu cred că Einstein, în momentul în care a ajuns la celebra sa formulă E=mc2, s-a gândit la faptul că el a şi produs deja germenele nefizic al bombei atomice sau al unei întregi industrii bazate pe folosirea energiei nucleare. Sau un matematician, atunci când a creat o nouă teorie matematică, el de fapt a creat o lume, să-i zicem într-un univers paralel care este creat în acel moment. Adevărul este că totul exista înainte, dar, prin această "nouă" teorie, el nu a făcut altceva decât să descopere acea lume. În acel moment ar trebui să se gândească că el a luat contact, măcar în acest fel, cu lumea respectivă sau cu situaţia respectivă, ori cu imaginea mentală a obiectului, care va urma să se materializeze în Planul Fizic.

Numărul reprezintă o calitate şi nicidecum o cantitate. Cantitate există doar în accepţiunea ştiinţelor materialiste şi a omului simplu, care nu este pasionat de a înţelege mai departe decât îi este necesar, dar numărul privit calitativ stă la baza tuturor lucrurilor, la baza Universului.

Nu voi începe, ca de obicei, cu numărul "1", ci cu "0", care în matematica obişnuită reprezintă "nimic". Se cunosc în algebră operaţiile fără sens, Zero ori Infinit sau Zero la puterea Infinit, în schimb, în matematicile transcendente, "0" multiplicat la Infinit dă cifra "1", care reprezintă Totul, Unicul. Pe pereţii templelor din antichitate, "0" este reprezentat ca un şarpe care se muşcă de coadă, deci ceva care se mişcă prin sine, printr-un autoimpuls, deci viu. Din acest autoimpuls se naşte Totul, Unicul, iar din mişcarea lui se nasc şi celelalte numere, deci iată naşterea unei lumi. Fiinţa Supremă, ca fiind unică şi indivizibilă, prezentă în tot, identică cu ea însăşi şi perfect întreagă, se găseşte şi în noi, în fiecare, unică, indivizibilă, întreagă. Deci, în noi se găseşte Totul. Şi atunci noi ce căutăm în exteriorul nostru? Dacă Totul se găseşte în noi, atunci acolo trebuie să căutăm, fiind la îndemână. Odată găsit, omul devine OM, şi asta în alte cuvinte se numeşte "reîntoarcerea la Tatăl", "cunoaşterea Adevărului". Aşa cum spunea Isus în urmă cu două mii de ani, "Cunoaşteţi Adevărul şi Adevărul vă va elibera".

Deja numărul "2", ca fiind Dumnezeu manifestat în acţiune, este dublu: esenţa indivizibilă şi substanţa divizibilă, altfel spus, masculinul activ animator şi femininul pasiv este materia plastică însufleţită. Imaginea desăvârşită a Omului nu este bărbatul singur sau femeia singură, ci Omul ca bărbat-femeie. O veche legendă grecească spune că omul era la început ca o sferă. A fost rupt în două şi aruncat pe Pământ. De atunci, fiecare îşi caută jumătatea.

Numărul "3" domneşte pretutindeni în Univers, peste tot întâlnim triada. Să ne imaginăm omul ca trinitate (trup-suflet-spirit), trei cercuri concentrice. Cel exterior - trupul, al doilea - sufletul, care cuprinde şi raţiunea, şi în centru spiritul, Scânteia Divină. Omul obişnuieşte să gândească, să-şi asculte sentimentele şi dorinţele, să ia în considerare doar lumea exterioară, deci apropie al doilea cerc de cel exterior, de multe ori neştiind că există cercul din centru. Şi astfel al doilea cerc se apropie de cel exterior prin gândirea raţională, prin emoţii, dorinţe, sentimente, pasiuni, şi este înclinat să creadă că acela este el, deşi ceva, o urmă de intuiţie, îl anunţă de existenţa celui de-al treilea cerc. De-ar şti că Totul, Adevărul se găseşte în cercul din centru, atunci s-ar apropia de acesta, s-ar reîntoarce la Tatăl, şi atunci nu va mai avea nevoie de nimic, pentru că va avea Totul. Fiecare cerc, privind în exterior, se vede pe el însuşi şi pe cel exterior lui. Trupul, prin simţuri, vede că Dumnezeu este multiplu şi infinit, judecând după manifestările sale. Sufletul îl vede dual, suflet-trup, de unde şi logica dualã pe care o foloseşte astăzi omenirea, iar spiritul îl vede ternar, deci spirit-suflet-trup. Iată necesitatea folosirii logicii triadei, tocmai pentru a ne apropia în gândire şi pentru a putea fi una cu El.

Dacă la acestea trei se mai adaugă şi voinţa, avem numărul "4". Nu trebuie să ne gândim mai departe, decât la simbolul crucii: Tatăl, Fiul, Spiritul Sfânt, Amin(sau AUM). Iată Omul!

Aceste prime patru numere sunt importante, pentru că adunându-le sau înmulţindu-le, le găsim pe celelalte. Iată, de exemplu, numărul "7", pe care îl obţinem adunând "3" şi "4", şi reprezintă astfel uniunea omului cu Divinitatea. Este cifra adepţilor, a marilor iniţiaţi, astfel avem şapte Legi ale Kybalionului, evoluţia în şapte trepte etc. Sau numărul "10", care este suma primelor patru numere de bază (1+2+3+4), reprezintă toate principiile Divinităţii evoluate şi apoi reunite într-o unitate (dacă adunăm cifrele componente, 1+0=1).

În acest fel ajungem la întregul Univers, numerele stând la baza a tot ce există.

2 august 1994, h Lunii, Rarău IV

Cunoaşterea (Credinţa) te ajută dacă te ajuţi.

*

Merge bine ceea ce ai uitat că se poate strica.

*

În faţa creaţiei, frica te face o creatură.

*

Nu te lăsa impresionat de cei impresionaţi.

*

Răbdarea este necesară şi după victorie.

* Remus Coman (Baia Mare): Mulţumim pentru corectitudine, te aşteptăm în continuare, niciunul dintre noi nu este singur. * Nicoleta Budău (Bacău): Suntem în acord cu tot ceea ce ne pune în rezonanţă cu armonia universală. Spui că e imposibil să-i ajuţi pe ceilalţi, mai meditează, niciodată nu e prea târziu. * Dana Dimitriu (Iaşi): Adevăr scrie pe tot ceea ce este dinamic, simplu şi firesc. În privinţa rugăminţii tale, continuă să citeşti următoarele apariţii ale editurii noastre. * Ben Hilel (Bucureşti): Te ascunzi după un nume fără adresă şi critici totul. Fraze precum: "crocodilii îmbrăcaţi în piele de iepuraş de la Consiliul Europei", "Kovacz Erzsebet (românesc nume) se întreba ce învăţăminte poate trage un copil din manualul de istorie (parcă maghiarii erau certaţi cu istoria românească)" amestecate cu ifose intelectualiste, neîncredere zeflemitoare în mesajele prietenilor noştri extratereştri şi cu pilde ale lui Isus, sunt, orice ai spune, o blasfemie. Pentru că învăţătura fratelui nostru desăvârşit, Isus, nu are nimic comun cu naţionalismul, intoleranţa şi cu critica acerbă la adresa oamenilor. Recunoşti însă că omenirea se zbate în mizerie şi a ajuns în pragul colapsării. Aceasta reclamă soluţii - ceea ce noi aducem - în loc de speculaţii şi imagini apocaliptice vehiculate iresponsabil... * Carmen Nicoleta Dinu (Bucureşti): Ia aminte la spusele lui Isus - "Şi atunci ei vor fi pregătiţi"... Aşadar, atunci este aici, acum, pesimismul nu este o soluţie, Christul există în fiecare, sensibilitatea înseamnă deschidere, iubirea înseamnă putere. * Carmen Barbu (Braşov): Dacă tu ai găsit şi ai înţeles, fii sigură că şi ceilalţi o vor face. * Mariana Dedu Rusu (Botoşani): Şi noi îţi mulţumim, continuă să veghezi... * Constantin Ţibîrnă (Iaşi): Creaţia este dincolo de compilaţie... * Eduard Pintilie (Suceava): "Încă îmi mai caut calea. Ea există. Cred că nu voi mai rătăci prea mult. Paradoxal, dar mi se pare că orbecăiesc în Lumină. Asta până la o vreme, când voi avea suficient curaj să deschid ochii". - Curaj, Eduard! * Dumitru Onofraş (Giarmata-Timiş): Contactează filiala noastră din Timişoara. * Adrian Manea (Braşov): Cursurile se multiplică numai în cadrul Universităţii Elta. * Florin (Sighişoara): Din Lumină suntem făcuţi (nu din ţărână cum spui) şi, într-adevăr, în Lumină ne vom întoarce. Cel mai frumos mesaj

* Etna Eugenia Pop (Miercurea Ciuc): "Dacă ochii noştri ar purta numele sufletului, n-ar mai îndrăzni nimeni să ne mutileze mesajul". * Victoria Markovitz (Copşa Mică-Sibiu): Mulţumim pentru ajutor şi pentru aprecieri privind promptitudinea expedierii revistei. În legătură cu cele trei ciocănituri auzite în timpul vizionării filmului Star Trek fii fără grijă, va sosi vremea când vom întâlni aceşti prieteni din alte dimensiuni şi vom comunica firesc cu ei. * Mirela Corlan (Bucureşti): Încearcă să frecventezi cursurile ELTA-UNIVERSITATE din Bucureşti. * Livia Visea (Făgăraş-Braşov): Ţi-am trimis "Bucătăria fără foc". Ai trecut la hrana vie. Aşteptăm veşti bune de la tine. * Vladimir (C.P. 604-Baia Mare): Vezi rubrica informativă de pe coperta alăturată. * Marius (Bucureşti): "Binecuvântată fie echipa Elta din ambele planuri. V-am întâlnit la momentul când aveam nevoie. M-aţi ajutat să mă salvez". * Cezara (...): Gândul, odată lansat, se întâlneşte prin Legea rezonanţei cu cele asemănătoare lui, căutând acelaşi lucru. * Fănel Şerban (Brăila): Vei afla mai multe, frecventând din Octombrie filiala noastră din Brăila. * Maria Roşioru (Constanţa): "Într-o zi am cumpărat un număr al revistei Elta care, după mine, cu succes şi pasiune se adresează nouă, celor avizi de astfel de informaţii, învăţându-ne alfabetul iubirii, binelui, dreptăţii, luminându-ne". * Daniel Aga (Zalău): Reţinem deocamdată atât: "Când îţi vei da seama / Tu din aur vei fi"... * Mihai Ciucă (Galaţi): Elta-Universitate este un sistem deschis. Poţi frecvente cursurile la filiala Galaţi. * Mihai Blîndu (Deva): "Pentru echilibru, unii trec la stânga, alţii la dreapta. Cumpăna este în echilibru, toată lumea îşi face datoria." - Perfect, însă după Legea Polarităţii extremele se ating... * Gelu Iulius Bedea (Simeria-Hunedoara): "Dincolo de Pământ şi Infinit / Căutam să aflu Cerul unde vine. / Şi-un glas solemn atunci s-a auzit: / Şi Cerul şi Infernul sunt în tine... * Adelin Marius Sandu (Costeşti-Vâlcea): "Închei acest cerc al cunoaşterii spre dinamica evoluţiei, deschizând astfel un alt cerc spre alte dimensiuni şi posibilităţi noi de înţelegere (...) Vă doresc multă putere de muncă, avem nevoie de aceste minunate lucruri." * Dănuţ Oros (Gherla-Cluj): "Nimic nu este întâmplător, nici chiar Voi." - Va sosi clipa când vei spune "Noi"... * Alice Elena Savu (Ploieşti): Îndreaptă-te spre filiala noastră din Ploieşti. * Gabi Ciuhat (Haţeg -Hunedoara): "Seus sau Solteris, nu?"... -Vezi mesajul Palmira I din acest număr. * Alin Arsene (Râmnicu Vâlcea): "...voi m-aţi readus la adevărata viaţă. Pur şi simplu, atunci când vă citesc revista îmi regăsesc liniştea sufletească de care toţi avem nevoie"... * Gh. Ciobanu (Roman): "Consultând, de curând, deosebita Dvs. publicaţie, m-a impresionat mult conţinutul ei original şi elevat, ceea ce mă determină, în primul rând, să vă trimit sincera mea preţuire şi repetate felicitări. În acelaşi timp doresc să-mi exprim dorinţa de a fi beneficiarul acestei publicaţii, atât pentru trecut, cât şi în perspectivă..." - Ţi-am trimis toate numerele din urmă ale revistei apelând chiar şi la arhivă, fiindcă ştiu, prea-bunule, cine eşti, fie şi din vibraţia înaltă a rândurilor tale; aşadar, colaborarea noastră trebuie că se va împlini şi în alte dimensiuni...

Cel mai frumos mesaj

Dacă ochii noştri ar purta numele sufletului, n-ar mai îndrăzni nimeni să ne mutileze mesajul.

Etna-Eugenia Pop - Miercurea Ciuc

Scrisoare din Munchen

Alexandru, rândurile primite - deşi nu pe adresa mea - mi-au spulberat dezamăgirea. Lunile de tăcere mi-au produs nelinişte...

Acum am revistele Elta aduse de Nicolae Fluturel! În luna august sunt aproape toţi cei preocupaţi de lumină şi cultură în concedii.

Mă voi strădui în toamnă să aduc în "lumina ochilor" în cercul Apositia - cerc literar - revista Observator scoasă de dl. Radu Bărbulescu şi revista Elta.

Vă rog să-mi faceţi şi mie o bucurie cerească: prin publicarea celor relatate de mine despre Reiki şi TAROT - practic aici şi vindecarea psihică şi fizică cu ajutorul cristalului.

Cartea despre Reiki şi TAROT va fi gata în anul viitor în primăvară. Poate treceţi şi numele meu la rubrica "Îngerilor păzitori". Eu fac aici cu mulţi germani: Siddha-Raya-Maya-Yoga. Se fac călătorii spre Say Baba în India. O desăvârşită Rose - trandafir - înfloreşte numai în ordine!

Îţi doresc la fel vindecare cerească, Pace - Lumină - Iubire tuturor! Pentru o minunată colaborare, gândul meu practic şi ocrotitor. - Magdalena. 30 iulie 1994.

Voi păstra câteva din revistele Elta pentru marile întruniri esoterice din toamnă şi primăvară care au loc aici. Adânca mea mulţumire prntru invitaţia în Rarău.

- Pace şi Iubire, Magdalena! Despre cele de cuviinţă vom mai convorbi...

ELTA

Asociaţia ELTA-UNIVERSITATE - ROMÂNIA

Filialele ELTA-UNIVERSITATE
(telefoane informative)

Arad (057/239138)
Alba Iulia (01/6422576 Bucureşti)
Bacău (01/6422567 Bucureşti)
Baia Mare (062/412710)
Botoşani (031/526353)
Brad (054/655032)
Braşov (068/130081)
Bucureşti (01/7773063)
Buzău (038/434505)
Brăila (039/640251)
Călan (054/731872)
Câmpulung Moldovenesc (030/312988)
Cluj-Napoca (064/187704)
Constanţa (041/664232)
Craiova (051/161596)
Comăneşti (034/370316)
Deva (054/624894)
Galaţi (036/439147)
Iaşi (032/121789)
Lugoj (056/372613)
Miercurea Ciuc (066/120328)
Mediaş (069/812691)
Oradea (059/114472)
Odorheiul Secuiesc (066/214192)
Petroşani (054/543978)
Piatra Neamţ (033/626652)
Ploieşti (044/143012)
Sfântul Gheorghe (067/311902)
Satu Mare (061/743978)
Sibiu (01/6422567 Bucureşti)
Suceava (030/251991)
Timişoara (056/137742)
Tirgu Mureş (01/6422567 Bucureşti)
Tulcea (040/515592)
Tirgovişte (045/631495)
Tirgu Jiu (053/240360)

Ion Dumitrescu - preşedinte
Dan Iacob - secretar
Marieta Iacob - contabil şef
Traian Iştoc - consilier juridic

Lectori - conferenţiari
Ion Dumitrescu
Ioana Ichim
Viorel Oacheşu
Irina Riţă
Gabriel Ştefan
Rodica Tilianu

Lectori - principali
Avamil Bedin
Marius Bendea
Carmen Corneanu
Dan Diaconeasa
Marcel Doroş
Adrian Mîndruţă
Georgiana Pavel
Ion Pucă
Dana Stoica
Marcel Vâlcu

Lectori - asistenţi
Ştefan Graur
Emanuel Ion
Florentina Mihale
Simona Pucă
Magda Stoica

Astrologi
Marius Bendea
Ion Dumitrescu
Georgiana Pavel
Irina Riţă

Direcţia studio audio-video
Cătălin Nastasă
comenzi: str. Calea Griviţei 184, bl. O, apt. 23 - Cătălin Nastasă, tel. 01/6585092, Bucureşti
ELTA UNIVERSITATE vă oferă prin filialele sale casete audio
Ion - Prelegeri în munţii Rarău 1994: Tema "Binele şi răul" 1.Deschiderea cursurilor (2 casete); 2.Dualitatea; 3.Alimentaţia; 4.Informaţia; 5.Bărbatul şi Femeia; 6.Medicina; 7.Învăţământul; 8.ReligiaşiSexul; 9.Ilegalitatea; 10.Credinţa;11.Strategia Vieţii; 12.Comerţul;13.Prietenia; 14.Ziaristica; 15.Copiii; 16.Bătrînetea; 17.Rugăciunea; 18.Hiroshima; 19.Penitenţa; 20.Ispăşirea şi Suferinţa; 21.Sacrificiul;22.Corpul Fizic;23.Corpul Astral; 24.Sfânta Treime; 25.Fecioara şi treptele ideii; 26.Jurnalul; 27.Elta; 28.Divinitatea; 29.Isus; 30.Fiii Luminii; 31.A sosit clipa (3+1)

Important!

** În reţeaua de difuzare a revistei Elta se află lucrarea Bucătăria fără foc - hrana vie în 238 de reţete, supliment al revistei noastre.*

** Abonamentele se pot face direct la filiale sau la redacţie (adresa: Iacob Alexandru, str. Orhei nr. 8/80 , 5600 - Piatra-Neamţ, jud. Neamţ). Banii trimişi trebuie să cuprindă preţul revistei plus o sută de lei cheltuieli poştale. Abonamentul se face pentru minimum trei numere. La redacţie se mai găsesc în stoc numere din urmă. Doritorii le pot solicita în sistem abonament sau în cel ramburs.*

** Donaţiile se pot depune pe adresa Elta-Universitate Filiala Piatra-Neamţ, fie prin poştă la adresa indicată mai sus, fie în conturile noastre deschise la Banca Comercială Piatra-Neamţ: 45.10.06.42 - în lei; 4721.410.008.60 în DM; 4721.716.00.860 - în dolari.*

** Studenţii prin corespondenţă pot fi numai cei care se adresează prin cerere. Aceasta trebuie să cuprindă adresa, telefonul, datele astrologice (localitatea, ziua, luna, anul, ora de naştere). Ei vor avea prioritate la lucrările difuzate de noi (cursuri, manuale, casete) cât şi la locuri în taberele noastre de studii organizate în Rarău (10 iulie - 30 august), Miercurea-Ciuc (27 decembrie - 2 ianuarie), Brad - Munţii Apuseni (26 aprilie - 2 mai). Taxa de înscriere este de o mie de lei trimisă pe adresa redacţiei.*

** Sumele trimise prin poştă trebuie să specifice destinaţia ("abonament", "student prin corespondenţă" sau "donaţie") înscrisă la locul pentru corespondenţă al mandatului poştal.*

Din sumarul numărului următor:

** Mesaj extraterestru - Lecţia aV-a: Palmira II * Să mă ridic şi să merg (VII) * Apocalipsul şi Astronomia * A doua naştere (VII) * Terapia infirmităţilor prostiei (VI) * Numerele vii (II)* Pentru sau împotriva vieţii? (II) * Alfabetul Astrologiei * Părinţi, învăţători, copii * Materializarea - instrument al cunoaşterii * Devenirea metafizică * Ispita aparenţelor * Despre prieteni * Folosind Legile Universale * Liberul arbitru * Teama de Jurnal * Şansa de a ne re-forma * Copilul cosmic * Regăsire * Horoscopul Editurii*

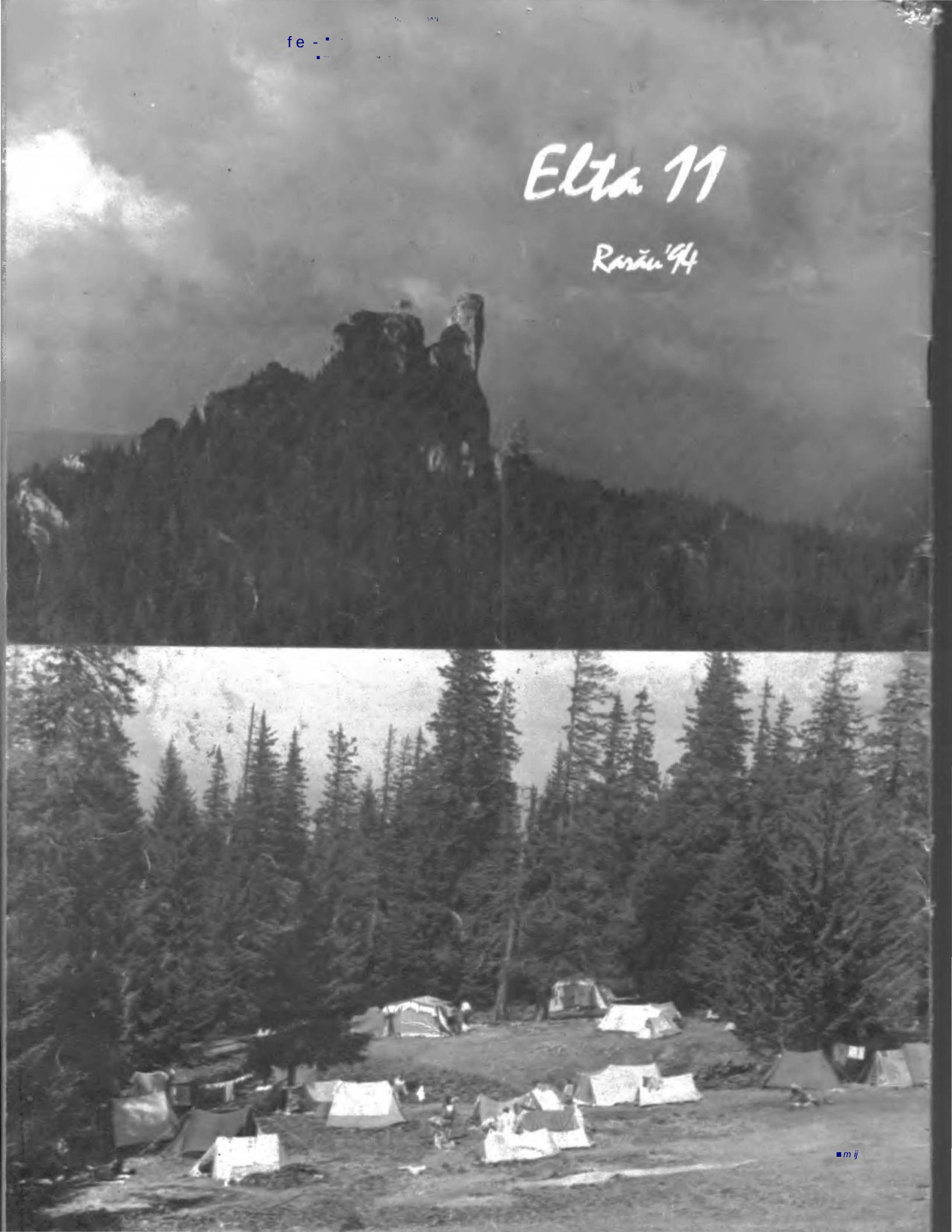
Elta 11
Raräu '94